

Giới thiệu Đế Bản Bạc Hạnh

Bạn đang đọc truyện Đế bản bạc hạnh của tác giả Minh Tinh trên website đọc truyện online. Thế nhân đều nói hắc ác lệ độc ác, bạc hạnh vô tình, nhưng nàng lại không cho là như vậy. Vì sự ôn nhu và thâm tình của hắn đã sớm bị nàng độc chiếm, hắn phụ cả thiên hạ cũng tuyệt không làm tổn thương nàng. Trong mắt nàng, hắn vẫn luôn là chàng thiếu niên ngây ngô, năm đó còn làm nũng cùng nàng. Ai ngờ vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, hắn dùng mưu kế lợi dụng nàng để hại sư huynh của nàng, khiến nàng lưng đeo tội danh thiên cổ..... Vì thế, nàng ép bản thân tàn nhẫn rời xa hắn, nhưng vẫn không thể quên những ngày tháng cùng nhau trải qua. Cho nên nàng đi tới nơi đâu, nhất định lấy danh nghĩa của hắn để bổ đức thi huệ. Tự mình bỏ đi hai năm, nhưng vẫn vậy, nàng không ngừng theo dõi tình hình gần đây của hắn. Sau khi biết được hắn không tiếc lấy tính mạng bản thân áp chế, nàng không thể không trở lại bên hắn. Dùng quý kẻ đa đoan từng bước xâm chiếm, vô lại muốn nàng nhận lời sẽ không rời khỏi hắn nữa. Hắn là thân Hoàng Đế lại chiếu cáo thiên hạ đòi này chỉ lấy duy nhất một người làm hậu là nàng. Còn nói rõ nếu hắn không được như nguyện, sẽ trừng phạt những ai không nghe. Vì lấy đại cục làm trọng, nàng chỉ có thể nhắm lòng khuất phục. Thì ra đây mới chính là bước đầu tiên trong kế hoạch: “Thu phục Hoàng Hậu” mà hắn tỉ mỉ thiết kế...

Bạn đang đọc truyện *Đế Bản Bạc Hạnh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Thân mang quần áo Hoàng bào hình rồng, người kẻ thừa ngai vàng – Đông Phương Diệu, phía sau được mấy trăm ngự lâm quân hộ tống chậm rãi đi đến Thiên đàn chuẩn bị làm Đại điển Đăng cơ.

Trải qua cuộc chiến bảy năm tranh đoạt ngôi vị ở Bắc Nhạc Quốc, Đại hoàng tử Đông Phương Diệu, rốt cục tại hôm nay mở ra một kỷ nguyên lịch sử mới, chính thức thay đổi niên hiệu là Đức Trinh, tự tay trị vì thời kì cường thịnh nhất trong lịch sử Bắc Nhạc.

Đứng ở nơi cao nhất trên bậc thềm trăm cấp nhìn xuống văn võ bá quan đang quỳ gối dưới chân, trên mặt vị Đế Vương trẻ tuổi không phải là niềm tự hào cùng hưng phấn, mà không cách nào hình dung được sự thất vọng nhàn nhạt lúc này.

Hắn đã từng chính miệng nói với người nọ: “Khi tay ta cầm quyền thiên hạ là lúc nàng trở thành Hoàng Hậu của ta. Ta sẽ cho nàng vinh quang, để người trong thiên hạ quý trọng ngưỡng mộ và ta, cả đời này nàng chính là thê tử của ta, ta là phu quân của nàng, không rời ,không bỏ suốt đời.”

Giờ đây, hắn rốt cục cũng có được giang sơn cùng nghiệp lớn mà hắn từng tha thiết mơ ước. Vậy mà người nhận lời sẽ không rời bỏ hắn, làm bạn cả đời chỉ gửi lại một bức thư rồi biến mất vô tung tích, bỏ lại hắn một mình đứng ở đỉnh cao nhất, nhận sự kính ngưỡng vạn dân, bách quan quý lạ.

Mọi vinh quang đều để lại cho hắn, còn tất cả tội nghiệt nàng đều mang đi.

Khi vạn dân hô to vạn tuế vạn tuế vạn tuế là lúc nội tâm Đông Phương Diệu chưa xót, cười bi thương.

Trong lúc đó gợn tay áo lên để che kín vết u sầu trên mặt, dĩ nhiên sau đó là vết mặt vô cùng kiên định.

“Hôm nay Trẫm đăng cơ đại bảo, khắp nơi vui mừng, đồng thời, Trẫm muốn ngay bây giờ ban một đạo thánh chỉ.” Không dựa theo Đại điển đăng truyền thống làm cơ nghi thức dâng hương lễ tế trời, Đông Phương Diệu không để ý ánh mắt cùng cái nhìn của mọi người, quyết làm theo ý mình nói:

“Tần Tổ Quyết là nữ nhân duy nhất mà trẫm yêu nhất suốt cuộc đời. Tuy rằng nàng hiện tại không ở bên cạnh trẫm, nhưng trẫm vẫn phải công bố trước mặt mọi người khắp thiên hạ, sắc phong nàng làm Hoàng Hậu, cũng tuyên bố, cả đời này trừ nàng, trẫm sẽ không nạp một nữ tử vào cung làm phi, khâm thư!”

Thánh chỉ vừa ban, bá quan đều kinh hoàng không thôi, nhưng không một người nào dám lên tiếng cãi lại thánh ý.

Tần Tổ Quyết vốn là đệ tử đắc ý nhất của vị Thiên cơ lão nhân có danh xưng thần tiên của Bắc Nhạc, trước khi Đông Phương Diệu chưa đăng cơ, năm đó nàng dùng hết khả năng cùng mưu kế giúp Đế Vương, lưng gánh tội vì hắn, trợ giúp hắn bước lên ngai vàng Đế Vương tôn quý.

Tất cả mọi người đều biết nếu không có Tần Tổ Quyết sẽ không có Đức Trinh Đế. Đứng đầu lục cung, quốc mẫu đương triều là nàng xứng đáng nhận được.

Nhưng mọi người đều cũng không nghĩ tới, Hoàng Thượng cư nhiên sẽ trong ngày đăng cơ, trước mặt mọi người tuyên bố ý chỉ phong Hậu, lại thề trước mặt người khắp thiên hạ, không phải Tần Tổ Quyết thì quyết không lấy.

Mặc kệ trong đó có ẩn tình gì, Đức Trinh Đế trong ngày hai mươi sáu tháng chín nguyên niên Đức Trinh, ngay lúc cử hành Đại điển Đăng cơ làm hết thay mọi chuyện, được sử quan rành mạch ghi lại ở trong sử sách, được dân chúng Bắc Nhạc Quốc đời sau truyền tụng...

Hai năm sau,

Huyện Hoài Châu ở phía Nam của Bắc Nhạc, một năm có bốn mùa, khí hậu mát mẻ, phong cảnh đẹp như tranh như họa, dân trong thị trấn nhỏ rất thuần

phác.

Cách một khoảng thời gian không lâu trước đó là mùa lũ định kỳ đổ về, một trận nước lớn chẳng những cuốn trôi không ít nhà cửa, còn bao phủ cả những ruộng lúa đem lại cái ăn cho dân chúng. Gặp tai họa dân chúng khổ không sao nói hết, huyện thái gia chẳng những không phát chẩn ngân lượng, mở kho gạo, ngược lại còn nhân cơ hội nâng cao giá gạo khiến dân chúng rơi vào cảnh nước sôi lửa bỏng.

Ngay lúc dân chúng kêu trời – trời không thấu, kêu đất – đất chẳng hay, thì vị huyện thái gia vô lương kia đột nhiên bị người treo ở cửa thành thị chúng, còn kho gạo vốn bị gác kín đột nhiên cũng được mở ra khiến cho dân chúng đói khát lâu ngày nhìn thấy những hạt gạo trắng bóc thì tựa như lũ sói đói thấy con mồi béo bở mà chen chúc tới.

Huyện thái gia nhiều năm qua cướp đoạt mồ hôi nước mắt của dân chúng, nay đột nhiên có một người thần bí chuyển ruộng ngân lượng đến chân tai, từng cái từng cái một đưa đến tay dân chúng gặp tai họa.

Có huyện dân trong lúc vô ý phát hiện người thần bí hóa ra lại là một cô nương tuổi còn rất trẻ, nàng mặc một bộ sa y nguyệt sắc, khuôn mặt được che bằng một tấm mạng trắng như tuyết, dáng người cao cao, khuôn mặt xinh đẹp, võ nghệ lỗi lạc, nàng đã đem đám quan binh bảo vệ bên người huyện thái gia đánh cho hoa rơi nước chảy.

Hơn thế nữa, nàng kiêu ngạo đứng trước mặt đám quan binh bị đánh chập vật không chịu nổi, lãnh đạm nói: *“Triều đình phát bổng lộc cho các người mục đích là để chiếu cố và bảo hộ cho con dân Bắc Nhạc Quốc tay không tác sát. Nhưng các người lại trong lúc thiên tai lũ lụt không để ý đến tính mạng của người dân, trên lưng mang trách nhiệm với thiên hạ chúng sinh mà lại cướp đoạt tiền tài bất nghĩa, các người không sợ sau khi xuống địa ngục chịu hình phạt của Diêm Vương gia sao?”*

Một đám quan binh bị mắng không còn mặt mũi nào mà ngược mặt lên nhìn mọi người, hơn nữa rõ ràng bọn họ là một đám trai tráng mà lại bị một tiểu cô nương đã thương nên càng cảm thấy vạn phần nhục nhã.

“Muốn làm một người không phụ trời, không phụ đất, lại không thẹn với lòng thì từ nay về sau không được tiếp tục trợ Trụ vi ngược, ức hiếp dân chúng nữa. Từ xưa đã có câu ác giả ác báo, chưa gặp báo ứng chính là chưa tới lúc thôi, nên làm người tốt đi.”

Dứt lời cô nương nhún thân mình nhảy một cái, nhẹ nhàng bay lên nóc nhà.

Tận mắt thấy chuyện này huyện dân liền hướng lên nóc nhà hô to: *“Nữ bồ tát xin lưu lại tôn tính đại danh, dân chúng Hoài Châu hôm nay nhờ có người tương trợ, ngày sau chắc chắn vì người lập bài vị, bảm báo lên triều đình……”*

Nghe vậy, nữ tử áo trắng quay đầu lại nhìn. Gió nhẹ khẽ đưa, thổi bay chiếc mạng che trên mặt nàng, váy dài nguyệt sắc bay theo gió, càng lộ ra vài phần phong thái của tiên nhân.

Nàng không chút để ý gọi lên một nụ cười yếu ớt, cất cao giọng nói: *“Ta không phải bồ tát gì cả, ta cũng không cần mọi người vì ta bảm báo triều đình hay lập bài vị. Các người chỉ cần nhớ kỹ, dân chúng có được phúc trạch cùng ăn đức hôm nay, đều là Dương kim Hoàng Thượng ban tặng, hẳn là một mình quản, các người hãy luôn phò trợ hần.”*

Không chờ đám huyện dân đang ngẩn ngơ trả lời, nàng đã thả người nhảy lên biển mất vô tung.

Ba ngày sau, Tần Tố Quyết một thân áo trắng, cười ái mã – Lăng Vân của nàng đi đến trấn Vĩnh Ninh cách Hoài Châu không xa.

Nàng xuống ngựa, nắm dây cương kéo Lăng Vân chậm rãi đi đến một khách điểm chuẩn bị nghỉ chân. Khách điểm này khách cũng không nhiều, tốp năm tốp ba tụ lại một bàn, trong đại sảnh cũng chỉ có hai tên tiểu nhị.

Thấy nàng vào cửa, bọn hán nhiệt tình ra đón vào: *“Cô nương, là ở trọ hay dùng bữa?”*

Thời điểm tiểu nhị cùng nàng nói chuyện, bọn hán không khỏi nhiều xem nàng hai mắt. Cô nương trước mắt dáng người thon dài cao ráo, mặt mày đoan chính, mặc bộ sa y nguyệt bạch sắc tạo nên cảm giác phiêu dật tú lệ nói không nên lời. Một đầu đơn giản quấn tóc lên, vẫn chưa cài châu sai, cũng không thi phấn điểm trang, rõ ràng một thân tố trang, lại làm cho người ta trước mắt sáng ngời, không nhận được chìm đắm trong cổ khí chất thanh nhã cao quý của nàng.

Tần Tố Quyết nhìn quanh một vòng, lạnh nhạt hỏi: *“Có mì nước không?”*

Nghe vậy, tiểu nhị bận thu hồi cảm xúc, mặt mày hớn hờ trả lời: *“Cô nương coi như đến đúng nơi rồi, quán chúng tôi tuy nhỏ, nhưng tay nghề là nhất tuyệt ở trấn Vĩnh Ninh.”*

“Một bát mì nước, một đĩa dưa cải.”

Tên tiểu nhị đưa nàng đến ngồi tại một cái bàn trống: *“Cô nương xin chờ một chút, lập tức sẽ có ngay.”*

Tần Tố Quyết nhìn xung quanh rồi ngồi xuống, đem gói đồ trên người đặt xuống.

Cách đó không xa, có vài nam tử thân hình cao lớn ngồi cách nàng một bàn, vô số ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào xem xét nàng, những người ngồi ở chiếc bàn đó có vẻ là người không tầm thường.

Trong đó có một vị nghiêng đầu nhìn nàng một cái, tựa hồ đang cân nhắc cái gì đó.

Nàng chính là chỉ khẽ cười một tiếng, cũng phóng tầm mắt lên, cùng vị nam tử kia liếc mắt một cái.

Không bao lâu sau, tiểu nhị liền đưa tới một bát mì nước nóng hằm hập cùng một đĩa dưa cải nhìn rất ngon miệng: “*Cô nương thỉnh chậm dùng.*”

Tần Tố Quyết cười gật đầu, cầm lấy chiếc đũa, gắp những sợi mì dài nhỏ khác nhau, chậm rãi thưởng thức mỹ thực.

Sau đó một vài vị khách quen cũng xuất hiện khiến không gian vốn đang yên tĩnh trở nên ồn ào hơn, trong đó một vị nam tử giọng đặc biệt lớn, vừa bước vào điểm, liền đối với điểm tiểu nhị đang bận rộn hô to: “*Tiểu lục tử, cho ba bát mì dương xuân, một bình nữ nhi hồng ngon nhất cùng hai món ăn mặn, làm nhanh lên cho ta!*”

Tiểu lục tử thấy mấy người này khuôn mặt lập tức tươi cười tiếp đón: “*A, đây không phải là Ngũ gia sao! Mau, thỉnh vào bên trong ngồi, ta sẽ phân phó đầu bếp nhanh chóng chuẩn bị đồ ăn cho tốt rồi mang lên.*”

Tên tiểu thị động tác nhanh nhẹn đi vào trong bếp, còn vị nam tử trung niên được gọi là Ngũ gia cùng với vài người khách khác đi cùng cũng lần lượt ngồi xuống.

“*Ai, các người có nghe nói không? Trong Hoàng Cung gần đây xảy ra chuyện lớn.*” Ngũ gia vừa mới ngồi xuống, giọng nói rất lớn liền ầm ầm vang lên ở trong tiệm.

Tần Tố Quyết nghe được hai chữ “Hoàng Cung” không khỏi nâng mặt lên nhìn qua vị Ngũ gia kia.

Chỉ thấy đối phương khoảng bốn mươi tuổi, diện mạo bình thường, làn da ngăm đen, thân hình cao lớn, tiếng nói đặc biệt có trung khí mười phần.

Hai người bên cạnh hơi trẻ, bộ dáng so với vị Ngũ gia thì nhả nhặn hơn rất nhiều, trong đó có một người chậm rãi gõ gõ chiếc quạt trong tay, cười liếc nhìn vị Ngũ gia vài lần: “*Trong hoàng cung hàng năm đều phải phát sinh vài đại sự, lão ngũ, huynh đang muốn nói đến đại sự nào a*”

“*Đương nhiên là chuyện lớn oanh động mới xảy ra không lâu kia rồi. Còn nhớ rõ ba năm trước Hạ đại tướng quân – Hạ Tử Ngang bị sao trăm cừu tộc không? Nghe nói năm đó khi hắn phụ trách trông coi thái miếu, đã làm đánh mất bảo bối của tiên hoàng khiến cho tiên hoàng vô cùng giận dữ, người đã chém Hạ gia cừu tộc mấy chục mạng người, sau khi dân chúng kinh thành biết được tin tức này, một đám gào khóc kêu trời, hô to trời cao không có mắt.*”

“*Án tử này vài năm trước ta cũng có nghe thấy, bất quá không lâu sau đó, vụ án của Hạ tướng quân không phải đã được sửa lại là án xử sai sao?*”

“*Người biết cái rắm gì, án tử này đúng là đã được đem xét lại, nhưng không phải là sửa lại án tử sai, mà hoàng thượng lại hạ lệnh muốn tóm lấy huyết mạch cuối cùng trên đời của Hạ tướng quân, để ra nghi vấn năm đó thái miếu mất đi bảo bối của tiên hoàng.*”

“*Thật khéo léo thế nào, huyết mạch cuối cùng của Hạ gia cự nhiên lại chính là người được An Lạc Vương chọn làm vương phi. Nhưng quân vô hí ngôn, vì tu chính quốc pháp, hoàng thượng liền sai người đem vị vương phi chưa vào cửa của An Lạc Vương tổng vào trong thiên lao, nghe nói vì việc này, hoàng thượng cùng An Lạc Vương giao tình thực không thoải mái.*” Ngũ gia hưng trí bùng bùng nói xong, “*Tuy rằng sau đó người đã được thả, nhưng hoàng thượng cùng An Lạc Vương trong lúc đó cũng kết phải mối thâm thù*”

“*Chuyện này ta cũng có nghe qua.*” Một người khác xen miệng nói: “*Hình như là ngày An Lạc vương thành thân, hoàng thượng cùng bách quan đi An Lạc Vương phủ ăn mừng. Không hiểu sao An Lạc Vương giận dữ, nên đã ra tay với hoàng thượng quá nặng, kết quả của việc giơ tay chém xuống là thiếu chút lấy đi sinh mệnh của hoàng thượng.*”

Lúc này, Tiểu Lục Tử đem đồ ăn đưa lên, vừa vặn nghe được mấy người nói chuyện phiếm, đúng đúng chỗ ngửa buồn chuyện của mình nên cũng góp giọng: “*Chuyện Đương kim thiên tử cùng An Lạc Vương bất hòa sớm đã không còn là chuyện lạ. Nhưng chúng ta chỉ là hạng tiểu dân không nên nghị luận chuyện hoàng tộc, An Lạc Vương làm bị thương hoàng đế, đây chính là tội lớn mất đầu! Chẳng qua là hoàng thượng nhân từ, niệm tình cảm huynh đệ như thủ túc, nên mới khiến cho An Lạc Vương dám đắc tội như thế.*”

“*Vậy hoàng thượng bị thương như thế nào?*” Trong đó có một người tò mò hỏi.

“*Ai biết được, chỉ nghe nói là đã được người ta nâng hồi cung nhưng liên tiếp vài ngày sau đó người vẫn chưa thượng triều.*”

Tần Tố Quyết đang ăn món mì nước khoái khẩu của mình, nhưng sau khi nghe đến tin tức này thì dần dần mất đi khẩu vị.

Hoàng thượng bị thương, lại là do thân đệ đệ gây thương tích?

Mấy ngày chưa vào triều, là vì thương thế nghiêm trọng?

Những nghi vấn cứ liên tiếp lấp đầy trong tâm trí của nàng, rõ ràng nàng đã sớm quyết định phải đem hình bóng người đó triệt để xóa nhòa, vậy mà khi vô tình nghe thấy những tin tức có liên quan đến hắn thì tận sâu trong nội tâm vẫn bị lay động...

Thực sự không thể đưa hắn vào lãng quên sao?

Tần Tố Quyết hơi hơi ảo não, quay đầu, nàng cự tuyệt lại việc nghe thấy hết thấy những chuyện có liên quan tới người nọ. Nàng cúi đầu, lùa nhanh những sợi mì còn lại trong bát vào miệng.

Thời điểm đi ra khỏi điểm nhỏ, thì mặt trời đã mọc cao thật cao, ánh nắng chói chang chiếu xuống rực rỡ cả con đường. Nàng nhanh chóng nhảy lên lưng Lăng Vân, tiếp tục phóng đi. Đi chưa được bao xa, nàng liền cảm giác chính mình đang bị người ta theo dõi.

Nàng tập võ nhiều năm, nhĩ lực so với thường nhân sâu sắc hơn nhiều, nàng cảnh giác được có nguy hiểm nên dùng sức vỗ mông Lăng Vân một cái, con ngựa giật mình chạy nhanh như bay, nhắm thẳng ngoại ô mà đi.

Phía đằng sau bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, Tần Tố Quyết nhìn lại, chỉ thấy bảy, tám hắc y nam tử cười ngựa đang hăng hái đuổi theo.

Nàng chợt cảm thấy rung mình, lúc này nàng đã nhận ra được một người trong số đó, đúng là vị khách nhân ngồi cách bàn gấp được ở khách điểm.

Hay là bọn họ sớm đã mai phục nàng rồi?

Cẩn nhắc rất nhiều, nàng thoáng nhìn thì thấy trong đó có một người đang đưa tay kéo cung tên, tựa hồ muốn một mũi tên kết liễu tính mạng của nàng.

Tần Tố Quyết võ nghệ siêu phàm, tất nhiên là không có khả năng chết dễ dàng như vậy, nàng thoải mái tránh thoát mũi tên suýt qua ấy, vô cùng bình tĩnh nàng kéo nhẹ dây cương ngựa, xoay người nghênh địch.

Vài tên hắc y nhân thấy nàng ngừng lại liền ào ào xuống ngựa, rút kiếm đuổi giết, nàng thấy vậy cũng liền rút ra một thanh nhuyễn kiếm luôn đeo bên hông, bắt đầu cùng bọn họ giao chiến.

Nàng từng được Thiên Cơ lão nhân tự mình truyền thụ võ công vì thế dư dả đối phó với vài tên mao tặc.

Nhưng sau khi nghênh địch, nàng mới phát hiện ra đám hắc y nhân này đều không phải bọn tặc nhân bình thường, bọn họ võ công chiêu thức phi thường chính quy, hơn nữa nàng nhận ra bọn họ chỉ là kẻ nhận mệnh.

Đột nhiên vào lúc này, một đạo thân ảnh màu xanh xuất hiện, cũng không biết người nọ dùng cái ám khí gì nhưng khiến cho bảy, tám hắc y nhân đột nhiên hét lên rồi đồng loạt ngã gục, bất tỉnh nhân sự.

Nàng cố gắng tập trung nhìn vào khuôn mặt của người nọ, nhưng vị nam tử áo xanh này trên đầu đeo một chiếc nón che mặt màu hắc xanh.

Tần Tố Quyết hiển nhiên không rõ người này là ai, liền đối với hắn chấp tay nói: *“Đa tạ công tử đã ra tay tương trợ.”* Tuy rằng lấy chính mình võ công ra mà nói, căn bản là sẽ đối phó thành thạo vài tên hắc y nhân trước mắt này nhưng đột nhiên lại có người ra mặt hỗ trợ, đương nhiên vẫn phải nói một tiếng cảm tạ với đối phương.

Người nọ cách mạng che mặt trầm giọng cười, *“Nàng có biết vì sao những tên hắc y này lại muốn đuổi giết nàng không?”*

Nàng khẽ nhíu mày, tiến lên đánh giá một trong số những tên hắc y nhân đang té nằm sóng soài trên mặt đất. *“Ta quả thật không biết gì về những người này, bất quá nếu nhìn xem những chiêu thức bọn họ sử dụng thì có thể thấy bọn họ đều không phải hạng sơn tặc bình thường.”*

“Quả nhiên là một cô nương cơ trí sâu sắc.” Người nọ mỉm cười, *“Còn nhớ rõ ba ngày trước, việc nàng đã ở Hoài Châu mở rộng kho lúa, phát phóng quan ngân chấn thiên tai không?”*

Tần Tố Quyết cảnh giác nhíu mày. Người này cự nhiên biết việc nàng ba ngày trước đã làm sao? Hay là một đường này hắn đều theo dõi nàng?

“Việc nàng thực hiện tuy rằng nhận được sự ủng hộ cùng kính yêu của dân chúng địa phương, nhưng lại vô hình trung đắc tội đến giới quyền quý trong triều, có thể nói hiện thời nàng phương hại đến lợi ích của người ta, nên đuổi giết nàng là việc đám hắc y nhân kia được thuê để làm.”

“Vậy người là người phương nào?”

Người nọ không đáp lại câu hỏi của nàng, lại hỏi ngược lại: *“Ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là nàng vì người trong cung mà làm hết thấy mọi việc, như vậy đáng giá sao?”*

Nàng lạnh nhạt nói: *“Đương kim Hoàng Đế là một đấng minh quân.”*

“Hừ! Minh quân?” Người nọ cười lạnh, *“Ta muốn nhìn xem xem hắn rốt cuộc có thể làm minh quân được mấy ngày.”*

Không đợi Tần Tố Quyết tiếp tục truy vấn, nam tử áo xanh đã xoay người nhảy lên cây, nhanh chóng rời khỏi đó.

Nàng nhíu mày. *“Người này khinh công trác tuyệt, lai lịch nhất định bất phàm, hắn rốt cuộc là ai?”*

Nghĩ mãi không xong, nàng nhún mũi chân một cái nhảy lên lưng Lăng Vân, nhìn hai phương hướng trái, phải. *“Nên tiếp tục đi xuống phía Nam, hay là lên phương Bắc?”*

Hắn ở trong cung thực sự bị thương rất nặng sao?

Rõ ràng biết hấn không có việc gì, nhưng trái tim vẫn như cũ vì tin tức hấn bị thương mà dao động không yên.

Do dự thật lâu cuối cùng chuyển hướng về phía bên trái, hướng thẳng đến Kinh Thành.

Tại Hoàng thành Bắc Nhạc. Triều Minh Cung,

Người đã nhiều ngày không vào triều- Đông Phương Diệu đang lười nhác nằm trên giường bạch ngọc, chậm rãi lật xem từng trang sách một.

Hấn mặc trên người nhuyễn bào màu trắng, thêu phi long ngũ trảo tinh xảo, hai cổ tay áo đều dùng ngân tuyến để khâu, lớp vải mát lạnh mềm nhẵn càng khiến hấn cả người lộ ra cảm giác tùy ý nhàn nhã. Chính là trên khuôn mặt tuần dật giờ phút này lại có vẻ tái nhợt cùng tiêu tụy, điều này làm cho người ở bên cạnh hấn hầu hạ nhiều năm là Tường Quý không khỏi âm thầm lo lắng.

Từ sau khi chủ tử ở tại yến tiệc thành hôn của Tam vương gia bị đối phương đâm bị thương đến bây giờ, đã là nửa tháng qua đi. Một đao bị thương kia kỳ thực cũng không quá sâu, nếu chủ tử đúng hạn bôi thuốc điều dưỡng, tin tưởng hiện tại miệng vết thương đã sớm hồi phục.

Thế nhưng chủ tử lại cự tuyệt sự cứu trị của thái y, từ sau khi hồi cung, liền nhất quyết không chịu mở y bào ra, khiến cho vết thương nguyên bản cũng không có nhiều nghiêm trọng luôn bị đè ép.

Hấn càng nhìn xem lại càng đau lòng, nhưng hấn biết chủ tử so với hấn còn đau hơn. Bởi vì mỗi lần đến thời điểm chủ tử dụng chàm phải miệng vết thương thì trên trán sẽ không ngừng chảy ra tầng tầng mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch như đang ân hận đau đớn. Rồi có vẻ như chủ tử luôn cố tình mặc kệ chỗ vết thương mà máu tươi cứ chảy ra bên ngoài giàn giụa, huyết lưu càng nhiều, chủ tử trên mặt tươi cười liền càng sâu.

“Tường Quý, người nói, nếu nàng nhìn thấy trẫm bị thương thành như vậy, có thể hay không vì trẫm đau lòng?”

Tường Quý vội vàng gật đầu, ngoài miệng cũng là khuyên nhủ: “Vạn tuế gia a, tuy rằng nô tài biết ngài trăm phương nghìn kế muốn đem nương nương dẫn hồi hoàng cung, nhưng nếu ngài cứ để miệng vết thương tiếp tục chuyển biến xấu, tương lai sẽ xảy ra đại sự nha.”

Đang vô tâm đọc sách nên Đông Phương Diệu mặt mày dờ dẩn, “Biến thành đại sự mới tốt chút, trẫm ước gì miệng vết thương trên người trẫm sẽ nghiêm trọng thêm một chút.”

Nghe vậy, Tường Quý gấp đến độ hoảng hốt, nhưng căn bản hấn chỉ là một tên nô tài, căn bản không thể lay động được tâm tư của chủ tử.

Thành thật mà nói, chủ tử lần này làm việc thật sự quá xúc động rồi.

Vì muốn đem vị hoàng hậu hai năm trước đi không từ giả ép hồi hoàng cung, Đông Phương Diệu cự nhiên cố ý chọc tức Tam vương gia tính tình hỏa bạo, thiết hạ bẫy, làm cho Tam vương gia hôm thành thân đâm hấn bị thương, hơn nữa hấn còn thả ra tin tức, làm cho lễ dân bách tính đều biết đến việc hoàng thượng cùng An Lạc Vương bất hòa.

Nói lên hoàng hậu nương nương, cũng thật sự là người ác tâm nha, ngay tại ngày chủ tử đăng cơ đột nhiên để thư lại rồi trốn đi, quyết tâm rời xa hoàng cung. Chủ tử vì hướng nàng chứng minh tâm ý của mình, chẳng những trước mặt dân chúng trong thiên hạ tuyên bố phong nàng làm hậu, còn lập nên lời thề, vì nàng, vĩnh viễn không nạp phi.

Lịch đại đế vương từ trước đến nay đều là tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần, duy độc có chủ tử sau khi tự đi lên ngôi vị hoàng đế thì cam nguyện để không hậu cung, làm hoàng đế hòa thượng tròn hai năm rồi.

Việc này hấn xem ở trong mắt, đau ở trong lòng, tuy rằng chuyện năm đó chủ tử xác thực có sai nhưng cũng là do chủ tử có nỗi khổ tâm.

Hoàng Hậu nương nương không nói một tiếng liền rời đi như vậy làm hại cuộc sống hàng ngày của chủ tử ngày đêm nan an. Lúc này chỉ vì muốn dụ hoàng hậu nương nương hồi hoàng cung mà chủ tử không tiếc lấy thân mạo hiểm.

Chủ tử thật đáng thương dụng tâm chịu khổ, nếu không được đến nửa điểm hưởng ứng thì ông trời kia thật sự đúng là không có mắt.

Thời điểm Tường Quý ở trong lòng thay chủ tử bất bình, chợt nghe thấy nội thị thông báo, “Khởi bẩm hoàng thượng, có tin tức mật báo lại từ Hoài Châu.”

Đông Phương Diệu nghe vậy, vẻ mặt lập tức nghiêm cẩn, “Tuyên vào!”

Chỉ chớp lát, một vị nam tử trẻ tuổi, dáng vẻ xốc vác từ bên ngoài tiến vào.

Không chờ người nọ thực hiện đại lễ quân thần, Đông Phương Diệu liền không kiên nhẫn nói: “Có tin tức gì nói đi.”

Thám tử thấy vậy cũng nhanh chóng vào thẳng nội dung: “Khởi bẩm Hoàng Thượng, lúc này Hoài Châu bị hồng thủy tràn qua, dân chúng địa phương phải chịu thiên tai nên thập phần đói khổ, vậy mà huyện nha lại đóng chặt kho lúa rồi nhân cơ hội nâng giá gạo lên, hại dân chúng khổ không nói nổi. May nhờ có hoàng hậu nương nương xuất hiện ở Hoài Châu, mở rộng kho lúa, phát ngân lượng cứu trợ dân chúng địa phương, lúc này đây nương nương được dân chúng coi như bồ tát sống.”

Vị thám tử mới nói được đến đây, Đông Phương Diệu trên mặt liền lộ ra nhợt nhạt tươi cười, “*Nàng luôn ưu quốc ưu dân như vậy .*”

Thám tử lại mặt báo tiếp : “*Khi đám dân chúng hỏi danh tính của hoàng hậu nương nương thì nương nương lại đối mọi người nói, muốn tạ, liền tạ đương kim hoàng thượng trị quốc có lòng.*”

Đông Phương Diệu trong lòng nóng lên. Những năm gần đây, vô luận nàng ở bên ngoài làm cái việc thiện gì, tổng hội quy công đều đến trên đầu hấn, khiến hấn càng lúc càng được dân chúng thiên hạ ủng hộ cùng kính yêu.

Tổ Quyết, nàng như thế vì ta, hấn là vẫn còn yêu ta đi.

“*Nhưng không biết hành động lần này của nương nương tựa hồ chọc tới người nào nên khi nương nương đến kinh trấn Vĩnh Ninh thì bị người ám thám đuổi giết.*”

“*Nực cười! Là ai dám lớn mặt như thế ? Đi thăm dò ngay cho trẫm!*” Nghe được tin tức nữ nhân âu yếm của mình gặp nạn bên ngoài, Đông Phương Diệu trong lòng quýnh lên, tức giận đứng thẳng dậy, không ngờ động tác quá lớn xả đến miệng vết thương chưa lành, áo choàng bạch sắc bị máu tươi nhiễm hồng một mảng lớn.

Tường Quý thấy vậy sắc mặt trắng nhợt, vội vàng tiến lên nói: “*Hoàng thượng xin người hãy bảo trọng long thể, người đâu , Tới đây mau.. Thái....*”

Không chờ hấn cho thỉnh thái y, Đông Phương Diệu liền lên tiếng đánh gãy lời nói của Tường Quý: “*Không có vấn đề gì!*”

Vẫy vẫy tay, không để ý tới nội thị trong phòng lo lắng, hấn hơi hơi nhắm mắt điều chỉnh hơi thở, lấy tay giữ máu tươi đang lan tràn y bào lại.

“*Trẫm đã nói rồi, nếu không làm cho nàng tận mắt nhìn thấy miệng vết thương này , trẫm sẽ không để cho thái y chữa trị.*”

Tường Quý không có cách, chỉ có thể không cam tâm tình nguyện lui lại phía sau, âm thầm lo lắng cho thương thể của chủ tử.

“*Những tên đó, có làm hoàng hậu bị thương không ?*”

Thám tử lắc đầu, “*Nương nương võ nghệ giỏi giang, thế gian này những người có thể làm nương nương bị thương e không nhiều lắm, cho nên khi đám người kia tập kích nương nương thì thuộc hạ không dám ra tay giúp đỡ, không những bại lộ hành tích, mà còn sợ chọc nương nương không vui.*”

Đông Phương Diệu trầm giọng cười, “*Người cho là nàng không biết phía sau có người đi theo sao? Hoàng hậu của trẫm khôn khéo lắm.*”

Khi bốn tiếng “Hoàng hậu của trẫm” từ trong miệng hấn nói ra thì trong lòng không khỏi nổi lên một cảm giác tự hào cùng hạnh phúc .

Tổ Quyết là Hoàng Hậu của hấn.

Cho dù giờ phút này nàng không ở bên người của hấn, vẫn không thể thay đổi được chuyện này.

“*Còn có một sự kiện thuộc hạ muốn bẩm báo với hoàng thượng.*”

“*Nói!*”

“*Lúc nương nương bị tập kích thì có một vị nam tử áo xanh xuất hiện, người nọ đội nón che mặt, võ công sâu không lường được, trong lúc đó ngay lập tức đã thu phục được đám hắc y nhân tập kích nương nương, hơn nữa người nọ khinh công rất cao, khi đám người thuộc hạ muốn đuổi theo để truy ra hành tung của hấn thì đã không thấy hấn đâu rồi.*”

Đông Phương Diệu nhũn mày hỏi: “*Hoàng Hậu nhận thức hấn sao?*”

“*Theo sự quan sát của thuộc hạ, nương nương cũng không quen biết người nọ, hơn nữa người nọ thủy chung đội nón che mặt nên thuộc hạ không thể thấy rõ bộ mặt thật của hấn.*”

Đông Phương Diệu không nói, tựa hồ đang phỏng đoán người áo xanh rốt cuộc có nguồn gốc ra sao.

“*Mặt khác.....*” Thanh âm của vị thám tử kia lại vang lên bên tai hấn, “*Đám người thuộc hạ từ hai năm trước đã luôn luôn theo dõi nương nương, người một đường từ bắc hướng nam, đi một chút lại ngừng nhưng thủy chung không có dấu hiệu quay đầu . Nhưng khi nương nương trên đường đi qua trấn Vĩnh Ninh, nghe nói hoàng thượng bị Tam vương gia gây thương tích , hiện thời lộ tuyến đã từ nam chuyển bắc, thẳng đến phương hướng kinh thành mà đến.*”

Tin tức này giống như một đạo sét đánh, khiến cho hồn phách Đông Phương Diệu thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Từ nam chuyển bắc, thẳng đến kinh thành, đây là ý tứ gì ? Tổ Quyết rốt cục cũng muốn trở về nhìn hấn?

Chạy gần mười ngày lộ trình, Tần Tổ Quyết cũng trở lại Kinh thành sau hai năm bỏ đi.

Nàng biết quyết định này của mình rất hoang đường, bắt đầu từ lúc hai năm trước ra đi không lời từ biệt, nàng đã định cùng người nọ phân rõ giới tuyến.

Ấy vậy mà khi nàng nghe được tin tức hần bị Tam vương gia đâm bị thương thì vẫn không bỏ xuống được sự lo lắng dành cho hần, nàng trần trọc trở lại nơi hai người có biết bao kỉ niệm nhớ thương .

Trông thấy lưỡng đạo cửa cung cao ngất , nàng không khỏi nhớ tới vài năm trước, đoạn năm tháng khi bọn họ mới mười tám, mười chín tuổi, một người là hoàng tử không được sủng ái, một người là ái đồ của Thiên Cơ lão nhân.

Vào ban đêm khi trời đầy sao, hần lôi kéo nàng, chỉ vào lưỡng đạo cửa cung tượng trưng uy nghiêm cùng quyền thế đối nàng hứa hẹn nói: *“Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta muốn cùng nàng chính đại quang minh từ nơi này đi vào, tọa bắc hướng nam, cùng nhận bách quan triều bái, làm cho nàng trở thành nữ tử hạnh phúc nhất , vui vẻ nhất, có quyền thế nhất trên đời này .”*

Lời thề thật thâm lạc tiến đáy lòng nàng, xoay quanh bên tai, không cách nào xua đi được.

Chậm rãi kéo suy nghĩ về, Tần Tổ Quyết lạnh nhạt cười.

Hiện thời, chính đại quang minh từ nơi này đi vào, nhận bách quan triều bái, chỉ có một mình hần. Mà nàng vẫn giống như rất nhiều năm trước , chỉ có thể lén lút đi vào . Trèo tường tiến vào, nàng đi tìm nơi có thân ảnh của hần.

Nàng mặc một thân hắc y phục , tránh thoát khỏi tai mắt của ngự lâm quân , nhẹ nhàng bước chân, phóng qua nóc nhà một tòa lại một tòa nơi hoàng cung này, thẳng đến phương hướng Triều Minh Cung mà đi.

an đêm, gió thổi cảm giác có một chút mát lạnh, nàng không một tiếng động nhảy lên nóc nhà Triều Minh Cung. Giờ phút này, hần hẳn là sẽ ở tẩm cung nghỉ ngơi đi ?

Chậm rãi lật mái ngói trên nóc nhà, mơ hồ có thể thấy được bóng người ở phía dưới.

Khi bóng người kia chậm rãi trở nên rõ ràng thì Tần Tổ Quyết khó nén được tưởng niệm ở sâu trong nội tâm, si ngốc nhìn xem nhất cử nhất động của hần .

Cùng hai năm trước so sánh với, hần tuấn dung vẫn vậy, nhưng so với lúc trước thì gầy hơn một chút, sắc mặt có chút tái nhợt tiêu tụy, là do hần đang bị thương sao ?

“Vạn tuế gia, thương thế của ngài đang từ từ chuyển biến xấu, ngài lại không cho thái y chẩn trị, nô tài sợ chỗ đau sẽ càng thêm nghiêm trọng, nếu không ngài uống chén thuốc này trước được không?”

Tường Quý bung một chén thuốc còn bốc hơi nóng, cơ hồ là về mặt cầu xin chủ tử uống thuốc.

Nam nhân sắc mặt tái nhợt cổ tình không liếc mắt nhìn Tường Quý một cái, trong tay cầm một quyển tấu chương chậm rãi xem.

Thấy thế Tần Tổ Quyết không khỏi nhú mày. Hần cố ý để miệng vết thương chuyển biến xấu, người này thật sự là quá cố chấp mà.

Nàng có cảm giác muốn đi mắng hần một chút, nhưng sau khi mắng thì lại như thế nào đây ?

Lúc trước đã quyết định không bao giờ gặp hần nữa, không nghĩ đến hần nữa, sẽ không vì hần thương tâm nửa phần.

Nàng ở trong cuộc đời hần bất quá chỉ là một người trợ giúp hần đi lên ngôi vị Hoàng Đế, hiện thời hần đã thành công ngồi trên vị trí đó, trong thiên hạ mọi thứ đối với hần giờ đây hết thảy đều dễ như trở bàn tay, thế giới của hần đã không có chỗ để nàng tồn tại.

Lần này hồi kinh, bất quá chính là muốn xác định hần vẫn bình yên vô sự, chỉ cần hần còn có thể tiếp tục ép buộc người khác, tiếp tục dùng người ta để mưu bần tính kế cho giang sơn kiêu ngạo của chính mình, tận mắt trông thấy những điều đó là đủ rồi.

Nghĩ đến đây, Tần Tổ Quyết nhẹ nhàng đóng mái ngói lại, nhìn nhìn bầu trời tràn đầy các vì sao ,nàng nhẹ nhàng thi triển khinh công, nhanh nhẹn rơi xuống ngự hoa viên.

Lúc nàng vừa xoay người bên tai nghe thấy một trận tiếng bước chân lộn xộn.

Ngự hoa viên vừa rồi còn yên lặng, đột nhiên xuất hiện hàng trăm Ngự lâm quân vây lấy nàng vào bên trong, bọn họ nhất tề quỳ xuống cất cao giọng nói khi nàng không kịp trở tay : *“Cung nghênh Hoàng Hậu nương nương hồi cung.”*

Tần Tổ Quyết nghe vậy liền kinh hãi. Chẳng lẽ những người này luôn mai phục tại tả hữu Triều Minh Cung ?

Không đợi đem suy nghĩ tính toán cẩn thận, nàng đột nhiên cảm thấy phía sau căng thẳng, một đôi tay rất có lực gắt gao đem nàng kéo vào trong ngực, bên tai truyền đến tiếng nói quen thuộc: *“Bắt được nàng rồi, rốt cục cũng bắt được nàng.”*

Thân người bị hấn chậm rãi kéo qua, Tần Tổ Quyết bị bắt nhìn vào đôi mắt sâu như hồ nước của hấn.

Đông Phương Diệu ý vào ưu thế của mình, từ trên cao nhìn xuống nàng, hai tay nắm chặt bờ vai nàng “Hai năm trước, thời khắc nàng rời khỏi ta, ta đã thề nếu có ngày nàng tự mình trở về, ta sẽ không bao giờ để cho nàng đi nữa.”

Không chờ Tần Tổ Quyết đáp lời, hấn đã bá đạo hôn lên môi nàng.

Ngự lâm quân nhìn thấy cảnh này đều thức thoi xoay người, đem khung cảnh ầm áp lưu lại cho hai người xa cách lâu ngày mới lại gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bản Bạc Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Hai người hôn từ ngoài vào đến tận trong phòng, rồi lại từ trong phòng lên đến tận giường, làm cho Tần Tổ Quyết đến khi hô hấp được một chút không khí thì môi của nàng đã bị Đông Phương Diệu hôn đến sưng đỏ không thể chịu nổi. Phảng phất muốn đem tất cả những trống rỗng suốt hai năm qua bù đắp lại, hấn tuyệt đối không cho nàng có cơ hội kháng cự.

Tần Tổ Quyết trong tâm muốn đẩy hấn ra, những tình cảm bị chôn vùi lặng lẽ trong suốt hai năm qua, phút chốc bị hấn trâu trọc lại bùng lên, làm nàng không tự chủ được mà thuận theo hành động của hấn.

Ánh mắt của Tường Quý tinh tường quá hiểu chuyện, liền đem đám cung nhân lặng lẽ lui ra, dè dặt khép lại cửa phòng, chỉ phân phó hai cung nữ túc trực ngoài cửa chờ sai bảo.

Trên long sàng rộng lớn mềm mại, Đông Phương Diệu như người vừa bắt được chí bảo của cả kiếp này, nhẹ nhàng nâng đôi má hơi lộ đỏ bừng của nàng lên: “*Tổ Quyết, ta rất nhớ nàng!*”

Một tiếng “*Nhớ nàng*” này, dường như gói trọn tất cả những nhớ nhung đằng đẳng của hấn suốt hai năm qua.

Cánh môi Tần Tổ Quyết giật run, nội tâm rối bời. Lúc hấn nói nhớ nàng, thử hỏi nàng làm sao lại cũng không nhớ hấn cho được? Hai người sớm chiều đã ở bên nhau trong suốt bảy năm trời, trong những tháng ngày dài đằng đẳng đó, bọn họ đã giúp đỡ, đã nương tựa lẫn nhau, từ khi còn là thiếu niên ngây ngô cho đến khi trưởng thành thuần thục, cho dù là phong ba bão táp bọn họ cũng đã cùng nhau nắm tay vượt qua gian khổ.

Thân là đệ tử thân cận nhất của Thiên Cơ lão nhân, từ nhỏ nàng đã được sư phụ giao cho một nhiệm vụ thần thánh.

Còn nhớ rất rõ lúc đó, khi nàng mười lăm tuổi, sư phụ đột nhiên mang theo một thiếu niên tuấn tú cũng trạc tuổi đến trước mặt nàng, sư phụ nói hấn tên gọi là Đông Phương Diệu, là đại hoàng tử của Bắc Nhạc Quốc.

Bởi vì mẫu thân của Đông Phương Diệu bị người ta gọi là hung thần chuyển kiếp, ba đứa con bà sinh ra sẽ hóa thành ma quỷ, gieo giết tai ương cho Bắc Thần Quốc.

Nàng không biết những lời lẽ hoang đường này từ đâu mà có, nhưng vào thời điểm mà nàng kết bằng hữu với Đông Phương Diệu thì hấn đã bị cả dân chúng đất nước này thoái mạ rồi.

Thân là đại hoàng tử của Bắc Thần Quốc nhưng lại chẳng hề có một chút quyền lực, phụ hoàng thì coi hấn như cái gai trong mắt, chỉ khi nào có cách tống tiền được hấn đi thì ông ta mới cảm thấy thật sự thống khoái.

Đông Phương Diệu như kẻ đi trên lớp băng mỏng, trong tình huống vạn bất đắc dĩ mới tìm đến sư phụ của nàng, mong lão nhân có cách giúp hấn xoay chuyển càn khôn, phế truất Vĩnh Viêm Đế, giúp hấn đăng cơ.

Bắc Nhạc đương thời thế cục vô cùng rối loạn, Vĩnh Viêm Đế tuy đã qua tuổi ngũ tuần nhưng lại liên tiếp gây ra bao nhiêu chuyện hoang đường thị phi, trọng dụng nịnh thần, sát hại trung lương, thiên tai nhân họa không ngừng, vậy mà Vĩnh Viêm Đế chỉ lo ăn chơi hưởng lạc, khiến cho lễ dân bách tính trong nước rơi vào cảnh lâm than, tình cảnh lúc nào cũng sục sôi như trong chảo lửa.

Thế nhưng chuyện con người làm dưới nhân gian, lão thiên gia trên trời cao đều biết hết, Vĩnh Viêm Đế rốt cuộc cũng đã chọc giận đến hàng ngàn vạn lễ dân, khiến cho không ít những quan viên hân không thể một đao mà đem đầu tên hôn quân chặt xuống.

Lúc đó, Đông Phương Diệu cũng đã qua tuổi mười bảy, chiếu theo tổ huấn dựa vào thân phận đại hoàng tử thì hấn phải được sắc phong làm thái tử, thế nhưng Vĩnh Viêm Đế không ngừng bài xích hấn, âm thầm phái không ít sát thủ, chỉ trực chờ kết liễu mạng hấn.

Sư phụ không đành lòng, và hấn cũng cầu xin sự giúp đỡ, cho nên mới đưa hấn theo bên người đệ bảo hộ.

Sư phụ có ý muốn phò tá hần lên ngôi, nhưng một phần cũng bởi sức khỏe của lão nhân gia lúc đó cũng quá sa sút rồi. Vì thế, sư phụ liền kéo tay nàng lại và nói: “ Trong thiên hạ này, người duy nhất vì sự tin tưởng, người có năng lực giúp đỡ đại hoàng tử đang cơ chỉ có một mình con. Bất quá, đại hoàng tử không ôn hòa và dễ gần như vẻ bề ngoài của hần, ở trong thâm cung phức tạp nhiều năm, chứng kiến đều là ta gạt người lừa, tranh đoạt gay gắt, nội tâm của hần sớm đã bị cừu hận xâm chiếm. Vì sư đã thay hần bốc một quẻ, quả thật là để tình chuyển thế, người này tính tình cực kì bạc lạnh, cố chấp thâm trầm, để đạt được mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào. Vì sư gặp hần, cũng là do thiên mệnh không thể trái nên mới quyết định giúp hần. Nhưng Quyết Nhi, vì sư không muốn làm khó cho con, nếu con không muốn phù trợ sự nghiệp tranh quyền đoạt vị của hần thì hãy nhanh chóng mai danh ẩn tích, một mình xuống núi, sinh sống qua ngày, con hãy tự mình quyết định đi!”

Từ khi còn nhỏ, nàng đã bị vứt bỏ thả trôi sông, không cha không mẹ, là sư phụ đã đem nàng về nuôi dưỡng, trong suốt những năm đó, nàng luôn luôn học võ thuật, mưu lược từ sư phụ trên đỉnh núi Hoa Sơn.

Nàng nguyên bản đối với Đông Phương Diệu này không có nhiều hảo cảm, càng không có chút hứng thú nào với việc tranh quyền đoạt thế. Nhưng khi nhìn thân ảnh tịch mịch cô độc đứng dưới cây ngô đồng kia làm nàng không khỏi có chút đồng cảm với hần.

Cứ như vậy, nàng đáp ứng giúp hần đoạt vị, sau khi sư phụ qua đời bảy năm, nàng vẫn cứ bồi ở bên Đông Phương Diệu một tác cũng không rời, từng bước, từng bước một giúp hần gia tăng thế lực.

Trong thời gian ở bên cạnh hần, có lẽ cũng bởi vì tuổi tác của cả hai tương đương nhau, hai người bắt đầu dần dần nảy sinh những tình cảm ái mộ, trái tim nàng cũng không thể không chế nổi mà bị hần vây hãm.

Cho đến hai năm trước...

Sở Tử Nặc, đại sư huynh của nàng, đồng thời cũng là đại tướng quân Bắc Nhạc Quốc danh tiếng lẫy lừng.

Từ khi còn nhỏ đã xông pha chiến trận, lập nên bao chiến công hiển hách, đồng thời cũng là huynh trưởng của Sở Mạn Phi, phi tử đang được sủng ái nhất của Vĩnh Viêm Đế.

Năm đó Sở Mạn Phi vào cung không lâu, ngay sau đó không đến vài năm đã mang long thai trong người.

Thời điểm lực lượng mà Đông Phương Diệu âm thầm gây dựng ngày càng lớn mạnh, cơ hồ cùng triều đình hình thành lưỡng cực đối nghịch.

Vĩnh Viêm Đế không cam lòng để cho hoàng quyền của mình bị uy hiếp, liền cùng với đại sư huynh của nàng lập một giao ước, chỉ cần hần có thể đánh tan lực lượng của Đông Phương Diệu, thì ngay khi Sở Mạn Phi sinh ra, nếu là hoàng tử thì lập tức sẽ được hạ chiếu sắc phong làm thái tử, Sở Mạn Phi sẽ được tấn phong làm hoàng hậu, sau khi hần băng hà, đại sư huynh sẽ trở thành Nhiếp Chính Vương, được vào triều phụ giúp tiểu thái tử nghe chính sự.

Quyền lực trên dưới mê hoặc như vậy, đại sư huynh của nàng liền đồng ý với Vĩnh Viêm Đế, bí mật triệu tập binh mã, thề đem đại hoàng tử đuổi tận giết tuyệt.

Đại sư huynh dù có kiên cường như thiết cũng có điểm yếu, mà điểm yếu đó không phải là ai khác mà chính là nàng, Tàn Tố Quyết.

Hai người có tình nghĩa đồng môn, Sở Tử Nặc đối với nàng luôn trân trọng có thừa, ngay cả khi đã học nghệ thành tài xuống núi nhưng vẫn không quên viết thư thăm hỏi nàng, chỉ có điều, có lẽ sư huynh không thể ngờ rằng nàng lại trở thành quân sư cho Đông Phương Diệu, cùng hần đối nghịch.

Một tràng quan hệ phức tạp quyết đấu với nhau, tất nhiên là phải dùng đến mưu kế, nhưng chỉ vì muốn nhanh chóng loại bỏ chướng ngại vật trước mắt này, hần đã không tiếc giờ thủ đoạn lợi dụng.

Đó là vào ngày sinh thần của đại sư huynh, nàng đích thân mang một Ngọc Tiêu đến Sở tướng quân phủ làm quà mừng.

Nếu là tặng cho người khác thì không nói làm gì, nhưng với một người yêu tiểu đến thành si như đại sư huynh, hiếm lắm mới có trong tay một bảo vật như thế, hơn nữa lại do sư muội tình thân như thủ túc tận tay mang đến tặng, sư huynh dĩ nhiên yêu thích đến không thể buông khỏi tay.

Cứ cho là bọn họ có lập trường đối lập, nhưng cũng đều là vì chủ, không ảnh hưởng gì đến tình thâm huynh muội giữa hai người. Về điểm này, cả nàng lẫn Sở Tử Nặc đều suy nghĩ giống nhau.

Nhưng Ngọc Tiêu kia trước đó đã bị Diệu bôi lên một loại kịch độc cực mạnh, Bắc Thần đại tướng quân uy liễm một thời bỗng chốc chết dưới tay sư muội mà mình tin tưởng nhất.

Đại sư huynh bất ngờ bị hại chết, tin rằng chắc cuối cùng Đông Phương Diệu sẽ thắng lợi.

Vĩnh Viêm Đế mất đi vô tướng duy nhất trong tay có thể đấu lại được với đại hoàng tử, để vị chắc chắn sẽ bị lật đổ.

Cứ như vậy, Diệu đem binh lính bài trừ toàn bộ những chướng ngại còn sót lại, dẫn binh áp sát hoàng cung thành một đường, đem thai phụ Sở Mạn Phi tống vào lãnh cung bỏ đói đến chết. Còn về phần mẫu hậu của Vĩnh Viêm Đế, hần cũng giam vào địa lao, để mặc bà nhìn con trai chết thảm ngay trước mặt mình.

Đến tận đây, nàng mới hiểu hết lời sư phụ nói, Diệu quả thật nội tâm đã bị cừu hận lấp đầy, tâm tính lãnh bạc đến cực điểm, cho dù tận mắt nhìn thấy người chỉ thân chết ngay trước mắt, hần cũng không có toát ra nửa điểm đau lòng, vì mục đích không từ thủ đoạn, ngay cả người cùng hần đồng cam

cộng khổ, họa phúc có bên như nàng cũng bị hấn lợi dụng ...

Tần Tố Quyết than nhẹ một tiếng, lập tức lại lọt vào lỗ tai rất thính của Đông Phương Diệu.

Hắn biết Tố Quyết hận hắn, hận hắn lợi dụng sự không phòng vệ của Sở Tử Nặc đối với nàng mà lập mưu phục độc, hại chết đối phương.

Nhưng từ sau việc của Sở Tử Nặc, Tố Quyết cũng không có chút nào là trách cứ hắn cả, hằng ngày vẫn lặng lẽ ngồi bên bồi hắn, giúp hắn lập mưu tính kế, đem hết thầy chiêu thức trên người ra trợ giúp hắn đoạt đế vị.

Cho đến ngày đăng cơ đó, nữ nhân duy nhất trên đời làm cho hắn không thể hạ quyết tâm lại lựa chọn viết thư bỏ lại rồi rời đi.

Bị nàng vứt bỏ suốt hai năm đằng đẵng, khiến hắn không chịu nổi sự tương tư giày vò mà xuất ra khổ nhục kế, ép nàng trở về bên cạnh hắn.

Si ngốc nhìn dung nhan ngày đêm chờ đợi trước mắt, Đông Phương Diệu nhẹ nhàng đem đôi má áp lên ngực nàng, như đứa nhỏ bị uy khuất, nhỏ giọng nói: “ *Tố Quyết, ta biết nàng hận ta năm đó lợi dụng nàng hại chết Sở Tử Nặc, hai năm qua ta đã bị trừng phạt rồi, ta cũng không dám cầu xin nàng tha thứ, nhưng hãy về bên cạnh ta, để cho ta được từ từ bù đắp lại lỗi lầm của mình, có được không?* ”

Nàng lắc đầu: “*Ta cũng không có trách người, cho dù năm đó người không hại chết đại sư huynh thì có lẽ huynh ấy sau này vì lợi ích gia tộc mà cũng đuổi cùng giết tận người. Ai đúng ai sai, chỉ có trời mới đếm định được, người và đại sư huynh lúc đó chung quy cả hai đều muốn người kia phải chết.* ”

“ *Nhưng sao nàng vẫn không chịu tha thứ cho ta?* ”

“ *Không, người mà ta không chịu tha thứ, chính là bản thân mình!* ”

Tuy rằng hai hồ đánh nhau, đại sư huynh chết, chung quy trong lòng nàng sớm đã nhận định, mọi việc đang thuận theo thiên mệnh, không ai có thể thay đổi số phận ông trời xếp đặt, nhưng nàng vẫn như cũ không thể giải thoát, không thể chân chính đón nhận tình yêu của Diệu.

Chẳng phải bản thân con người vẫn luôn tràn ngập mâu thuẫn đầy sao ? thị phi đúng sai, ai có thể nhìn rõ ràng đây?

Ở lại thì nàng không thể hoàn toàn tiếp nhận tình nghĩa của hắn, nàng chỉ có thể lựa chọn rời đi, tránh cho ác cảm trong nội tâm càng ngày càng lan rộng.

Hai năm chia lìa, mọi kí ức dần hòa tan theo dòng chảy thời gian, duy nhất chỉ còn lưu lại trong tâm một vết sẹo không thể chạm đến.

“*Nghe nói người cùng Tam Vương Gia xây ra bất hòa, hơn nữa tại trong buổi yến tiệc thành hôn của hắn, bị hắn mạo phạm dẫn đến bị thương...* ”

Đông Phương Diệu vội kéo tay nàng qua, nhẹ nhàng chạm tới vết thương, hơi hơi nhán một cái, máu tươi đỏ sẫm xuyên qua xiêm y chảy ra.

Tần Tố Quyết kinh hãi, vội rút tay về, một tay vén y bào của hắn lên.

Chỉ thấy dưới sườn có một vết thương lớn, hơn nữa máu vẫn còn đang rỉ ra hiện lên ngay trước mắt.

Ánh mắt nàng vừa đau vừa xót, lại nhớ tới đối thoại lúc trước của hắn và Tường Quý, không khỏi nhíu mày, ảo não nói: “ *Người bị thương không phải mới chỉ một hai ngày, tại sao không tuyên thái y vào chữa trị?* ”

Đông Phương Diệu nhẹ nhàng lắc đầu, nắm chặt tay nàng nói: “ *Chùng nào nàng còn chưa xuất hiện thì ta sẽ không cho phép vết thương này được khép miệng lại!* ”

“ *Diệu, chàng làm như vậy, ta rất giận!* ”

Một tiếng Diệu kia, khiến cho hắn miễn ý cười, bất chấp thân thể còn đang có một vết thương rỉ máu, một tay giữ lấy nàng ôm vào lòng: “ *Đã lâu không có ai bảo ta như vậy, Tố Quyết, ta thật sự luôn nhớ đến nàng, nếu có thể quay lại những tháng ngày bên nhau trước kia, ta tình nguyện từ bỏ mọi thứ có được trong ngày hôm nay!* ”

Sáng sớm tỉnh lại, nam nhân ép buộc nàng cả đêm hôm qua đã rời đi.

Hồi tưởng lại cả một đêm triền miên bên nhau, Tần Tố Quyết bên tai không tránh khỏi đồ hồng lên. Tuy rằng đây cũng không phải là lần đầu tiên của hai người, nhưng lại là lần đầu tiên sau hai năm cách xa, hai người lại có quá nhiều nhung nhớ cho nên có chút ngượng ngùng.

Cung nhân vẫn luôn túc trực chờ đợi bên ngoài nghe thấy tiếng động bên trong nội tửm mới nhẹ nhàng bước vào, cung kính hành lễ trước mặt nàng.

“ *Nương nương, người đã tỉnh! Vạn tuế gia trước khi rời đi đã phân phó chúng nô tỳ đợi nương nương thức giấc thì hầu người rửa mặt trang điểm, nếu nương nương muốn dùng điểm tâm buổi sớm thì nô tỳ sẽ đi phân phó cho ngự thiện phòng chuẩn bị ngay những món hợp với khẩu vị của người!* ”

Cung nữ này quả không hổ danh là người hầu hạ bên cạnh hoàng đế, mở miệng ra là mồm mép nhanh nhẹn lanh lợi, bộ dạng cũng thập phần hiểu lễ nghi.

Chẳng qua Tần Tổ Quyết vốn là người tự do, không theo quy tắc, nay lại có một nô tỳ xưng hô với nàng như vậy, thật sự là cảm thấy không thoải mái.

“Người đứng lên đi! Ta là người không có thói quen tuân theo các quy tắc trong cung, từ nay về sau gặp ta không cần phải quỳ như vậy, nếu không ta sẽ cảm thấy thật kì quái!”

Nghe vậy, đám cung nữ xôn xao, Tần Tổ Quyết như vậy tựa hồ không nghĩ đến sẽ là một hoàng hậu trong tương lai, những từ không câu nệ tiểu tiết cũng có thể nói ra.

Bất quá, nương nương nói không cần phải đa lễ nhưng các nàng là đám nô tài sao dám tự tiện làm càn.

Ngoan ngoãn đứng dậy, tiểu cung nữ kia dè dặt, cẩn trọng tiêu sái đi đến bên giường nói: *“Nương nương đã lâu không có hỏi cung, đối với các quy tắc trong cung chắc vẫn còn chưa quen, nhưng cứ từ từ sau này sẽ dần dần thích ứng thôi!”*

Tần Tổ Quyết cảm thấy cung nữ trước mắt là một người thấu tình đạt lý, liền đối với nàng có thêm vài phần thiện cảm: *“Người tên gì?”*

“Nô tỳ tên gọi Kiều Hi. Một năm trước được Tường công công phái đến hầu hạ bên cạnh Vạn Tuế gia.” Vừa nói, lại nhận ra nương nương đang tìm kiếm xiêm y để mặc, nàng cười trộm, cất cao giọng nói: *“Nương nương người đừng tìm nữa! Bộ y phục dạ hành tối qua đã bị vạn tuế gia sai người ném đi rồi!”*

Nàng nhũn mày, có chút bất mãn, xem xem lại mọi nơi, bất đắc dĩ nói: *“Hắn đã đem xiêm y của ta vứt đi rồi, vậy sau này ta lấy cái gì mà mặc đây?”*

Kiều Hi cười sáng lạn, xoay người lấy trên khay những bộ xiêm y được thợ thủ công làm một cách tỉ mỉ từ chất liệu tơ lụa thượng hạng nhất mang đến trước mặt nàng: *“Người không ở trong cung nên không biết đồ thôi! Năm nào các nước láng giềng cũng dâng tặng cho hoàng gia bao nhiêu là tơ lụa vài vốc quý báu, vạn tuế gia đều kêu chúng nô tỳ may thành những bộ xiêm y theo sở thích của người, vì nương nương mà làm những xiêm y này!”*

Đem những bộ xiêm y quý báu nhất đến trước mặt nàng, màu sắc đa dạng, kiểu dáng cũng vô cùng phong phú.

“Nương nương, mấy bộ y phục này đều được may vào đầu năm nay, kiểu dáng cũng là mới mẻ độc đáo nhất, màu sắc cũng vô cùng đẹp mắt. Vạn tuế gia trước khi rời giá đã phân phó chúng nô tỳ chờ cho đến khi người thức giấc là đưa vào cho nương nương chọn lựa. Nếu người thích bộ nào thì sẽ theo kiểu dáng đó đặt thêm vài bộ nữa cho người!”

Lòng Tần Tổ Quyết nhất thời bị lay động, vì sự nhớ mong Đông Phương Diệu dành cho nàng sau khi rời bỏ hắn mà không khỏi chua xót.

Trước mắt nàng là những bộ xiêm y cao quý, thanh lịch đẹp đẽ nhất, nàng từ trước tới giờ chưa từng được mặc qua những xiêm y hoa lệ như vậy.

“Nương nương, người xem! Bộ màu vàng nhạt này thế nào ạ? Lúc làm bộ xiêm y này, vạn tuế gia nhìn thấy nói thế nào người cũng sẽ thích nó! Bởi vì nương nương có làn da trắng nõn, dung nhan lại là quốc sắc thiên hương, mặc xiêm y nào thì cũng vẫn cứ đẹp, nhưng màu vàng nhạt khẳng định sẽ tôn lên khí chất cao quý của nương nương.”

Nàng bị tiểu nha đầu này nói đến bật cười: *“Vạn tuế gia các người một ngày trăm công nghìn việc, há lại quan tâm đến những việc vụn vặt này sao?”*

Kiều Hi vội vàng tỏ vẻ: *“Nương nương người nghĩ sai rồi, hai năm qua người không có ở trong cung nên không rõ đồ thôi. Phàm là các ngày lễ hội tiệc mừng, thì người vạn tuế gia nghĩ đến trước nhất chính là nương nương đó ạ. Hơn nữa ngày thường, vạn tuế gia nếu có được trân châu bảo vật gì trong tay, là lại đem đi cất giữ, tâm tâm niệm niệm phải bảo quản thật tốt, đợi nương nương trở về để cho người lựa chọn.”*

Tần Tổ Quyết nghe được mặt đỏ tai hồng. Nam nhân kia cũng thật là không sợ người ta chê nói nhảm, việc trẻ con như vậy cũng có thể làm ra được.

Nàng không tự chủ được mà nhắc bộ xiêm y màu vàng nhạt kia lên tinh tế đánh giá, chẳng những được làm từ bàn tay những người thợ giỏi giang nhất mà ngay cả kiểu dáng cũng cao quý nhã nhặn, hoa mỹ tuyệt luân.

“Nương nương, nô tỳ hầu người thay y phục, khi vạn tuế gia bãi triều xong, khẳng định lúc nhìn thấy nương nương sẽ rất vui vẻ!” Nói xong Kiều Hi nhẹ nhàng linh hoạt đem xiêm y gỡ ra, dè dặt cẩn trọng giúp nàng mặc lên.

Nàng ngày thường vốn đã cao quý thanh nhã, hơn nữa ngay từ khi còn nhỏ đã theo Thiên Cơ lão nhân học được không ít bản lãnh, so với những nữ tử tầm thường, thiếu một phần mềm mại nhưng hơn vài phần cơ trí, xiêm y màu vàng nhạt kia mặc trên người nàng càng tôn thêm dung mạo tú lệ, cao quý hào phóng.

Kiều Hi không khỏi thở dài: *“Khó trách trong hai năm qua vạn tuế gia lại ngày nhớ đêm mong nương nương, theo nô tỳ thấy thì cho dù tất cả nữ tử trong thiên hạ này có hợp lại cũng không thể có nổi một chút cao quý của nương nương!”*

Tiểu cung nữ Kiều Hi bản thân vốn thông minh linh hoạt, nương nương trước mặt lại là một nữ tử hiền lành ôn hòa đến vậy, khiến nàng không tự chủ mà muốn thân cận thêm.

“Nương nương cũng biết năm đó lúc vạn tuế gia vừa mới đăng cơ, có không ít các quan đại thần muốn đem khuê nữ của mình vào cung, nhưng vạn tuế gia lại nhất nhất tuân thủ lời thề năm đó, trừ bỏ nương nương sẽ không nạp nữ tử thứ hai nào vào cung làm phi. Nô tỳ là

muốn nói, hoàng thượng chính là người nhất thủ chung tình, nương nương là nữ tử có phúc nhất trên đời.”

Tần Tổ Quyết nghe vậy, tâm nhứt thời biếm loạn.

Nàng tất nhiên là biết điều mà Diệu hứa hẹn năm đó, nhưng đến khi tận tai nghe người hầu hạ thân cận bên hần nói như vậy, trong lòng không nhịn được mà xúc động dâng trào.

Không có việc gì làm, ở trong cung nàng thật sự vẫn chưa quen, theo lời đề nghị của Kiều Hi, nàng dạo bước ra ngự hoa viên ngắm hoa.

Hiện tại là giữa hạ, ngôi trong tọa đình trong ngự hoa viên, bốn phía đều là các loài hoa mẫu đơn đang rực rỡ khoe sắc, tọa đình này được ban danh là Mẫu Đơn Đình, còn kiến tạo thêm một liên trì, trong ao trừ bỏ hoa sen trắng nõn kia ra còn có thêm vài sắc phù dung cầm tú rực rỡ khác.

Cung nữ thái giám trong Triều Minh Cung trên dưới có hơn mười người, Tần Tổ Quyết cảm thấy thật sự không quen khi bị cả một đám người vây quanh như vậy, Kiều Hi một phần cũng là lo nàng trên đường đi có gì phản phó nên vẫn cứ dặn một tiểu thái giám nhanh nhẹn đi theo chờ chỉ thị.

Cho nên mới nói quy tắc trong cung thật sự là quá nhiều, nói đúng hơn là những lễ nghi tiểu tiết đó làm nàng thấy quá phiền phức.

Nàng biết kì thật Diệu sai người theo sát bước chân nàng như vậy cũng là vì sợ nhân lúc hần chưa chuẩn bị nàng đã thừa cơ trốn đi.

Lần này là hần dùng khổ nhục kế dụ nàng hồi cung, hần nói sẽ không cho nàng cơ hội bỏ đi một lần nữa.

Vừa nghĩ đến nguyên nhân khiến đại sư huynh tử nạn năm đó, nàng nói nàng không thêm đề ý, nhưng thật sự vẫn như có mụn com vướng mắc trong lòng.

Đứng trên lập trường của Diệu mà nói, thắng làm vua, thua làm giặc, hần quả thật không có đường lui, vì ngôi vị hoàng đế kia, hần không tiếc dùng mọi thủ đoạn.

Đứng trên lập trường của nàng, bị nam nhân mình âu yếm lợi dụng, cho dù xét về lí trí hần không có sai, thành đại sư không câu nệ tiểu tiết, nhưng xét theo tình cảm của nàng thì khó mà có thể chấp nhận được.

Nội tâm rối rắm, cũng mất vài phần vui vẻ.

Đúng lúc này, một đạo thân ảnh bé nhỏ chạy như bay về phía Mẫu Đơn Đình, Tần Tổ Quyết còn chưa làm rõ tình hình thì thân ảnh kia đã quỳ rạp xuống trước mặt nàng.

“Hoàng hậu nương nương, nô tỳ cả gan mạo phạm, quấy nhiễu phượng giá, thỉnh xin người thứ tội, bất quá nô tỳ thật sự là có nguyên nhân, cầu hoàng hậu nương nương thay nô tỳ làm chủ.”

Bộ dạng mười sáu mười bảy tuổi, mi thanh mục tú, miệng cười rõ ràng, cũng là một tiểu nha đầu thông minh lanh lợi, có sao lại xin nàng làm chủ?

Tần Tổ Quyết phát hoảng. Nàng vừa hồi cung có hai ngày, đối với tình huống trong cung còn chưa biết gì nhiều, tuy rằng được coi là hoàng hậu, nhưng từ ngày đó nàng ngày cả nửa điểm trách nhiệm còn chưa thực hiện, tình huống trước mắt khiến nàng cảm thấy mình thật vô thố.

Một tiểu thái giám bên người đang muốn giải nha đầu kia đi, nàng liền ngăn hần lại, nhìn cung nữ kia, rồi chậm rãi nói: *“Người hãy đứng lên rồi nói!”* Nàng thật sự không thích cái quy tắc phải quỳ gối ở trong cung này, quỳ gối trên phiến đá lạnh lẽo cứng nhắc kia, bộ đầu gối không thấy đau sao?

Cung nữ kia mang một khuôn mặt đầy lệ ngẩng đầu lên nhìn nàng, trông cực kì buồn khổ: *“Nương nương, nô tỳ có tội, nô tỳ không dám đứng lên trả lời, xin người để cho nô tỳ quỳ!”*

“Người có tội gì?” Nàng thật sự là bị nha đầu kia làm cho mơ hồ.

Cung nữ kia khóc sụt sùi nói: *“Bắc Nhạc mọi người đều biết, năm đó vạn tuế gia khi đăng cơ đã từng chiêu cáo thiên hạ, kiếp này chỉ cười một người đó là nương nương, không nạp nữ tử khác vào cung, tự nhiên sẽ khiến cho ngoài nương nương ra không có nữ nhân nào khác có cơ hội hoài thai long chủng của hoàng thượng, nhưng là……”* Nàng hai tay phủ hướng bụng chính mình, *“Ngày ấy vạn tuế gia đột nhiên uống say, làm đem nô tỳ trở thành nương nương, trong đêm hôm đó liền lôi kéo nô tỳ thượng trên long sàng, nô tỳ không dám phản kháng, liền cứ như vậy dâng ra sự trong sạch của chính mình.”*

Cái này chẳng những khiến Tần Tổ Quyết cả kinh mà ngay cả Kiều Hi cùng đám thái giám bên cạnh cũng ngẩn ngơ.

Cung nữ kia cắn môi nói tiếp: *“Nô tỳ mệnh tiện, lại biết vạn tuế gia trong lòng chỉ có một mình nương nương, vốn cũng nhận mệnh không dám lộ ra, ai biết qua không lâu, nô tỳ phát hiện chính mình cự nhiên đã hoài thai, là cốt nhục của vạn tuế gia. Đây chính là long chủng, nô tỳ vừa không nhẫn tâm lại càng không có lá gan xoá sạch, giờ đây ngày ngày đêm đêm gần bó với nó như một phần của thân thể, nô tỳ càng không thể rũ bỏ máu mủ của chính mình. Nhưng nô tỳ thực sợ hãi, một khi vạn tuế gia biết chuyện này, chắc chắn sẽ ban thưởng rượu độc, một ly kết liễu tính mạng nô tỳ, cho nên nô tỳ mới to gan đến cầu nương nương, cầu nương nương thương tình nhìn đến đứa con trong bụng nô tỳ, cứu…… cứu nô tỳ một mạng này.”*

Nói xong nàng dập dập đầu xuống cầu xin, thanh âm vang dội, dồn dập đánh vào trong lòng Tần Tổ Quyết.

Còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, bên tai bỗng nhiên truyền đến một đạo tiếng bước chân vội vàng, vừa mới thấy rõ đối phương là ai, một cái chân dài đã đạp ngay lên người cung nữ đang quỳ trên mặt đất kia.

Tần Tố Quyết một tay ngăn lại, kịp thời bảo trụ cung nữ kia, mà người vừa đến chính là Đông Phương Diệu.

Vừa mới bãi triều, liền nhận được báo cáo của ám vệ, nói trong ngự hoa viên có người chạy đến trước mặt hoàng hậu đặt điều thị phi.

Ở trong lòng hần, trời đất bao la cũng không lớn bằng nữ nhân hần yêu thương. Thật vất vả tạo ra khổ nhục kể đem người yêu trở về được, nếu có chuyện gì không hay lại xảy ra, hần sẽ đem tất cả người trong thiên hạ tuần tắng cùng.

Vì thế, hần vội vàng đuổi tới ngự hoa viên, chưa tới gần đã nghe rất rõ những lời cung nữ kia nói, khí tức dâng trào, hận không thể một cước mà đá cho con nô tỳ nói hươu nói vượn kia chết luôn đi.

Nhìn thấy thánh thượng đích thân tới, cung nữ kia sợ đến mức sắc mặt trắng bệch, cả người phát run, lùi thui thu mình lại một nơi, nằm yên trên mặt đất, ngay cả thở cũng không dám.

Tần Tố Quyết bực mình liếc nhìn hần một cái: “*Hoàng thượng cần thận một chút, trong bụng nàng ta là cốt nhục của người....*”

Lời này nói ra còn chưa dứt, vừa nghe thấy lửa giận trong lòng Đông Phương Diệu lại càng tăng lên, hần âm ác trừng mắt nhìn tiểu cung nữ đang co rúm lại kia, cổ nín lại cảm giác muốn chém bay đầu nàng ta lại, nhẹ răng cười hỏi: “*Người nói thật ra cho trẫm nghe xem, trẫm khi nào thì uống say loạn tính, đem người mệnh mề giữ lấy?*”

Cung nữ kia sợ tới mức không dám hé răng, run như lá rụng trong gió thu.

Ả ta cố tình làm như vậy, sắc mặt Đông Phương Diệu liền xanh càng thêm xanh.

Tần Tố Quyết thấy hần tức giận đến ánh mắt đỏ đậm, cách ống tay áo không khỏi một phen nắm tay hần, hợp thời trấn an, thế này mới làm cho thịnh nộ trong hần tạm thời được kìm nén lại.

Tay hần gắt gao nắm chặt lại, đáy mắt nhìn nàng đầy ủy khuất, giống như đang nói — ta không có phản bội nàng, từ đầu tới đuôi, trong lòng ta chỉ có duy nhất một mình nàng, nàng ngàn vạn lần đừng nghe lời người khác đem đặt mà oan uổng cho ta.

Thấy thế, Tần Tố Quyết nhàn nhạt cười cười, chậm rãi đi đến trước mặt cung nữ kia, vươn tay, ôn nhu nói: “*Đã hoài đứa nhỏ với hoàng thượng, cũng đừng quỳ, trên đất lạnh lắm, cần thận thân mình bị thương, nếu không sẽ khiến cho đứa bé bị bệnh, như vậy thật không tốt chút nào.*”

Đông Phương Diệu nghe xong lời này, sắc mặt lại càng thêm không tốt.

Nhưng Tần Tố Quyết lại quay về phía hần mà lắc đầu, không cho hần nói chuyện nên hần chỉ có thể áp chế bất mãn tràn đầy trong lòng, tuần dung lạnh lùng, từ trên cao nhìn xuống con nha đầu chết tiệt dám khiến hần bị oan uổng kia..

Cung nữ quỳ trên mặt đất nhất thời có chút không hiểu, bất quá nhìn đến bàn tay hoàng hậu đưa ra kia, vẫn là không tự chủ được đem tay mình đặt lên, ngây ngốc bị nàng dịu dàng đỡ dậy.

Tần Tố Quyết lại giống như đang đối đãi với muội muội nhà mình, lời kéo tay nàng, vỗ mu bàn tay nàng, hòa ái hỏi: “*Đã mấy tháng rồi?*”

“*Hồi bẩm nương nương, đã hai tháng lẻ bảy ngày.*”

“*Trong ngày thường có cảm giác không khoẻ không?*”

“*Trước mắt vẫn ổn, chỉ có phát sinh nôn óe.*”

“*Vậy người còn nhớ rõ, hai tháng lẻ bảy ngày phía trước, cùng hoàng thượng là ở nơi nào phát sinh quan hệ?*”

Ả ta sắc mặt đỏ lên, không dám ngẩng đầu lên nhìn vạn tuế gia đang híp mắt lườm mình, chỉ có thể nha nha nói: “*Liền..... Ngay tại trong tấm cung của vạn tuế gia.*”

“*Nha? Vậy người là cung nữ hầu hạ tại cung nào?*”

“*Nô tỳ là cung nữ của ngự thiện phòng, ngày đó hoàng thượng uống nhiều hơn nên say, ban đêm thấy đói bụng, liền sai người chuẩn bị điểm tâm khuya, nô tỳ đưa ngự thiện đến tấm cung của hoàng thượng, kết quả.....*” Ả không có nói thêm gì nữa, khuôn mặt bỗng chốc đã đỏ bừng.

Đông Phương Diệu nắm chặt hai đấm, trong đầu tràn ngập ý nghĩ muốn đem tiện nhân nói hươu nói vượn này bóp chết.

Tần Tố Quyết cũng không phải không để ý thấy, mỉm cười, “*Vậy người còn nhớ rõ hai tháng lẻ bảy ngày trước, điểm tâm dâng lên cho hoàng thượng dùng là những món gì không?*”

“*Ách, chính là những món vạn tuế gia thường ngày vẫn thích ăn!*”

“Thật như người nói?”

Cung nữ bị hỏi mặt đỏ tai hồng, bất an giảo ông tay áo, sau một lúc lâu, mới nhỏ giọng trả lời lưu loát, “Có cháo thịt nạc, canh hải sâm, còn có thức ăn chay trợ cho tiêu hóa.”

Nghe đến đó, Tần Tổ Quyết cười đến mê người, nàng lôi kéo tay cung nữ kia chậm rãi nói: “Nếu người thật sự là cung nữ của ngự thiện phòng, nên biết đương kim hoàng thượng chưa bao giờ ăn hải sâm, bởi vì ngài dị ứng với hải sâm, đừng nói là ăn, chỉ cần ngửi mùi, trên người cũng sẽ bắt đầu nổi mụn đỏ.”

Không để ý tới sắc mặt đối phương nháy mắt đã trở nên khó coi, nàng tiếp tục nói: “Vị muối muối này, tuy rằng ta không biết người vì sao lại muốn đồ oan hoàng thượng nhúng chàm trong sạch của người, nhưng ta tin người sẽ đi làm như vậy, khẳng định có nỗi khổ trong lòng.”

Nghe vậy, cung nữ kia sợ tới mức một đầu quỳ rạp xuống đất, tiếng nói run run: “Nương nương tha mạng, hoàng thượng tha mạng.....”

Đông Phương Diệu âm ám cười: “Rốt cục diễn không nổi nữa sao? Đã như vậy, hãy khai thật ra, người vì sao phải ở trước mặt hoàng hậu đồ oan cho trẫm?”

Cung nữ gất gao ngậm miệng, chính là không chịu nói.

“Hào, cho dù người không chịu nói.....” Đáy mắt hần nở rộ sắc lạnh, hạ lệnh hai bên, “Người đâu, đem ả ta trói lại, kéo xuống dùng loạn côn đánh chết.”

Không đợi ngự lâm quân đến bắt cung nữ kia, Tần Tổ Quyết đã giơ tay ngăn lại.

Nàng nhìn thẳng vào đáy mắt Đông Phương Diệu, hường hần lắc lắc đầu. “Tuy rằng nàng ấy là tỳ nữ trong cung, nhưng nhân sinh vẫn còn có cha mẹ cần nuôi dưỡng, có lẽ nàng không nói đúng là do có nỗi khổ trong lòng, người thân là một mình quân, làm sao lại phải tạo khổ sở cho gia đình cô nương này?”

Nói xong, nàng tiến lên giữ chặt tay hần, cười nói: “Thôi chuyện này coi như xong, ta đột nhiên có chút đói, người theo giúp ta cùng nhau dùng ngự thiện đi.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Bản Bạc Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đông Phương Diệu còn muốn giải thích thêm một câu nữa nhưng đều bị Tần Tổ Quyết dùng lời lẽ ngọt ngào ngăn lại nên muốn tức giận cũng dám thể hiện ra.

Hần đem môi tiến đến bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Muốn ta đáp ứng cầu tình của nàng cũng được thôi nhưng phải trả giá đại giới.”

“Nha? Hần là phải trả giá đại giới?”

Hần cầm lấy tay nàng, gất gao nắm chặt nói: “Đáp ứng ta, từ nay về sau, không bao giờ được phép rời khỏi bên người ta nữa, nàng hứa đi.”

Tần Tổ Quyết không gật đầu cũng không lắc đầu, cười cười liếc mắt nhìn hần một cái, sau đó xoay người kéo sênh sịch hần đi về phía Triều Minh Cung.

Mà vị cung nữ vẫn luôn quỳ trên mặt đất kia nhìn thấy bóng lưng hai người rời đi, hai dòng nước mắt từ đáy mắt chảy dài ra đầy cảm kích.

Lúc dùng ngự thiện, Đông Phương Diệu tâm tình có vẻ phi thường tốt, vừa không ngừng thay Tần Tổ Quyết gấp thức ăn vừa nói: “Tổ Quyết, ta không nghĩ tới nàng cự nhiên còn nhớ rõ ta không ăn được hải sâm. Hai năm nay, tuy thân xác của ta ở trong cung, nhưng tâm lại đều ở trên người nàng, ta luôn lo lắng không biết nàng ở bên ngoài có phải chịu ủy khuất, bị người khác khi dễ hay gặp nhiều đau khổ hay không, bây giờ cuối cùng ta cũng chờ được đến ngày nàng trở về, cho dù trời có sập xuống, ta cũng sẽ không để cho nàng ly khai nữa.”

Nói xong, lại đem một miếng thịt dê đặt vào trong bát nàng: “Ta đáp ứng nàng sẽ thả ả cung nữ làm ta chịu oan uổng đi, nhưng nàng cũng phải tuân thủ lời hứa, không được phép rời xa ta nữa.”

Tần Tổ Quyết không nói gì, chỉ nhìn hần. Nàng hứa với hần là sẽ không ly khai khỏi hần khi nào chứ?

Bất quá nhìn bộ dáng hần dè dặt, cẩn trọng trông vô cùng đáng thương nên cuối cùng nàng vẫn không có nhẫn tâm đem lời tuyệt tình nói ra miệng.

Gắp một khối thịt gà nhỏ ném vào trong bát của hần, nàng cười nói: “Nhiều đồ ăn như vậy còn ngần không được cái miệng của người, nhanh ăn đi,

người không chịu ăn sớm, đồ ăn nguội mất ngon.”

Đông Phương Diệu vẻ mặt hạnh phúc đem thịt gà nhét vào miệng. Tuy rằng miếng thịt này cùng mọi khi thực không khác là mấy, nhưng đây là Tô Quyết tự tay gấp cho hắn, nên không hiểu tại sao hắn cảm thấy thực ngon miệng.

Ăn một miếng rồi lại một miếng, dường như đột nhiên nghĩ tới điều gì, hắn mở miệng hỏi: “*Nếu lúc ấy ả cung nữ kia không nói rằng trong điểm tâm khuya có hải sâm, thì nàng sẽ làm gì?*”

Hắn đương nhiên có thể tìm thái y đến để chứng minh sự trong sạch của chính mình, nhưng thái y cũng là người của hắn, chỉ sợ nàng không tin.

“Chẳng lẽ người đã quên rằng ta biết y thuật? Ta từng nâng nàng ta đứng dậy, lúc ấy thực ra là ta muốn thử thăm dò, nàng ta không hề có hi vọng. Mà người nói dối, chỉ cần hơi thử một chút sẽ lộ ra sơ hở, cho dù nàng ta không nhắc tới hải sâm, ta cũng sẽ có phương pháp khác vạch trần lời nói dối của nàng ta. Chẳng qua điều làm cho ta vô cùng kì quái là, nàng ta vì sao không sợ nguy hiểm bị chặt đầu mà dám mạo hiểm vu tội người?”

Tần Tô Quyết khẽ nhíu mày. Sau này, nàng đã hướng Kiều Hi điều tra qua, cung nữ kia đúng thật là tỳ nữ trong cung, tên gọi Xuân Ny, ngày thường nhu thuận văn tĩnh, không nghĩ tới sẽ lại làm ra hành động như vậy.

Đông Phương Diệu cười lạnh một tiếng, “*Muốn biết mục đích của ả ta còn không phải quá đơn giản sao? Cứ để cho vệ binh tổng vào đại lao, chỉ cần mấy roi tra khảo, cam đoan ả ta cái gì cũng phải khai ra tuốt.*” Tuy rằng ở mặt ngoài hắn đáp ứng Tô Quyết thả ả cung nữ kia, nhưng thật ra hắn đã phân phó Tường Quý đi điều tra thân phận cùng lai lịch của ả ta.

Lời của hắn vừa nói ra chỉ đổi lấy sự khinh thường của nàng.

“Một cô nương mảnh mai như vậy, nếu thực sự bị nhốt vào trong đại lao, liệu còn có thể sống sót mà trở ra sao?”

“Ai bảo ả ta muốn vu oan cho ta? Bất quá, nếu những lời cung nữ kia nói đều là sự thật, thì nàng có bởi vì ta không cẩn thận chạm phải nữ nhân khác mà giận ta không?”

Tần Tô Quyết giương mắt cười nói: “*Nếu là thật, sự tình không muốn thì cũng đã xảy ra, cho dù ta tức giận thì có năng lực thay đổi được cái gì chứ?*”

Đông Phương Diệu nhất thời trầm hạ khuôn mặt tuấn tú, mắt hững hờ nói: “*Nói như vậy, cho dù ta cùng nữ nhân khác có xảy ra cái gì, nàng cũng sẽ hoàn toàn không thêm để ý?*” Nói xong, hắn liền buông bát đĩa trong tay, “*Nguyên lai vị trí của ta ở trong lòng nàng, tự nhiên lại không trọng yếu như thế.*”

Nhìn thấy tính trẻ con của hắn bùng phát ra bên ngoài như vậy, nàng dùng mũi chân nhẹ nhàng đá hắn một cước. “*Người đã làm hoàng thượng rồi nha, có thể đừng có bắt chước bọn trẻ con nữa được không? Nếu bộ dáng này của người mà bị các vị đại thần nhìn thấy, chẳng phải bọn họ sẽ đi chất vấn uy tín cùng năng lực của người?*”

Đông Phương Diệu hừ một tiếng, trong lòng cảm thấy ủy khuất, lại không biết nên phát tiết như thế nào.

Hắn thực sự hy vọng chính mình có thể thắng được toàn bộ tâm tư của Tô Quyết, từ khi bị nàng vứt bỏ đến nay, khoảng thời gian hai năm khiến hắn dần dần ý thức được — có lẽ, hắn ở trong cảm nhận của nàng thực sự cũng không trọng yếu.

Con người chính là như vậy, càng liều mình muốn có được cái gì đó, liền càng bị tâm lý lo được lo mất chi phối.

Hắn không có cách nào xóa đi hoặc giảm bớt sai lầm năm xưa chỉ vì đạt được mục đích mà lợi dụng nàng, cho nên hắn chỉ có thể dè dặt, cẩn trọng, dùng phương thức hèn mọn để được nàng chú ý, để cầu xin sự tha thứ của nàng.

Sự vụ hãm của ả cung nữ kia tuy rằng làm cho hắn tức giận, nhưng thực ra trong lòng, hắn cũng tò mò muốn biết Tô Quyết rốt cuộc có hay không để ý đến hắn? Nàng có thể bình tĩnh đem sự tình giải quyết hoàn mỹ, nàng dùng lý trí phân tích hết thảy, điều này làm cho hắn cảm động vì nàng vẫn tín nhiệm hắn, nhưng mặt khác hắn lại lo lắng hay là kỳ thực nàng căn bản không cần hắn nên chuyện đó không khiến nàng phải sốt ruột hay quá bận tâm.

Tâm tư rối rắm, Đông Phương Diệu cũng mất đi khẩu vị, liền cứ như vậy ngu ngốc nhìn nàng, hận không thể lúc nào cũng cùng nàng, khắc khắc đều có nàng bên cạnh mình, vĩnh viễn không xa rời.

Thấy hắn buông đĩa xuống, Tần Tô Quyết không khỏi thở dài, ở dưới bàn cúi kéo tay hắn. “*Thật sự là càng lớn càng bừa bãi, người đường đường là một vị hoàng đế, vậy mà sao lại giống như hài tử cầu kinh vậy?*”

“Hoàng đế cũng là người, hoàng đế cũng có thất tình lục dục, hoàng đế cũng hy vọng có người yêu thương mình, có thể yêu thương * sò mó * người mình yêu, hoàng đế cũng luôn mong đợi người mình yêu trong mắt chỉ có mình, là duy nhất, là không ai có thể thay thế’.

“Tô Quyết, hoàng đế là vua của thiên hạ, Đông Phương Diệu lại chính là người của nàng.”

Hắn thâm tình nhìn chằm chằm nàng, nói hết tâm tình ra. Sắc mặt nàng đỏ lên, muốn né tránh tầm mắt nóng rực của hắn, lại bị hắn nắm chặt tay, không chịu nói lời.

“Nàng luôn nghĩ cách muốn chạy trốn khỏi ta, bây giờ ta ở ngay tại trước mặt nàng vậy mà nàng vẫn liều mình lảng tránh tình cảm đối với ta. Tô Quyết, có phải sai lầm nằm đó thực sự không thể bù đắp lại được? Nếu không có Sở Tử Nặc, thì mọi chuyện sẽ đổi khác chứ, nàng vẫn sẽ coi ta là ta, là Đông Phương Diệu của một mình Tàn Tô Quyết?”

“Diệu, ta cũng thực hy vọng mình có thể cởi bỏ được đoạn khúc mắc trước kia, người không nên ép buộc ta quá.”

Đông Phương Diệu tự nhiên biết trong lòng nàng còn có một cái kết không giải được. Hắn không dám quá mức ép nàng, hắn chỉ có thể không tình nguyện gặt đầu, cầm lấy tay nàng, vô cùng kiên định nói: “Nếu nàng cần thời gian để cởi bỏ khúc mắc thì ta cũng có thể chờ nàng, bất quá Tô Quyết, ta hy vọng kỳ hạn đó không cần quá lâu.” Hắn một tay đem nàng ôm vào trong lòng, “Nàng có biết hay không, chỉ cần nàng một ngày không chịu thoải mái mở lòng tiếp nhận ta, ta liền sống trong nom nớp lo sợ, ta rất sợ một ngày nào đó vừa ngủ dậy thì đã lại thấy nàng ra đi không lời từ biệt.”

Nghe vậy, Tàn Tô Quyết đáy lòng càng thêm đau xót. Nàng nhẹ nhàng vỗ lên lưng hắn, nhỏ giọng nói: “Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Vào ban đêm, Đông Phương Diệu còn đang ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương nên chưa trở lại. Tàn Tô Quyết thì ở lại trong tẩm cung của hắn, khi một mình nằm trên trường kỉ, vì có chút buồn nên nàng tùy ý mở một quyển sách ra xem.

Bỗng nhiên, một trận tiếng tiêu du dương từ xa xa bay tới, tiếng tiêu ẩn chứa một nội lực khiến người thường không thể cưỡng lại được, ban đầu mới nghe thì có thể thấy thanh âm của nó có chút thê lương, buồn bã nhưng nếu người chỉ có chút công phu nghe lâu thì tâm thần câu loạn, không thể tự chế.

Thời điểm tiếng tiêu vang lên, Tàn Tô Quyết về mặt chấn động, vội vàng đứng dậy, nàng liền đi ra khỏi Triều Minh Cung, vừa mới bước ra đã thấy một đám ngự lâm quân canh gác đều tê liệt ngã xuống đất.

Trời đêm sao sáng, tiếng tiêu vang lên cắt ngang sự yên tĩnh của bóng đêm càng thêm động lòng người, dường như nó đang kể rõ một đoạn tình yêu sinh ly tử biệt. Nhưng người thổi tiêu lại tựa hồ không có hảo ý, một chút một chút, đem cả tòa hoàng cung bao phủ ở trong một loại tình thế nguy hiểm.

Tàn Tô Quyết thu liễm cảm xúc, thi triển khinh công, nàng lần theo tiếng tiêu mà đi. Thời điểm cảm giác thanh âm cách chính mình ngày càng gần thì nàng nhìn thấy ở một góc trên nóc nhà có một vị nam tử áo xanh đang đứng.

Nurong theo ánh trăng chiếu rọi xuống, nàng chậm rãi thấy rõ diện mạo của đối phương, đại khái y hai mươi bảy, tám tuổi, ngũ quan thập phần tuấn mỹ, dáng người cao gầy, tóc dài buông xuống, tuy rằng chỉ mặc nhất kiện áo choàng giản đơn nhưng lại không giấu được khí chất cao quý của y.

Trên tay y cầm một Ngọc Tiêu lục sắc, ở chuỗi tiêu còn treo một chuỗi dây Lưu Tuệ màu đỏ được bện lại tỉ mỉ.

Sau khi người nọ nhìn thấy nàng xuất hiện thì y chậm rãi đem Ngọc Tiêu bên môi buông xuống, khoe miệng giờ lên một chút tà khí, cười yếu ớt, “Ta vừa mới thổi Cách Hồn khúc, nếu là hạng người không có nội lực nhẹ thì hộc máu, nặng thì hôn mê, không nghĩ tới nàng lại có thể mặt không đổi sắc đứng ở trước mặt ta, đệ tử đặc ý nhất của Thiên Cơ lão nhân quả nhiên không phải hạng tầm thường.”

Tàn Tô Quyết lúc này đang đứng cách y hai mươi thước, nàng nhú mày nhìn y thật lâu sau đó mới đưa ra kết luận, “Nếu ta không đoán sai, người chính là vị công tử đội nón che mặt mà ta đã từng gặp mặt một lần ở trấn Vĩnh Ninh đi?”

Người nọ vẫn chưa trả lời, y chỉ nhàn nhã thưởng thức Ngọc Tiêu trong tay. Dây đeo Lưu Tuệ theo ngón tay y chuyển động, ở trong trời đêm vẽ lên một đạo đường cong xinh đẹp.

Sắc mặt nàng càng thêm khó coi, “Người làm sao có thể có được Ngọc Tiêu này?”

“Nha? Nàng nhận biết cây tiêu này sao?” Người nọ cười khoa trương, “Hay là có thể nói, Ngọc Tiêu này, làm cho người nàng đến người nào đây?”

“Người rút cuộc là ai?”

“Ta là ai, đối với nàng mà nói rất trọng yếu sao?”

Tàn Tô Quyết nhợt nhạt cười, “Người một đường theo dõi ta, theo từ Hoài Châu đến Vĩnh Ninh, lại theo từ Vĩnh Ninh đến tận kinh thành, hiện nay trong tay lại cầm món quà sinh thần mà năm đó ta tặng cho đại sư huynh của mình xuất hiện tại hoàng cung, người có mục đích gì không bằng nói thẳng ra đi, mặt khác ta cũng rất muốn biết, Ngọc Tiêu này, rút cuộc tại sao lại nằm trong tay người?”

Theo nàng biết, năm đó sau khi đại sư huynh ngã chết, thi thể lập tức được hạ táng, mà Ngọc Tiêu kia cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Hiện nay Ngọc Tiêu lại bất ngờ hiện thế, vị nam tử áo xanh nắm giữ nó trong tay này là ai?

“Ta là ai, cùng với việc ta theo dõi nàng có mục đích gì, nếu nàng có bản lĩnh, có thể chính mình đi thăm dò, tối nay đến hoàng cung gặp nàng, cũng không có gì ác ý, bất quá ta nghĩ cũng nên nói với nàng một tiếng, ta tỉ mỉ bày ra tràng diễn kia, nguyên bản chờ mong có thể kết thúc bằng huyết tình, thật không nghĩ tới hoàng hậu nổi tiếng thiên hạ Bắc Nhạc Tàn Tô Quyết lại làm ta nhìn với cặp mắt khác xưa, cơ trí cùng năng lực của nàng thật làm cho ta hơn vài phần thưởng thức, quả nhiên là một nữ tử kì diệu.”

“Tỉ mỉ bày ra tràng diễn? Vậy người cung nữ nói chính mình hoài long chủng đột nhiên chạy đến trước mặt ta kia là do người một tay an bài?”

Nghe vậy, đáy mắt nam tử áo xanh lại xuất hiện vài phần tán thưởng.

“Quả nhiên cùng người thông minh nói chuyện rất thoải mái, ta bất quá là thoáng nhắc tới, nàng liền đoán được tám chín phần. Không sai, lời nói dối của cung nữ kia đúng là xuất phát từ mưu kế do ta bày ra.” Y lạnh lùng cười, mặt mang đầy vẻ khinh thường, “Vốn tưởng rằng lấy tính tình của Đông Phương Diệu mà nói, nhất định sẽ đem nha đầu dám can đảm vu hãm hấn bầm thây vạn đoạn, không nghĩ tới nàng chỉ cần một câu khuyên giải an ủi lại có thể cho đế vương tâm ngoan thủ lạt kia buông dao mổ. Thế nhân đều truyền Đức Trinh Đế thương hoàng hậu của mình còn hơn chính hấn, nguyên tưởng rằng lời này chỉ là khuyếch đại quá mức, hôm nay ta quả thật đã được tên hoàng đế cuồng đại kia mở mang không ít kiến thức.”

Tần Tổ Quyết hai hàng lông mày thanh mảnh khẽ nhú lại, “Nếu lúc ấy ta không khiến hoàng thượng đánh mất suy nghĩ giết nàng ta, người chẳng phải là đã hại đến một vị cô nương vô tội rồi?”

“Nàng ta cùng thái giám có tư tình bị ta bắt gặp được, thế nên chỉ có trách nàng ta mệnh không tốt, khi ta lấy tính mạng tên thái giám kia ra uy hiếp, kẻ cũng buồn cười nàng ta sao có thể si tình đến mức nguyện dùng tính mạng bảo hộ một kẻ không thể giao hợp được?” Nam tử áo xanh cười lạnh một tiếng, “Huống hồ nàng nghĩ nàng là người vô tội sao? Thế gian ân oán khó có thể một từ nói hết, ai nợ ai, có lẽ đã bị định sẵn từ đời trước, bằng không năm đó Sở Tử Nặc sao lại dễ dàng tin nàng như thế, để rồi bị nàng dùng mưu hại tử?” Dứt lời, không để ý tới sắc mặt khó coi của nàng, y đem Ngọc Tiêu cất vào trong tay áo.

Lúc này, từ Triều Minh Cung truyền đến một trận tiếng bước chân.

Nam tử áo xanh héch mảy, “Có người đến đây rồi, sau này còn gặp lại.” Âm cuối vừa dứt, người đã biến mất ở trong bóng đêm.

Tần Tổ Quyết nhanh nhẹn, nhẹ nhàng linh hoạt từ nóc nhà hạ xuống, vừa vận nhìn thấy Đông Phương Diệu đang được ngự lâm quân vây quanh.

“Tổ Quyết, ta vừa mới nghe người bẩm báo, bọn chúng nói nghe được tiếng tiêu kỳ quái, sau đó ngự lâm quân gác ở bên ngoài Triều Minh Cung đều ngất đi, rốt cuộc phát sinh chuyện gì? Nàng có bị thương tổn chút nào không?” Nói xong, một tay kéo nàng lùi đến trước mặt, nhìn từ trên xuống dưới.

Nàng hòa hoãn lại sắc mặt, nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó hỏi lại hấn, “Còn nhớ rõ việc ta ở trấn Vĩnh Ninh gặp chuyện không?”

Đông Phương Diệu biến sắc, son sắt nói lên lời thề: “Chuyện này ta sớm hay muộn cũng phải tra ra rành mạch, ta nhất định làm cho đối phương phải trả giá đại giới.”

Nàng lắc đầu, “Mong muốn của ta không phải là đã thương những kẻ đó, thật ra người ra tay tương trợ khi ta bị tập kích lần trước vừa mới xuất hiện tại đây, nhưng vừa nghe thấy tiếng bước chân của người, y liền vội vàng vàng rời đi.”

Hấn không khỏi kinh hãi trong lòng, “Trong hoàng cung mà cũng có người dám đi lại tự nhiên sao?”

“Người kia võ công trác tuyệt, thậm chí khi nãy chạm trán y, ta còn thấy trong tay y cầm Ngọc Tiêu ta đưa cho đại sư huynh năm đó.”

“Đối phương rốt cuộc là người phương nào?”

“Trước mắt không biết.”

Đông Phương Diệu không truy vấn thêm nữa, nhưng đáy mắt bất động thanh sắc nhiễm lên một chút tính kế.

Hấn nắm chặt tay nàng, dường như sợ trong chốc lát sẽ mất đi nàng vậy, hấn thì thảo cam đoan, “Mặc kệ người kia là ai, ta đều sẽ không để cho y thương tổn nàng dù chỉ một phần.”

Ơi sáng sớm, Tần Tổ Quyết còn chưa ngủ no đã bị người nào đó đang chuẩn bị đi vào triều gọi dậy.

Tối hôm qua cái tên chết tiệt kia lại đem nàng ép buộc một mối đến không chịu nổi, mặc dù muốn cự tuyệt sự cầu hoan của hấn, nhưng vừa nghĩ đến hấn vì chính mình làm hòa thượng hai năm, không gần gũi nữ sắc nên cho dù nàng có ý chí sắt đá đến mấy cũng không nhẫn tâm nói lời cự tuyệt. Nhưng quả thật nếu cứ để mặc hấn muốn làm gì thì làm, thì kết cục sẽ là chính mình cả người liên tục buồn rầu, ủ rũ.

Tần Tổ Quyết ngủ không đủ no nên khác hấn với vẻ giới giang, bình tĩnh khi thanh tỉnh, lúc này nàng tựa như một chú mèo con không kiên nhẫn, không chút khách khí vung tay đẩy hấn ra rồi lại kéo chần vùi đầu vào gối ngủ.

Nhìn tình cảnh trước mắt, Đông Phương Diệu cảm thấy đặc biệt thú vị, liền học đòi nàng cũng làm một con mèo quậy phá, hấn nhẹ nhàng xóc chân của nàng lên, dùng ngón tay chọc nhẹ vào giong mặt nàng. “Tổ Quyết, tỉnh, tỉnh.”

Quả thật gần đây tâm tình của hấn không tệ chút nào, tuy rằng vẫn có một chút chuyện thương vàng hạ cám làm cho hấn phiền lòng, nhưng mỗi ngày cứ mở to mắt ra là có thể nhìn thấy nữ nhân mà mình yêu thương nằm ở bên cạnh mình, cái loại tư vị hạnh phúc này, quả thực vô cùng đáng quý.

Vào thời điểm khi thế cục triều đình rung chuyển bất an nhất, hai người bọn họ từng bị phụ hoàng hấn phái đại quân tới đuổi giết, tình thế chật vật không chịu nổi, nhưng dù trong hoàn cảnh như vậy, bọn họ vẫn đồng cam cộng khổ, không rời không bỏ, cũng như ở trước mặt Phật Tổ nói lên lời hứa chung thân cả một đời.

Trong quá trình bí mật mưu đồ đoạt vị, hần phải chịu đựng biết bao nỗi suy sụp không ngừng cùng nguy hiểm trùng trùng, khi đó giấc mộng lớn nhất của đời hần chính là ngồi trên long kỷ, làm cho nàng cùng chung hưởng giang sơn tươi đẹp này, trở thành nữ nhân hạnh phúc nhất, có quyền thế nhất trong thiên hạ.

Nhưng... Chính lúc hần tưởng mình có được hết thảy ấy, thì người hần yêu thương nhất lại lựa chọn cách rời xa hần.

Hần yêu Tổ Quyết, yêu đến tưởng chừng như phát điên phát dở, hai năm nàng ra đi là khoảng thời gian tra tấn cùng dày vò, thế nên hần thực không dám lại dễ dàng tin tưởng có hạnh phúc tồn tại trên đời này.

Hiện nay, nàng đã xuất hiện lại ở trước mắt hần, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy ưu, giận, buồn, vui của nàng. Cho dù bị nàng quở trách, giáo huấn thì đó cũng là một loại ngọt ngào.

Tần Tổ Quyết bị hần làm phiền nên chẳng quản lễ nghi, cánh tay vừa động liền đem hần đặt ở dưới thân.

Không kịp phòng bị, Đông Phương Diệu giật mình phát hoảng, bất quá hần chẳng những không thấy đang bị mạo phạm, còn lập tức thuận thế dùng chính sách sử xuất ai binh, giả vờ kêu lên một tiếng, khi đối phương mềm lòng một chút thì hần liền một lần nữa đem nàng áp chế dưới thân, hơn thế nữa thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, hần bá đạo dùng miệng ngăn đôi môi của nàng lại, làm cho nước bọt đan xen lẫn nhau, không để cho nàng có cơ hội xuất khẩu răn dạy.

Tần Tổ Quyết nằm ngửa ở trong lòng hần, tròn tròn ánh mắt, nhưng nàng cũng không vừa chút nào, thừa dịp khi đầu lưỡi hần xâm nhập, nàng nhẹ nhàng cắn hần một ngụm.

Đông Phương Diệu bị cắn đau muốn chết nhưng vẫn không chịu buông ra, tiếp tục ở trên môi nàng lưu luyến đi tới đi lui. Nàng không đành lòng lại tra tấn hần nữa nên chỉ có thể mặc kệ hần muốn làm gì thì làm.

Hần khước mắt mỉm cười, sau khi nhiệt tình hôn nàng một cái thì giống như một tên vô lại khe khẽ thì thầm bên tai nàng: “Ta biết nàng không nỡ làm ta đau mà.”

“Trời còn chưa sáng tỏ, chàng không thể để cho ta ngủ thêm một chút sao?”

“Tổ Quyết, kỳ thực ta cũng không muốn nàng phải tỉnh giấc, ta biết tối hôm qua ép buộc nàng lâu như vậy khiến lúc này nàng thực mệt, nhưng hôm nay rất quan trọng, ta muốn nàng đi cùng ta đến đại điện gặp mặt văn võ bá quan.”

“Vì sao?” Nàng cả kinh, bản năng đã nghĩ kháng cự.

“Nàng đã quên rồi sao? Chẳng phải thật lâu trước kia ta đã nói qua, sẽ có một ngày, chắc chắn ta sẽ để cho nàng đứng phía trên cao, nhận lấy triều bài của bách quan.”

“Ta không muốn gò bó chính mình.”

“Tổ Quyết.” Hần đem nàng ôm chặt vào lòng, “Cho dù nàng muốn đi chu du khắp thiên hạ, muốn tận hưởng cuộc sống tự do tự tại nhưng nàng cũng đừng quên rằng nàng là nữ nhân của Đông Phương Diệu ta, là thê tử duy nhất của đế vương Bắc Nhạc. Nàng rời xa ta hai năm làm cho ta vì nàng chịu đủ khổ đau tương tự, chẳng lẽ ngay cả một chút tình cảm như vậy, nàng cũng không chịu đáp ứng ta sao?”

Lại tới nữa rồi! Tần Tổ Quyết nhin không được, khe khẽ thở dài trong lòng.

Từ sau khi nàng hồi cung đến nay, người này liền ba lần bảy lượt hướng nàng tỏ khổ, oán giận bản thân nàng hai năm chẳng quan tâm đến hần. Lại không đành lòng thấy hần lộ ra bộ dáng cực kỳ tội nghiệp, Tần Tổ Quyết đành chiều theo mong muốn của hần, cùng nhau đi gặp mặt văn võ bá quan.

Thái Dương điện là đại điện nơi hoàng thượng triệu tập chúng thần nghị sự. Cũng giống như mọi ngày, khi trời còn sáng tinh mơ thì văn võ bá quan đã chờ ở hai bên trong đại điện để nghênh đón thánh giá đến.

Đang sau Thái Dương điện có một thông đạo nối tới võ môn của riêng hoàng đế. Buổi sáng mỗi ngày, Đông Phương Diệu chính là theo Triều Minh Cung đi kiệu qua nơi này, nối thẳng đến ngai vàng tượng trưng cho quyền thế.

Thái giám tổng quản Tường Quý vừa nhìn thấy bóng hoàng thượng ngự giá đến liền háng háng cổ họng hô lớn, “Hoàng thượng giá lâm!”

Quần thần vừa nghe thấy liền ào ào quỳ xuống. Không bao lâu sau đã thấy đương kim thiên tử đầu đội kim quan, một thân long bào màu vàng sáng, uy phong lẫm lẫm từ võ môn đi ra. Nhưng điều làm cho văn võ bá quan kinh ngạc chính là, hôm nay bên người hoàng thượng cự nhiên có một vị nữ tử mặc phượng trang, trang điểm hoa lệ đi cùng.

Trong đám đại thần đang quỳ dưới đại điện cũng có người đã gặp qua Tần Tổ Quyết, liếc mắt một cái liền nhận ra nàng, không nghĩ tới trải qua hai năm, nàng dĩ nhiên lấy tư cách hoàng hậu để xuất hiện trước mặt mọi người.

Nàng một thân phượng bào, đầu đội mũ phượng, làm cho dáng người nguyên bản thon dài càng hiện ra khí chất ung dung, đẹp đẽ.

Tần Tổ Quyết rất đẹp, nhưng vẻ đẹp của nàng cùng người khác bất đồng. Nàng mang vẻ đẹp thanh lãnh, cao ngạo, toàn thân đều tản ra hơi thở làm

người ta bị khuất phục .

Đông Phương Diệu kéo nàng cùng chính mình ngồi xuống long kỷ .Khi hần vẫy tay một cái thì Tường Quý cũng nhanh chóng hô to ,*“Bình thân!”*

Sau khi thấy văn võ bá quan đã đứng dậy, Đông Phương Diệu liền mào đầu *“Chắc hẳn các khanh đối với hoàng hậu không xa lạ, nàng rời cung hai năm đi chu du thiên hạ .Khi nàng mai danh ẩn tích đã âm thầm thay trăm làm không ít hành động thiện nghĩa. ”*

“Không lâu trước đây,khi hoàng hậu đứng lúc đi đến Hoài Châu thì địa phương đó đang chịu nạn lũ lụt cực kì nghiêm trọng, quan lại địa phương khi đó không những đã không làm tròn chức trách mà còn cố tình nhân cơ hội nâng giá gạo lên , hoàng hậu gặp chuyện bất bình nên đã giáo huấn quan viên,mở kho gạo cứu tế dân chúng .Việc này khiến cho thần dân bách tính xưng tụng nàng là bồ tát sống.”

Bá quan văn võ nghe vậy, hai mặt nhìn nhau, tựa hồ không dự đoán được hoàng hậu nương nương cự nhiên còn có hành động hiệp nghĩa như thế này .

Mà ngồi ở bên người hần , Tần Tố Quyết lại vô lực âm thầm thở dài. Tuy rằng nàng biết chính mình rời cung hai năm này, Diệu luôn luôn phái ám vệ đi theo nàng , mọi tin tức của nàng đều được cấp báo về cung cho hần, nhưng nàng vạn vạn không nghĩ tới, hần lại có thể ở trước mặt nhiều quan viên đại thần như thế này, đem hành vi của nàng công bố ra thiên hạ.

Nàng xưa nay bản tính vốn yếu lễ phải, trong hai năm mai danh ẩn tích chạy trốn hần , nếu gặp chuyện bất bình thường nàng đều sẽ ra tay tương trợ.

Nàng không cầu mỹ danh, chính là chỉ mong chính mình góp một chút sức lực vì dân chúng làm một cái gì đó.

Thế nhưng hành vi này của Diệu cũng tương đương việc trực tiếp chặt đứt đường lui của nàng .Trên thực tế, Tần Tố Quyết hiểu được suy nghĩ của Đông Phương Diệu.Hần sở dĩ chấp nhất muốn đem nàng mang đến đây chính là vì muốn dùng phương thức này chặt đứt suy nghĩ lại rồi cung trốn đi của nàng .

Đông Phương Diệu một phen nói ra khiến cho chúng thần xôn xao, không ít người đều nhỏ giọng nghị luận hoàng hậu nương nương chẳng những đa mưu túc trí , tâm tính thiện lương, còn có khí phách của bậc nam nhân .Tuy rằng dân chúng từng nhận được sự trợ giúp từ nàng đều không biết thân phận của nàng, nhưng Bắc Nhạc Quốc có thể có được một vị hoàng hậu yêu dân như con như vậy, đây là cầu đều không cầu được.

Có vị đại thần ngày thường luôn thích vuốt mông ngựa liền nhân cơ hội bước ra khỏi hàng nói: *“Nương nương vì dân như thế , vì dân khổ mà khổ, vì dân sầu mà lo, đây là phúc khí của Bắc Nhạc Quốc ta , cũng là phúc khí hoàng thượng a!”*

Ngồi ở trên long kỷ, Đông Phương Diệu biết rõ lời nói này của đối phương chỉ là muốn lấy lòng mình, nhưng nghe vào trong tai vẫn cảm thấy thực hưởng thụ.

Bên cạnh đó cũng có vài vị thần tử cũng nhân cơ hội phụ họa, đem hoàng hậu nương nương khoa trương lên tận trời.

Tần Tố Quyết thực sự cảm thấy không biết nên nói gì. Sớm biết buổi lâm triều hôm nay nhảm chán như vậy thì nàng nên cường ngạnh một chút, cự tuyệt lời đề nghị của hần , oa oa ở trên giường ôm chặt chăn ngủ ngon là tốt rồi.

Sau khi mọi người nghị luận một trận , thì thấy Thiên Tử đột nhiên thu hồi gương mặt hiền lành , bày ra vẻ mặt nghiêm khắc , sắc lạnh.

“Ở trên đường hồi cung , hoàng hậu từng bị thích khách không rõ danh tính đuổi giết, theo thám tử trăm phái đi điều tra thì biết được rằng sở dĩ hắc y nhân này chặn giết đương triều quốc mẫu là vì nghĩa cử của hoàng hậu ở Hoài Châu đã chọc tức quan viên địa phương.Tuy rằng trăm ngày thường cái gì cũng chưa nói, nhưng cũng không đại biểu trăm trong lòng không rõ.” Hần lạnh lùng cười,*“Cái gọi là rắc rối khó gỡ chính là việc quan lại bao che cho nhau, một huyện quan Hoài Châu nhỏ nhỏ sao dám có gan như thế, nếu không có thượng tầng che chở, trăm cũng không tin hần dám tổn hại quốc pháp, ức hiếp dân chúng.”*

Đông Phương Diệu tức giận đập mạnh tay xuống tay vịn long kỷ , sau đó uy nghiêm nói:*“Xem ra, đã đến lúc phải chỉnh đốn triệt để .”*

Đôi mắt hần khẽ nhú lại nhìn khắp cả đại điện, phần đông đám đại thần đều bị phát hoảng khi thấy hơi thở lãnh liệt phừng phừng lửa giận phát ra từ phía trên long kỷ.

“Tôn Hữu Cầu!”

“Có vi thần!”

Hộ bộ thượng thư bước ra khỏi hàng, hướng về phía trước thi lễ. Ông là Bắc Nhạc nguyên lão tam triều , năm nay đã sáu mươi chín tuổi, tuy rằng tuổi hơi lớn một chút nhưng thái độ làm người luôn khiêm tốn kính cẩn, xử sự nghiêm minh, cũng chính là người Đông Phương Diệu vô cùng tin cậy.

“Người thay trăm cần thận liệt kê danh sách, đem chi phí hàng năm trong cung , bổng lộc của quan viên lớn nhỏ , cùng với tình hình thiên tai xuất hiện hàng năm ở các địa phương , điều tra việc phát tiền cứu tế tương ứng với tình hình thiên tai lớn nhỏ kỹ càng sau đó tỉ mỉ ghi lại cho trăm, trăm thực muốn nhìn xem bạc trong quốc khố, rốt cuộc như thế nào đi ra ngoài, đi về nơi nào, một tầng một tầng, cần thận kiểm tra cho trăm , tốc độ phải nhanh .Được rồi, lập tức đi xử lý cho trăm.”

Tôn Hữu Cầu vội vàng gật đầu,*“Lão thần tuân chỉ.”*

Kế tiếp, Đông Phương Diệu lại liên tục xướng danh vài vị quan viên, nhất nhất hướng bọn họ ban bố ý chỉ của chính mình .

Tổng thể mà nói, lúc này hần muốn cải cách bốn phía, mạnh mẽ vang dội tra rõ tham quan ở các nơi, hơn nữa còn muốn nhân cơ hội bắt được hạng người gian nịnh trong triều, hần muốn nhìn xem rốt cuộc có bao nhiêu tên quan địa phương liên hợp với nhau trốn ở trong góc làm thịt dân chúng mà hần không biết.

“Trẫm đã lên ngôi báu hai năm, luôn luôn lấy nhân nghĩa trị thiên hạ, thế nhưng vẫn có những quan viên cố tình bỏ qua sự chờ mong của trẫm. Bọn chúng đã dám ngằm giờ trò dưới chân thiên tử, dám ở những địa phương trẫm không nhìn tới mà ức hiếp dân chúng, trung gian kiếm lời cho túi tiền riêng. Nếu là như thế, vậy đừng trách trẫm tâm ngoan thủ lạt, tên tham quan nào mà để trẫm bắt được thì sẽ bị nghiêm trị để chỉnh đốn quốc pháp.”

Lời này nói ra cực kỳ tàn nhẫn, chúng đại thần phía dưới nghe được người người run như cây sậy.

Tần Tổ Quyết ngồi ở bên cạnh hần, nhìn sùn mắt tuấn mỹ như tượng khắc của hần, đáy lòng ần ần hiện lên vài phần sợ hãi.

Nam nhân này thay đổi rồi!

So với cái người từng cùng mình tránh né sự đuổi giết của Vĩnh Viêm Đế, vì đoạt ngôi vị mà phải chịu nhục... Đông Phương Diệu dè dặt cẩn trọng ngày đó... hần đã hoàn toàn triệt để thoát thai hoán cốt. Kiếp sống Đế vương không chỉ cho hần quyền lực cùng địa vị, mà còn gây dựng cho hần sự tự tin cùng ung dung đến đáng sợ.

Hần thuở nhỏ sinh trong gia đình đế vương, vốn là phúc tạng càn khôn, hơn nữa lại bị phụ thân thân sinh hãm hại nên hần càng thêm hiểu được mức độ trọng yếu của quyền thế cùng địa vị. Chẳng những phải chịu lấy bao khổ cực, giết hại một tướng, công thành vạn cốt khô, đời này hần đã chém giết vô số đầu người mới có thể ngồi chắc trên đế vị này.

Nhưng mà một Diệu như vậy, nàng vẫn chưa hề nhận thức.

Hần luôn ở trước mặt nàng bày ra vẻ mặt ôn nhu nhất, hiền lành nhất, từ bỏ chuyện của đại sư huynh năm đó, Diệu chưa từng ở trước mặt nàng lộ ra nửa phần âm ngoan độc辣.

Nhưng hôm nay vừa thấy, nàng không khỏi âm thầm kinh hãi.

Nàng đã đoán được việc này một khi điều tra sẽ liên lụy bao nhiêu người, nhưng nghe ý tứ của hần là muốn nhỏ cỏ tận gốc, chắc chắn rồi sẽ có vô số người bị nguy hiểm đến tính mạng, vậy mà lời nói của hần lại thoải mái, bình thường như thế.

Kỳ thực, hần ở trước mặt nàng lúc này, mới là bộ mặt thật của hần đi.

Tận mắt thấy người mà chính mình quen thuộc nhất lộ ra một mặt khác, Tần Tổ Quyết trong lòng có chút ngũ vị tạp trần.

Hần có thể tự tin chỉ huy thiên hạ như thế, nắm giữ càn khôn là chuyện tốt, nhưng hần như vậy lại làm cho nàng cảm thấy khoảng cách càng ngày càng xa, cái loại tâm tình này nàng hình dung không được, chỉ cảm thấy đầu ngón tay lạnh như băng, trái tim cũng loạn thành một đoàn.

Đúng lúc này, cánh tay dưới áo đột nhiên bị người gắt gao nắm giữ.

Tần Tổ Quyết hơi hơi thất thần, chỉ thấy Đông Phương Diệu nhân cơ hội dò xét liếc mắt nhìn nàng một cái, đáy mắt mang theo nồng đậm thâm tình, như là đang nói — ta có thể đối người trong thiên hạ vô tình, duy độc sẽ không đối với nàng vô tình.

Tay bị hần gắt gao nắm, xúc cảm ấm áp nhảy mắt lan rộng lòng nàng, làm cho tình cảm bị lạc một chút, một chút sống lại.

Đáy lòng bỗng dưng vang lên lời hần đã nói qua —

Hoàng đế là vua của thiên hạ, Đông Phương Diệu lại chính là người của một mình nàng.

Ngực chảy qua một dòng nước ấm. Nàng rốt cuộc muốn so đo cái gì đây?

Hai năm chia lìa lấy đi đau khổ cùng dằn vặt của hần nhưng đồng thời, đó chẳng phải cũng là trừng phạt chính nàng đấy sao!

Có lẽ nàng thực sự nên thử buông xuống mọi thứ, cho hần, cũng là cho mình một cơ hội.

Bãi triều sau, Đông Phương Diệu cùng Tần Tổ Quyết tay nắm tay đi ra khỏi Thái Dương điện.

Tường Quý đi theo phía sau hai người cũng không dám nói gì. Hần trước kia tại sao lại không nhìn ra được chủ tử của mình thực giống một hải tử còn chưa lớn lên? Hôm nay từ lúc vào triều cho đến khi bãi triều, chủ tử đều thủy chung nắm chặt lấy tay hoàng hậu nương nương như đứa trẻ bốc đồng không chịu buông tha món đồ chơi yêu quý.

Hần cung kính thỉnh nhất đế nhất hậu thượng nhuyễn kiệu, cũng y theo chỉ thị của hoàng thượng, vì để cho nương nương ngủ bù, thẳng đến Triều Minh Cung mà đi.

Không gian trong nhuyễn kiệu cũng không lớn, bình thường chỉ có một mình Đông Phương Diệu ngồi, hiện nay Tần Tổ Quyết bị hần mạnh mẽ kéo vào cùng, hai người chỉ có thể chân kê bên chân mà ngồi.

Nhưng mà Đông Phương Diệu lại thích thú, có ý đem nàng ôm đến bên cạnh người mình, cực kì thuận thế vòng tay ôm lấy eo nhỏ của nàng, không những thế tay sói còn không quy củ ở bên hông nàng vuốt ve qua lại.

Tần Tố Quyết cảm thấy vô cùng ngột ngạt cùng ngại ngùng, nhưng lại không thể tại không gian nhỏ hẹp như thế này mà cùng hắn đùa giỡn nên chỉ có thể cố nhịn sự động tay động chân của hắn, ngồi nghiêm chỉnh, vẫn duy trì trạng thái thờ ơ.

“Tố Quyết, thời điểm vừa mới vào triều, nàng có phải là không thích ta lộ ra vẻ mặt hung ác lạnh lùng kia, đúng không?” Trái ngược lại với hình ảnh đáng sợ sát khí ở đại điện, Đông Phương Diệu lúc này trông lại giống một tên lưu manh vô lại, khuôn mặt tuấn tú dán tại sườn vai Tố Quyết, một bàn tay còn càng ngày càng làm càn ở trên thân thể mềm mại xoa xoa bóp bóp.

“Có cái gì thích không thích chứ, người là hoàng đế, làm hoàng đế thì nên có bộ dáng kia, bằng không như thế nào có thể khiến cho bá quan văn võ phục tùng, như thế nào lập uy quyền làm cho người trong thiên hạ thần phục người?”

“Nhưng là lúc ấy tay nàng rất lạnh, mỗi lần khi ngón tay nàng không tự giác lạnh run, thì đều là biểu hiện của sự sợ hãi. Tố Quyết, người khắp thiên hạ sợ ta đều được, ta duy độc không hy vọng nàng sợ ta, nàng hiểu không?”

“Ta..... Ta... kia không phải là sợ, chính là trong lúc nhất thời không quen thấy người như vậy.” Nàng nhẹ giọng giải thích, “Còn có, người dứt khoát nghiêm trị quan viên như thế này, có thể hay không kết quả hoàn toàn ngược lại? Dù sao tham quan vĩnh viễn giết cũng không hết, một khi đã thảo kinh xà, làm cho bọn chúng rơi vào cảnh chó cùng rứt giậu, lén kết bè kết cánh gây ra chuyện không tốt thì hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.”

Đông Phương Diệu cười lạnh một tiếng, “Trẫm đã ngồi trên ngai vàng được hai năm, trẫm đều thủy chung bất động thanh sắc mặc tham quan công trẫm trên lưng muốn làm gì thì làm, chính là đang âm thầm nuôi dưỡng thế lực của chính mình, chờ một ngày kia khi cánh chim đã giương đủ lớn thì sẽ khiến bọn chúng không kịp trở tay. Giang sơn Bắc Nhạc to như vậy, quan viên nhiều không đếm hết, nên có chút không bao quát được hết, cho dù triều đại thay đổi, thì cũng vẫn có nơi trẫm không nhìn tới được lũ tham quan độc hại dân chúng. Đúng như lời nàng nói, tham quan là giết không xuể, cho dù có quan viên thanh liêm, vì muốn sống yên ở trong triều nên cũng dần dần thông đồng làm bậy. Nếu muốn nghiêm túc chỉnh đốn, chính là một việc phi thường to lớn, Tố Quyết.....” Hắn nghiêm trang nhìn nàng, “Cuộc sống trong tương lai, nàng sẽ cùng với ta, cùng nhau đối mặt với những khiêu chiến đầy gian khổ chứ?”

Tần Tố Quyết bị hắn hỏi thì ngẩn người.

Đông Phương Diệu thấy nàng không chịu trả lời, lập tức liền lộ ra thần sắc ủy khuất, “Từ xưa đế vương sở dĩ luôn tự xưng là quả nhân, chính là bởi vì bọn họ phải cường đại, không thể có nhược điểm, bọn họ phải cao cao tại thượng, không thể làm cho người ta mạo phạm, nhưng mà bởi vậy nên bọn họ mới tịch mịch, cô đơn. Cái danh hiệu đế vương có thể cho ta quyền lực cao nhất, nhưng lại làm cho ta phải chịu cô tịch. Tố Quyết, ta cũng chỉ là một con người, ta cũng cần người khác quan tâm cùng yêu thương, toàn bộ mọi người đều đề phòng ta, xa cách ta, nếu ngay cả nàng cũng muốn cách xa ta cả ngàn dặm, như vậy sống trên đời này, ta thật sự là người đáng thương nhất đó.”

Này một phen kể lể ủy khuất đến cực điểm, cực kỳ tội nghiệp, cơ hồ làm cho người nghe rơi lệ, vì hắn mà đau lòng.

Tần Tố Quyết vụn vụn không nghĩ tới, mấy phút trước Đông Phương Diệu còn chỉ huy gây chiến với bách quan, trong chớp mắt lại biến thành một nam nhân có số phận đáng thương nhất trên đời.

Nàng quả thực bắt đắc dĩ không biết nói gì nhưng đến khi bị hắn dùng ánh mắt ủy khuất nhìn chăm chú đến mức cao nhất, thì tính tình có băng lãnh thế nào cũng quên sạch sành sanh.

Nhẹ nhàng túm lấy tay hắn, nàng nói nghiêm túc như một lời thề: “Hai người chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với nó.”

Lời này quả thật là liều thuốc thích hợp cho đáy lòng Đông Phương Diệu, nguyên bản khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ ủy khuất nhất thời hóa thành thần thái phấn khởi, một tay ôm chặt nàng vào trong ngực, hắn dùng sức ở trên mặt nàng hôn một cái. “Tố Quyết, nàng thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Đế Bản Bạc Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Suốt mấy ngày nay, Đông Phương Diệu dứt khoát sửa trên trị dưới, khiến cho cả triều đình giống như có một luồng gió mới, mạnh mẽ cán quét qua.

Từ một huyện Hoài Châu nhỏ, theo thánh lệnh điều tra từ dưới lên trên, lộ tấy vô số quan lại có dính líu, một tầng lại thêm một tầng, một người lại lộ ra thêm vài người khác, làm cho Đông Phương Diệu rất tức giận, đến cả một số quan sai lầm việc ngay dưới long nhan của hắn mà cũng có mười mấy người bị liên lụy, nhưng những kẻ tội đồ đó đều bị điều trần, bị xử lý nghiêm minh theo kỉ cương phép nước.

Rất nhiều dân chúng ở các địa phương nghe tin, đều mua pháo nổ bốn phía để chúc mừng Đức Trinh Đế thánh minh.

Trong lúc nhất thời, luồng cải cách trị ác quan từ kinh thành thổi đến các địa phương, rồi lại từ địa phương thổi lại kinh thành.

Đương nhiên, trung thần trong triều cũng đều ngậm tán thưởng hoàng thượng một lòng vì dân chúng Bắc Nhạc Quốc, những đề cử đó tất cả đều là công lao của hoàng hậu nương nương.

Tóm lại, trong quá trình nghiêm túc tham quan, sát ác thần, hình tượng của hoàng đế Đông Phương Diệu ở trong cảm nhận của dân chúng đã đạt tới cảnh giới thánh minh.

Hôm nay, sau buổi lâm triều, khi Đông Phương Diệu đang chuẩn bị dời giả đi ngự thư phòng xem tấu chương thì bỗng nhiên nghe Tường Quý phía sau nhỏ giọng xin chỉ ý, “*Vạn tuế gia, bữa yến tiệc tối hôm nay, có nên an bài một số tiết mục góp vui không ạ?*”

Điều này làm cho Đông Phương Diệu không khỏi quay đầu hỏi: “*Hôm nay là ngày gì?*”

Tường Quý mỉm cười, “*Vạn tuế gia mỗi ngày đều bận rộn nên tự nhiên không rảnh chú ý những việc vặt vãnh, hôm nay là ngày hội Thất Tịch cầu Hi Thước mỗi năm một lần, năm rồi nương nương không ở trong cung, nô tài cũng không dám đề cập chuyện này cùng vạn tuế gia. Bất quá năm nay nương nương đã hồi cung, nô tài cho rằng nếu nương nương thích cái gì, vậy thì vạn tuế gia sao không ngại thừa dịp này biểu lộ tâm ý khiến nương nương vui.*”

Đông Phương Diệu tựa tiểu phi tiểu, nhìn hắn một cái, “*Người nếu không nhắc nhở trẫm, trẫm thật đúng là không nhớ ra cái ngày này.*”

Nói xong, hắn vuốt vuốt cằm, tựa hồ đang tính toán cái gì đó.

“*Tổ Quyết không giống như những nữ tử bình thường, đôi vàng bạc châu báu, lụa là tơ tằm đều lười xem, cùng lắm thì cũng chỉ liếc mắt xem một cái, muốn nói nàng thích cái gì đặc biệt thì... lấy hiểu biết của trẫm đối với nàng, thật đúng là không có mấy thứ. Bất quá.....*” Hắn lại trầm ngâm một trận, “*Khó được một năm mới có một ngày Thất Tịch như vậy, nếu không lợi dụng, chẳng phải là lãng phí một cơ hội tốt sao.*”

Nghĩ nghĩ, đáy mắt hắn nhất thời đầy ý cười, kích động lệnh Tường Quý bãi giả hồi Triều Minh Cung.

Lúc này, tại Triều Minh Cung, Tần Tổ Quyết đã sớm dùng qua ngọc thiện, đang nằm trên trường ki bên cửa sổ, lười biếng lật xem sách.

Lúc Đông Phương Diệu mới vừa mới bước vào, chính là thấy một màn như vậy.

Tổ Quyết đối với việc ăn mặc cũng không quá chú trọng, cho dù vào cung, thân là quốc mẫu nhưng ngày thường cũng không thích đeo vàng đeo bạc.

Giờ phút này nàng chỉ mặc một bộ nhuyễn bào trắng sáng đẹp tựa trăng rằm, tóc dài tùy ý búi lên, mấy lọn tóc mềm mại vờn bên đôi má, một tay nâng má, một tay nâng sách, ánh mặt trời quan tâm chiếu xuống, cả người giống như đắm chìm trong hào quang, chẳng khác nào tiên tử hạ phàm.

Làn da trắng nõn càng thêm sáng, trường bào bạch sắc kia được ánh nắng trải lên, giống như cầu vồng bảy sắc, tựa như vũ y Nghê Thường - một tiên tử tuyệt mỹ khiến người ta phải nín thở.

Hắn còn nhớ rõ lần đầu tiên khi nhìn thấy Tổ Quyết ở Hoa Sơn, nàng mới chỉ là thiếu nữ mười lăm, mười sáu tuổi, hắn từ nhỏ sinh trưởng cho trong chốn cung đình, nhìn quen không ít danh môn khuê tú, thiên kim tiểu thư, nhưng không có một ai có thể làm cho hắn động lòng như thế.

Khi đó vóc dáng Tổ Quyết không có cao như hiện tại, dung mạo không có đẹp như bây giờ, nhưng lại tao nhã, cốt cách thanh tịnh, chỉ cần cùng nàng đứng ở một chỗ, liền có thể cảm nhận được một cỗ hơi thở thoải mái ôn nhu.

Một ánh nhìn lần đó thôi đã khắc sâu vào trong tâm hồn hắn, hắn khi đó là một cậu thiếu niên, đầy bụng tính kế, hận đời, nhìn thấy Tổ Quyết khi đó, cảm giác chính mình như đang được thanh tẩy, nàng gây cho hắn cảm giác an tâm trước nay chưa từng có, nhưng đôi mắt trong suốt thông minh đó lại nhìn thấu tâm can suy nghĩ của hắn.

Hắn muốn nàng! Hắn vô cùng xác định.

Suy nghĩ muốn chiếm hữu, liêu lĩnh, không biết làm cách nào nhưng hắn rất muốn thiếu nữ như thiên tiên kia trở thành tri bảo trong tay hắn.

Cho đến tận khi trưởng thành rồi thì một màn kia vẫn khiến hắn thủy chung không thể quên được.

Năm tháng trôi qua, ở trong lòng hắn, Tổ Quyết vẫn là người không gì có thể thay thế được.

Hắn nội tâm mãnh liệt mệnh mạng, chính là xem nữ tử đang nằm trên trường ki, tư thái lười nhác nằm ở nơi đó, lộ ra đường cong trên sườn mặt xinh đẹp tuyệt trần, trái tim hắn ngập tràn hạnh phúc.

Không đợi Tần Tổ Quyết quay đầu nhìn, Đông Phương Diệu đã bước qua, một tay ôm lấy nàng vào trong lòng, tranh thủ lúc nàng chưa kịp mở miệng, liền che lấy đôi môi nhuyễn nộn của nàng.

Nàng ở trong lòng hắn khi dịu dàng khi đầy khê, dường như kháng nghị sự thô lỗ cùng bá đạo của hắn.

Đông Phương Diệu cũng không để ý, gất gao ôm lấy cả thể gian ngày tư đêm tưởng trong tâm trí hần, lần lượt trần trọc lưu luyến trên cánh môi của nàng, muốn ngừng mà không được, khiêu khai hàm răng, công tiến lãnh địa ngọt ngào của nàng, một chút một chút, làm cho nàng thần phục trong chính nhu tình của mình..

Vài vị cung nữ thái giám thấy thế, một đám đều thức thối không khỏi giật mình rồi nhanh chóng bước chân lui ra, cũng dè dặt cẩn trọng đem cửa phòng đóng lại.

Thật vất vả mới kết thúc nụ hôn lâu dài, môi Tần Tổ Quyết đã bị hôn đến đỏ mọng, nàng tức giận trừng mắt liếc hần một cái.

“Ban ngày ban mặt, chàng đường đường là vua của một nước sao không biết tự trọng, mới vừa trở về, ta không quản, không để ý đã lại làm loại sự tình này.” Nghĩ đến vừa mới còn có cung nhân ở bên cạnh đứng xem, sắc mặt của nàng lại không tự chủ được đỏ vài phần.

Đông Phương Diệu cũng không nghĩ nhiều, yêu thương nhẹ nhàng mon tron những sợi tóc hỗn độn trước trán nàng, vô cùng ôn nhu thì thầm bên tai nàng: *“Tổ Quyết, mỗi lần nhìn thấy nàng rõ ràng ở trước mặt ta, nội tâm đều sẽ dâng lên cảm giác hạnh phúc.”*

Hần gất gao đem tay nàng nắm ở trong lòng bàn tay của chính mình *“Có lẽ nàng cảm thấy ta nói rất khoa trương, nhưng đã qua hai năm rồi, mỗi lần trở lại nơi này, vừa vén khai rèm, nhìn đến đâu cũng là căn phòng trống vắng, không giống như hiện giờ.”* Ánh mắt hần nóng bỏng vài phần, *“Nàng ở trong này hoàn chỉnh là sinh mệnh của ta, là linh hồn của ta, ta cảm tạ trời cao hậu đãi, cho ta đồng thời có được thiên hạ, lại còn thêm được một thể tử như nàng.”*

Tiếng thì thầm từ kia hần nói nghe thật thâm tình, làm Tần Tổ Quyết hơi hơi thẹn thùng.

Nàng nhẹ nhàng dùng chân đạp hần một cái, giáo huấn: *“Cứ coi là đúng như thế thì cũng xin chàng, đừng có lại không phân hoàn cảnh, chẳng phân nơi chốn, trước mặt ngoại nhân mà làm càn như vậy.”*

“Ai nói ta chẳng phân biệt được hoàn cảnh, chẳng phân biệt được địa điểm? Đây chính là tâm cung của ta, không, không đúng, đây là tâm cung của chúng ta, chúng ta có thể quang minh chính đại tương thân tương ái tại nơi này, nếu nàng cảm thấy đám nô tài này ở lại khiến cho nàng không thoải mái, lần sau khi ta hôn nàng, sẽ đuổi hết bọn chúng đi xa vài dặm.”

Tần Tổ Quyết nghe vậy quả thực dở khóc dở cười, đem quyền sách xếp sang một bên, nhẹ nhàng gõ một cái ở trên đầu hần. *“Ta nghe nói gần đây trong triều bận rộn, chàng thân là hoàng đế không thể mỗi lần bãi triều liền hưởng tâm cung chạy đến, không muốn làm hôn quân, thì cũng nên đi ngự thư phòng xem tấu chương trước đi chứ.”*

“Án, nàng yên tâm, tấu chương nhất định sẽ xem, bất quá trước lúc đến đây ta nghĩ ra một chuyện muốn nói cho nàng biết.”

“Nói đi, ta nghe đây.”

“Tổ Quyết, nàng có biết hôm nay là ngày gì không?”

Nàng không hiểu nhìn hần, *“Ngày gì?”*

Đông Phương Diệu hơi hơi bất mãn, mắt hàm chứa tia giận, trừng nàng liếc mắt một cái, *“Nàng đúng là một người vô tâm, định không bao giờ để ngày này trong tâm trí chắc? Bất quá không sao, nàng không nhớ rõ, ta sẽ khiến cho nàng phải nhớ!”*

Hần vừa cười lên, trong mắt có chút đen tối, *“Hôm nay là Thất Tịch, cầu Hi Thước sẽ được bắc qua sông Ngân Hà, ngày mà Ngưu Lang Chức Nữ trên thiên đình được phép gặp nhau, ta nghe Tường Quý nói, các đôi tình lứa dân gian trong ngày Thất Tịch này, đều sẽ nắm tay dạo phố, chơi đùa bên ngoài.”*

“Tổ Quyết, nàng và ta quen biết nhau bao lâu nay, còn chưa có một ngày nào được đi chơi cùng nhau, trước kia là do hoàn cảnh không cho phép, về sau nàng lại bỏ ta mà đi. Lúc này nàng đã hồi cung, vừa khéo lại đến ngày này, cho nên sau khi trời tối, chúng ta cùng nhau lên ra ngoài cùng vui chơi trong ngày Thất Tịch này, nàng thấy thế nào?”

“Lên ra cung? Một Thiên Tử như chàng tùy tiện ra cung, vạn nhất để cho người khác nhận ra thân phận của chàng, thật sự sẽ trở thành chuyện lớn.”

“Nàng yên tâm, ta đã dám lên kế hoạch như thế, sẽ không sợ người ngoài nhận ra, Tổ Quyết, nàng không thể không đáp ứng, chúng ta quen nhau nhiều năm như vậy, trải qua rất nhiều chuyện bên nhau, duy chỉ có Thất Tịch này là chưa cùng nhau hưởng thụ qua, nếu nàng cứ cự tuyệt ta như vậy, ta sẽ rất đau lòng khổ sở.”

“Diệu, chàng thật sự là càng ngày càng biết đối phó như thế nào với ta.” Miệng tuy rằng là mắng, nhưng trong lòng lại bởi vì hần cẩn thận coi trọng nàng mà nổi lên cảm động không thôi.

Đông Phương Diệu như không biết mình đang bị ăn mắng, lại cười đến thực sung sướng, dùng sức hôn một cái lên mặt nàng, đứng dậy nói: *“Ta phải đi ngự thư phòng phê tấu chương ngay, hôm nay nhất định phải xong xuôi thật sớm, nàng nhớ nhắc Kiều Hi tìm hai bộ y phục hàng ngày để buổi tối chuẩn ra cung êm ấm.”*

Nói xong, hần xoay người bước thật nhanh.

Nhìn bóng lưng của hắn, Tần Tố Quyết khóc cũng không phải, cười cũng không phải, chỉ có thể nâng tay lên, nơi hắn vừa mới thân mật, vô giác vuốt ve.

Hơi ẩm còn lưu lại, có hương vị hạnh phúc, tuy rằng trong lòng còn có nút kết chưa thể cởi bỏ, lại bị một chút nhu tình của hắn làm xao động, tại đây sa vào trong sủng ái hạnh phúc của hắn.

Đến chạng vạng, hai người thay đổi thường phục, Đông Phương Diệu sau khi tận tâm chỉ bảo Tường Quý một phen, liền mang theo Tần Tố Quyết một mình từ trong mật đạo ra ngoài hoàng cung.

Bắc Nhạc là quốc gia phong tục khá cởi mở, hai năm này lại được trị vì bởi Đông Phương Diệu, đồ bày bệ ít dần, dân chúng an cư lạc nghiệp, thuế má giảm bớt, chính sách khai hoang mở rộng, diện tích nông nghiệp được triển khai, cuộc sống của dân chúng không ngừng được cải thiện.

Điều kiện cuộc sống dân chúng tốt hơn nên tự nhiên cũng có tâm tư hưởng thụ cuộc sống. Mà kinh thành luôn luôn là cái nơi phồn hoa đô hội nhất cả nước, đặc biệt đêm nay lại là đêm Thất Tịch, phố lớn ngõ nhỏ lộ ra đủ mọi màu sắc của đèn lồng. Trên đường, người đi có đôi có cặp cùng nhau thưởng đèn, dạo phố, tiệm cơm từ lâu tân khách tới lui nối tiếp không ngừng.

Bởi vì lúc đi hai người vẫn chưa dùng bữa tối, cho nên ra cung không bao lâu, Đông Phương Diệu liền mang theo Tần Tố Quyết đi đến tửu lâu nổi danh, trước kia mỗi khi hắn cùng đệ đệ lên chầu ra khỏi cung đều có đến ăn qua.

“Khi ta cùng Lão Tam còn nhỏ, tuy rằng ta chỉ lớn hơn ba tuổi so với hắn, lại do mẫu hậu dạy bảo, cái gì cũng phải do huynh trưởng dẫn dắt, lão Tam từ nhỏ chính là quan tâm đến rất nhiều chuyện, mỗi lần dẫn hắn chầu em ra cung, hắn đều phải tìm cho ta chút ít phiền toái, không phải là đối bụng chính là miệng khô, sau đó chúng ta liền phát hiện tửu lâu này.” Đông Phương Diệu vừa nói, vừa nắm tay nàng tiến vào.

Tiểu nhị của quán này thực thông minh, liếc mắt một cái liền nhìn ra hai người khí chất khác biệt, lai lịch không nhỏ, vội vàng đem bọn họ dẫn lên trên lầu ngồi vào một chỗ cạnh cửa sổ, nhưng cũng là vị trí có thể nhìn thấy toàn cảnh trong lầu.

Sau khi ngồi xuống, Đông Phương Diệu gọi một số món ăn quen thuộc mà hắn biết, còn dặn tiểu nhị trước nhất hãy mang một bình trà Bích Loa Xuân để thưởng thức.

Sau khi tiểu nhị rót trà xong xuôi rồi, Đông Phương Diệu nhân tiện nói: *“Tửu lâu này có món gà hấp nắm hương ngon nổi tiếng, đã qua hơn mười mấy năm rồi, không biết hương vị có còn ngon như xưa không?”*

Tần Tố Quyết vừa thưởng thức một ngụm Bích Loa Xuân, không nhịn được chế nhạo, *“Trong nhà vị đại gia như chàng có bao nhiêu là đầu bếp hầu hạ, thế mà chàng lại nhớ mãi không quên hương vị gì đó bên ngoài, xem ra chiều bài đồ ăn trong tửu lâu này, hôm nay nếu không cẩn thận mà thưởng thức, thì thật sự quá phụ lòng người giới thiệu.”*

Đông Phương Diệu mặt mày hớn hở, *“Trong nhà dù cho có đầu bếp, ngày nào cũng đều ăn mãi rồi cũng thấy chán, ngẫu nhiên ra bên ngoài nếm thử thì phát hiện ra vô số tư vị mới mẻ.”*

“Nói đến như thế, một ngày kia người không phải cũng sẽ chán ghét ta, đến với cô nương khác để tìm hương vị mới mẻ?”

Hắn nao nao, lập tức cầm trụ tay nàng, hai mắt nở rộ ánh sáng vui sướng, *“Tố Quyết, nàng đây là đang ghen sao?”*

“Khur! Ta còn không nhàm chán như vậy.” Sắc mặt nàng đỏ lên, không chịu thừa nhận suy đoán của hắn.

Hắn lại cười đến thập phần sung sướng, nhìn chăm chăm vào nàng như thể nàng đang có chuyện gì lạ, thề thốt, *“Nàng yên tâm, đồ ăn có thể biến hóa khẩu vị, thế từ ta, chỉ có một mình nàng, ngoài nàng ra, ta sẽ không bao giờ động tâm với nữ nhân khác.”*

Tần Tố Quyết xấu hổ, vội vàng nhìn xung quanh, phát hiện không ai nghe được, thế này mới yên lòng, bắt quả phía dưới bàn, nàng vẫn là không khách khí dùng sức đập cho hắn một cước, Đông Phương Diệu bị đau, nhưng vẫn thập phần hạnh phúc.

Hai người cười đùa một trận, người xung quanh nhìn vào không khác một đôi tình nhân đang yêu nhau mãnh liệt, hẹn hò nơi chốn đô hội.

Lúc này dưới lầu, một nam tử mặc y phục dị tộc đang đi vào đại sảnh đường, theo bản năng, Tần Tố Quyết lẫn Đông Phương Diệu đều xoay đầu nhìn xuống.

Theo ngay sau hắn lại thêm vài người ăn mặc dị tộc như thế, họ so với người Bắc Nhạc Quốc thì cao lớn, tinh tráng hơn khá nhiều.

Khi mấy người trông giống như tiểu thương đó bước vào, tiểu nhị trong quầy đón tiếp bọn họ vô cùng nhiệt tình.

Đông Phương Diệu cau mày đánh giá những nam tử kia, ngũ quan bọn họ trông khá thâm thúy, đáng vẻ kiên cường, khí chất so với dân thường cũng có sự khác biệt.

“Những người này có chút kỳ quái, rõ ràng cách phục trang của họ giống với tiểu thương, nhưng lại không có ‘chất’ của tiểu thương.”

Tần Tố Quyết cũng neho hai mắt lại đánh giá, sau một lúc lâu, nàng mỉm cười, ghé bên tai hắn, nhỏ giọng nói: *“Nếu ta không đoán sai, những người này hẳn là đến từ Huyền Cương Quốc.”*

Hắn gật đầu, “*Án, nghe tiếng họ nói thì..đúng là đến từ nơi đó.*”

“*Chàng cần thận nhìn lại chiếc giày trên chân họ xem!.*” Nàng phân tích nói: “*Người Huyền Cương, dân thường sẽ mang giày màu nâu, quan văn sẽ là màu lam, võ quan đi màu tím, còn lại về phần hoàng tộc thì là màu đen.*”

Lại lần nữa đem tầm mắt đảo qua, chỉ thấy giày trên chân mấy người kia đều là màu tím, hắn liền nhủ mảy nói: “*Khó trách bọn họ cũng không giống người làm ăn buôn bán. Chính là những người này là võ tướng Huyền Cương, cơ sao lại phải hóa trang như vậy để đến kinh thành Bắc Nhạc Quốc?*”

“*Vài năm nay Bắc Nhạc cùng Huyền Cương quan hệ như thế nào?*”

“*Hỗ mặc kệ nhiều, nói chung là hòa bình.*”

Tần Tố Quyết chống cằm, “*Nhưng ta hoài nghi, những võ tướng Huyền Cương kia, lần này tiến đến Bắc Nhạc Quốc, nhất định có âm mưu gì đó!.*”

Đang nói, chỉ thấy một cô nương xinh đẹp đang đi ngang qua bàn mấy võ tướng đó thì bị một nam tử trong số họ chạm hông một cái.

Lần va chạm này không nhẹ không nặng, mang theo hương vị đùa giỡn.

Mặt khác, một số người dị tộc khác nhìn thấy thế, cũng tùy hứng mà cười ha ha.

Cô nương kia mặt đỏ lựng, vị công tử đi cùng cô gái cũng đã lộ khuôn mặt trông thật kinh sợ, đối với mấy người kia kêu lên, “*Các người làm gì vậy hả?!*”

Những người dị tộc đó không khách khí mà khích bác đáp trả, “*Như thế nào? Lão tử sờ hông nàng một chút, người có ý kiến gì sao?*” Nói xong, cổ ý cuốn tay áo lộ ra cánh tay rắn chắc.

Vị công tử kia là một thư sinh văn nhược, thấy thế cũng có chút khiếp đảm.

Mặt hắn đỏ lên,nổi giận nhưng cũng không dám lên tiếng.

Cô nương kia vội vàng tiến lên giữ chặt hắn, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói gì đó, sau đó dùng sức lôi kéo hắn, kích động rời khỏi tửu lâu.

Mấy nam tử man di kia lại được một trận cười vang, trong đó một người nói: “*Đàn ông Trung Nguyên chính là loại như vậy, ngay cả nữ nhân của chính mình cũng không thể bảo hộ được, còn sống quả thực là lãng phí lương thực.*”

“*Đúng vậy ! Không sai....!*”

Bên cạnh có người tiếp lời, phụ họa khinh thường loại công tử thư sinh văn nhược vừa rồi .

Tần Tố Quyết gặp mấy người này thật sự rất giận, liền nhớ tới hai câu răn dạy bản thân, nhưng Đông Phương Diệu lại cầm trụ tay nàng, hướng nàng lắc đầu, trên mặt lại lộ vẻ tính kế, cười nham hiểm.

“*Làm gì mà phải cùng những người kia chấp nhặt mấy chuyện này, đâu khi tức với bọn họ tương đương tự cấp chính mình không thoải mái, chúng ta hôm nay là đi ra ngoài hưởng lạc mà!.*” Nói xong, hắn dùng chiếc đũa kẹp lấy một củ lạc, trong nháy mắt, chột nghe thấy tiếng tên nam tử vừa mới chạm hông cô nương kia kêu lên thảm thiết.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy nam tử kia che mắt trái của hắn, yết hầu không ngừng run rẩy, thật hiển nhiên, Đông Phương Diệu vụng trộm đem củ lạc bắn tới mắt hắn.

Tần Tố Quyết ngăn ra, lại nhủ mảy nhìn Đông Phương Diệu, nhưng vị vạn tuế gia này lại không ngừng gấp lia thức sẵn vào trong bát của nàng, “*Ném thử món này xem sao? So với Lý đầu bếp nhà chúng ta , xem tài nghệ của ai cao hơn nào!.*”

Nàng há miệng ăn, cười vừa đúng, gia vị hoàn mỹ, quan trọng nhất là, xem cái tên vô lại ngông cuồng kia cứ ai ai không biết ngượng, trong lòng nàng cũng rất vui.

Tên vừa bị trúng một mắt đau đớn hết lớn,“*Là tên tiểu tử vương bát đần nào đánh trúng gia gia ta hả?..., Mau lăn ra đây cho gia gia ngươi!!*”

Khách nhân khác thấy thế đều không nhịn được cười trộm, nhưng không có một người nào đáp lời.

Tên dị tộc kia bị trúng đòn bất ngờ, không suy nghĩ gì, chỉ cố tìm cho được một kẻ để phát tiết cơn giận, nhưng không ai đáp lại hắn, chỉ có thể cùng đồng bọn la lối om sòm

Tần Tố Quyết vừa nhìn Đông Phương Diệu vừa nhìn cảnh tượng đáng đời của tên dị tộc vô lại kia, đáy lòng không nhịn được khẽ bật cười. Người này cả đầu, tâm nhãn,đều xấu, nhiều năm trôi qua như vậy, thật sự là một chút cũng chưa có cải biến.

Sau khi đã dùng xong bữa, hai người mới chậm rãi đi ra ngoài tửu lâu, Đông Phương Diệu bất động thanh sắc làm một ám hiệu, không bao lâu, một ám

vệ thần không biết quý không hay xuất hiện tại trong đám người.

Hắn đến gần người nọ, nhỏ giọng phân phó vài câu bên tai đối phương, ám vệ kia vội vàng gật đầu, theo ánh trăng, lại lặng yên xoay người biến mất.

Tần Tố Quyết hỏi hắn, “*Chàng cho ám vệ đi điều tra lai lịch của đám dị tộc kia sao?*”

Đông Phương Diệu cười nói: “*Hiểu ta chỉ có nàng, Tố Quyết, kiếp này nếu là không có nàng, nhân sinh của ta nhất định sẽ mất đi rất nhiều thú vị.*”

Nàng trừng hắn. Người này, thật đúng là càng ngày càng không đứng đắn.

Lúc hai người rời khỏi tử lâu, sắc trời cũng chưa quá trễ, đêm nay náo nhiệt như vậy, Đông Phương Diệu hưng trí không sai, lôi kéo Tần Tố Quyết đi dạo ở trên những con đường chung quanh.

Hai người đi đến bên hồ Mẫu Đơn, nhìn đến trên mặt hồ không thiếu những người đang thả hoa đăng, đèn đuốc sáng trưng, rất náo nhiệt.

“*Tố Quyết, chúng ta cũng đi du ngoạn trên thuyền hoa nhé?*”

“*Nhưng sẽ có rất nhiều người cũng lên thuyền hoa du ngoạn, đêm nay là Thất Tịch, khó tránh khỏi có thần tử trong triều xuất ngoại mua vui, nếu là nhìn thấy chàng xuất hiện ở đây, không tốt lắm đâu.*”

“*Có cái gì không tốt? Chẳng lẽ ta còn không dám gặp người sao?*”

Nàng trừng hắn liếc mắt một cái, “*Chàng tưởng cái trang ra khỏi cung, trù bỏ thường phục trên người, không ai có thể nhận ra chắc? Tối hôm nay mọi người đều ra ngoài chơi, nếu bởi vì chàng mà huyền náo một phen chẳng phải là làm hỏng nhã hứng của không biết bao nhiêu người hay sao?*”

Đông Phương Diệu nhất thời cảm thấy ủy khuất, “*Nguyên lai ta không biết suy nghĩ bằng nàng. Ta lại bị coi như bạo quân chỉ biết hưởng lạc, không biết suy tính thiệt hơn!.*”

Tần Tố Quyết bật cười, nhéo cánh tay hắn một phen, nhỏ giọng giải thích, “*Chàng đúng là đồ trẻ con * trẻ trâu =)) *, ai coi chàng như bạo quân, ý của ta là đêm nay chúng ta đã mai danh ẩn tích đi ra ngoài vui chơi một trận, nhưng cũng phải biết kiềm chế một chút, hơn nữa không phải cứ nơi nào đông người là nơi đó náo nhiệt cả! Chúng ta tùy tiện đi dạo một chút, chẳng phải là tốt hơn không?*”

Hắn nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng rất có đạo lý. “*Hảo, nàng nói gì ta đều tuân mệnh, ai bảo nàng là nương tử ta yêu thương nhất trên đời chứ!*”

“*Lại ba hoa.*” Nàng sáng giọng.

“*Chẳng lẽ ta nghe lời nàng, nàng mất hứng sao?*”

“*Không để ý tới chàng nữa.*” Nàng cười, từ hồ Mẫu Đơn đi theo một phương hướng mới.

Đông Phương Diệu vội vàng đuổi theo, vô cùng thân thiết nắm giữ tay nàng, “*Nàng mà không để ý tới ta, ta sẽ thương tâm mà đau lòng đến chết mất.*”

Hai người nói nói cười cười, vui đùa âm ỉ một trận, đúng lúc này, đột nhiên có một thân ảnh xuất hiện trước mặt bọn họ, người nọ thái độ thập phần cung kính, khom người nói: “*Công tử, gia chủ của tại hạ mời ngài lên thuyền gặp mặt.*”

Khi Đông Phương Diệu thấy rõ diện mạo của đối phương, bắt đắc dĩ giơ tay lên vỗ trán mà cười cười.

Đông Phương Diệu nhìn Tần Tố Quyết nói: “*Xem ra lúc này không muốn xem náo nhiệt cũng không được nữa rồi.*”

Người nọ dẫn đường, hai người theo sát, một lúc sau thì đã bước lên trên một con thuyền vô cùng xa hoa, tráng lệ.

Mà kẻ dẫn đường kia không phải ai khác chính là Dương Cửu, thủ hạ dưới trướng của An Lạc Vương Đông Phương Lạc.

Mấy tháng trước, An Lạc Vương nhận được thiệp mời từ Nhị hoàng huynh, trên thiệp có ghi rõ rằng thê tử của Nhị ca— Thất công chúa của Nam Lăng hoàng triều rất có bản lĩnh, thay hắn sinh một đôi song bào, nay thông tri thiệp mời tới hắn, mời hắn tới Nam Lăng uống chén rượu mừng.

Trùng hợp khi đó Đông Phương Lạc cùng Dung Tiểu Mãn thành thân chưa được bao lâu, liền vào cung thỉnh xin thánh ý của hoàng thượng, hy vọng có thể đi Nam Lăng chúc mừng đại hỉ kia, thuận tiện cũng là du sơn ngoạn thủy một chuyến.

Lúc đó, Đông Phương Diệu chính là cảm thấy hắn rất phiền, liền phái mấy người mang đến mấy hòm châu báu tiễn hắn đi Nam Lăng coi như quà đáp lễ cho thê tử mới của hắn.

Đông Phương Lạc mang theo thê tử đến Nam Lăng, liền ở lại luôn nơi đó.

Chủ yếu là bởi vì thê tử Dung Tiểu Mãn thực sự thích phong thổ của Nam Lăng, hơn nữa nàng cùng thất công chúa Tô Mặc Nhu chơi rất thân, Dung Tiểu

Mãn lại thập phần thích đôi song sinh kia.

Cuối cùng hai nữ nhân cũng không biết thế nào tự thành thân thiết như chỉ trên khăn, cả ngày cứ bên nhau như hình với bóng, làm hại hấn cùng Nhị hoàng huynh Đông Phương Hách thường thường cô chằm nan miên*.

Vì thế hấn quyết sử dụng đến thủ đoạn mạnh mẽ, dụng tâm bắt thê tử cho dù không cam tâm tình nguyện cũng phải lên ngựa về kinh.

Vừa về Bắc Nhạc, còn chưa tiến cung diện thánh, đã muốn cùng thê tử trải qua ngày Thất Tịch, mà Đông Phương Lạc cũng là một nam tử khổ vì thê tử, vì muốn dỗ thê tử vui vẻ, liền mang theo nàng lên chiếc thuyền hoa này, chuẩn bị ở trên thuyền lãng mạn một phen.

Không nghĩ tới hai người vừa tới thuyền hoa không bao lâu, hấn liền nhìn thấy huynh trưởng đến bên hồ Mẫu Đơn, chính là đang lôi kéo hoàng hậu của huynh ấy nói nói cười cười, vui đùa âm ỉ.

Dung Tiểu Mãn đã từng gặp hoàng đế, nhưng đây lần đầu nhìn thấy hoàng thượng không có mặc long bào, xuất phát từ bản năng sẽ hướng Đông Phương Diệu thì đại lễ quân thần, lại bị trượng phu một phen kéo trở về.

Đông Phương Lạc thấp giọng nhắc nhở, “*Nàng không thấy hoàng huynh mặc thường phục sao? Đã cải trang ra cung chính là không muốn làm cho người ngoài biết thân phận của hoàng huynh, nàng mà quý xuống, vạn nhất chọc hư tâm ý của hoàng huynh, làm không tốt nhất định là sẽ bay đầu ngay!.*”

Dung Tiểu Mãn bị lời nói này làm cho phát hoảng, ngơ ngác đứng ở nơi đó, không dám quý xuống nữa.

Đông Phương Diệu cười hừ tròng mắt nhìn tam đệ, liếc mắt một cái. Hấn rất hiểu đệ đệ này, lão Tam hấn từ nhỏ liền yêu đến mạng thù, lần trước hấn bắt giam Dung Tiểu Mãn, thù này lão Tam luôn luôn ghi tạc trong lòng.

Cho nên lúc trước hấn cố ý chọc giận tam đệ, dụ dỗ hấn xuất thù, và quả nhiên hấn xuống tay thật, không chút khách khí.

Mấy tháng không thấy, xem tam đệ thần thái phấn khởi, một chuyến Nam Lăng này hấn là rất vui vẻ.

Vừa nghĩ, hấn cười với Dung Tiểu Mãn nói: “*Lão Tam nói rất đúng, hôm nay trẫm cải trang ra cung, đó là không muốn làm cho người ta biết thân phận của trẫm, muội không cần sợ, hôm nay không cần tuân thủ quy củ trong cung, hết thấy giản lược là tốt rồi.*”

Nàng cười gật đầu, nhỏ giọng trả lời, “*Muội đã biết.*”

Nói xong, khoe mắt dư quang đảo qua, chỉ thấy nữ tử bên người hoàng thượng dáng người cao gầy, khí độ siêu phàm, trong lòng không nhận được tán thưởng, quả là một tiên tử ung dung đẹp đẽ, cao quý, bất nhiễm phàm trần.

Tuy rằng nàng ấy chỉ mặc thường phục nhưng vẫn có thể làm cho người ta liếc mắt là thấy kinh diễm, khác sâu ẩn tượng.

Tần Tổ Quyết cũng nhân cơ hội đánh giá Dung Tiểu Mãn một phen. Nàng đã sớm nghe nói Tam vương gia cưới vương phi, hôm nay vừa thấy, quả nhiên như nàng suy nghĩ, một nha đầu lạnh lợi, cùng Tam vương gia thật xứng đôi vừa lứa.

Đông Phương Lạc nhìn thê tử nói: “*Nàng lúc trước không phải hỏi qua ta, hoàng hậu Bắc Nhạc của chúng ta vì sao sau khi hoàng thượng đăng cơ liền biệt tâm biệt tích sao? Hiện tại nhân vật chính đang đứng trước mặt nàng, có cái gì nghi vấn, nàng có thể trực tiếp hỏi tỷ ấy.*”

Dung Tiểu Mãn sắc mặt đỏ lên. Tam ca thế nào mà nói như vậy a! Bất quá.....

Lại liếc mắt một cái, vụng trộm đánh giá Tần Tổ Quyết, vẫn là cảm thấy nàng đẹp quá, khó trách một Thiên Tử lại vì nàng mà phế bỏ hậu cung, chỉ lập duy nhất một mình nàng làm hậu.

Nàng hi hi cười, nhu thuận nói: “*Hoàng hậu nương nương, Dung Tiểu Mãn đã sớm nghe nói qua uy danh của người, hôm nay vừa thấy, quả nhiên làm cho Dung Tiểu Mãn thần phục.*”

Tần Tổ Quyết nghe nàng nói chuyện thảo hi, không khỏi cười nói: “*Ta cũng vậy, những tin đồn về muội cùng Tam vương gia ta cũng nghe qua không ít đâu.*”

Lúc trước khi trợ Diệu đoạt vị, nàng cũng cùng Đông Phương Lạc tiếp xúc qua, biết tính tình đối phương tuy có chút tự cao, hơi hơi thù dai nhưng cũng thật sự rất đáng yêu, trong lòng sớm xem hấn như đệ đệ mà đối đãi.

Đông Phương Lạc tiến lên nói: “*Tổ Quyết tỷ tỷ, vài năm không gặp, biệt lai vô dạng.*”

Đông Phương Diệu lập tức bắt mắt, tròng mắt nhìn hấn liếc mắt một cái, “*Cái gì Tổ Quyết tỷ tỷ? Nàng là hoàng tẩu người, về sau nhớ cẩn thận cho trẫm.*”

Đông Phương Lạc cười đều, hừ lạnh: “*Nếu là không có đệ, huynh làm sao có thể lừa Tổ Quyết tỷ tỷ đem về hoàng cung?*”

Lúc trước trong buổi đại hôn của hai người, hấn ra tay rất nặng, hoàn toàn là xuất phát từ việc Đại hoàng huynh bày mưu đặt kế, Đại hoàng huynh còn cảnh cáo hấn cần phải đem sự tình làm lớn lên, bằng không huynh ấy sau này sẽ không khách khí, tiếp tục ép buộc tân nương của mình.

Tuy rằng là thánh mệnh nan vì*, nhưng không thể phủ nhận, một đao kia đâm xuống, tâm tình hẳn vẫn là thực sáng khoái, khó có thể có được cơ hội báo thù quang minh chính đại, hẳn sao có thể không hào hào mà tận dụng.

Chính là, hẳn cảm thấy Đại hoàng huynh thực sự quá ngốc, biết rõ Tổ Quyết tỷ tỷ ở đâu, trực tiếp đem người trở về là được, lại còn cố tình muốn dùng cái loại khổ nhục kế này để ép buộc chính mình.

Hắn đã đánh cược với bản thân, khẳng định Tổ Quyết tỷ tỷ cũng vẫn sẽ không quên được tình xưa nghĩa cũ.

Nhắc tới việc này, tựa hồ lại khiến cho Tần Tổ Quyết bất mãn, nàng âm thầm nhéo Đông Phương Diệu một phen, giáo huấn: “Về sau không được làm cái loại chuyện ngu xuẩn này, miệng vết thương của chàng lâu như vậy mới có thể khỏi, về sau chắc chắn lưu lại vết sẹo, nhìn sẽ rất khó coi.”

Hắn nhún vai, tỏ vẻ không sao cả, “Nam tử hán đại trượng phu, lưu lại sẹo có hề gì, chỉ cần nàng trở về, cho dù để cho Lão Tam đâm thêm vài lỗ nữa, cũng đáng.”

Nghe vậy, mọi người không khỏi không nói được gì, bất quá dù sao hai huynh đệ mấy tháng không gặp, tất nhiên là có rất nhiều điều muốn tán gẫu.

Thuyền hoa rất lớn, mấy người vào trong khoang thuyền ngồi xuống, cho hạ nhân đi ra, nói như thế nhưng thật ra cũng không có nhiều thay đổi.

Đông Phương Lạc kể những việc chính mình đã trải qua cùng huynh trưởng, thuận tiện cũng tâm sự tình hình gần đây của Nhị hoàng huynh Đông Phương Hách ở Nam Lăng.

“Nói đến Nhị hoàng huynh, năm đó hắn bị lão già kia hạ lệnh chém rớt đầu, may mắn được một người thần bí cứu, vài năm nay, Nhị hoàng huynh luôn luôn muốn biết vị cao nhân thần bí kia ở đâu, nhưng đối phương sau khi cứu hắn xong một mạng, liền biến mất biệt tăm. Đại hoàng huynh, huynh rốt cuộc có biết người năm đó đã cứu Nhị hoàng huynh là ai không?”

Đông Phương Diệu bưng chén rượu không hề rảnh, nhưng Tần Tổ Quyết tiếp lời nói: “Kỳ thực người thần bí kia đúng là gia sư.”

“A? Thiên Cơ lão nhân?” Đông Phương Lạc thực khiếp sợ.

Nàng gật đầu, “Gia sư có khả năng đoán trước thiên cơ, năm đó đêm xem thiên tượng, tiên liệu được việc hoàng gia gặp nạn, bất quá không thể không ra tay ngăn chặn kịp thời, vì ngăn cơn sóng dữ, gia sư cố ý từ Hoa Sơn chạy tới kinh thành, cứu nhị vương gia.”

“Ngày đó Cơ lão nhân vì sao không muốn nói ra việc cứu Nhị hoàng huynh?”

“Gia sư luôn luôn không thích can thiệp triều chính, lúc cứu nhị vương gia, trừ bỏ xuất phát từ thương hại thương sinh ngoại, cũng là bởi vì gia sư từng chịu ân huệ của tộc Bồ Nhĩ Mạn.”

Khi nhắc tới tộc Bồ Nhĩ Mạn, mọi người sắc mặt đều có chút khó coi.

Đông Phương Diệu, Đông Phương Lạc cùng với Đông Phương Hách ở Nam Lăng xa xôi kia nguyên bản là cháu ngoại của tộc trưởng tộc Bồ Nhĩ Mạn, nhưng có người tung tin đồn nhảm mầu hậu là yêu nữ hóa thân nên cũng làm cho vận mệnh của họ bị thay đổi.

Phụ hoàng bọn họ vì tin đồn thất thiệt đó mà đem mẫu hậu chôn sống, còn phái sát thủ truy sát ba huynh đệ bọn họ.

Dung Tiểu Mãn cảm thấy không khí trở nên đè nén, kịp thời thay đổi đề tài, cuối cùng cũng khiến cho tâm tình mấy người trở lại như ban đầu.

“Đúng rồi hoàng huynh, ta cùng Dung Tiểu Mãn trên đường về Bắc Nhạc, nhìn thấy không ít người thương nhân dị tộc đi qua biên ải vào nước chúng ta.”

“Nha? Người cũng nhìn thấy người dị tộc thường lui tới?”

“Hoàng huynh cũng thấy sao?”

Đông Phương Diệu đem chuyện chính mình gặp ở tửu lâu nói ra.

Đông Phương Lạc nghe xong, cũng cảm thấy có chút không thích hợp. “Người Huyền Cương thường xuyên lui tới Bắc Nhạc, chắc chắn có âm mưu gì đó, xem ra phải cẩn thận phòng bị trước.”

“Àn, ta đã phái người đi theo hành tung những người đó, mặc kệ bọn họ có âm mưu gì, lấy thực lực Huyền Cương, trước mắt còn không có tư cách cùng Bắc Nhạc ta xung đột.”

Mấy người lại nói chuyện phiếm một trận, Đông Phương Lạc tựa hồ không nhìn thấy hoàng huynh nhà mình cùng hoàng tẩu ân ái, đột nhiên chuyển đề tài câu chuyện, nói: “Hai năm này Tổ Quyết tỷ tỷ rời cung trốn đi, hoàng huynh ta vì tỷ thủ thân như ngọc. Hiện thời cuối cùng đã đem tỷ lừa trở về, tỷ cũng không nên lại tùy tiện rời đi. Tỷ cũng biết hoàng huynh ta, người này..., mặt ngoài nhìn như nhã nhặn vô hại, kỳ thực tâm nhãn đặc biệt nhiều, nếu là chọc hắn không thoải mái, mọi người trong thiên hạ nhất định cũng sẽ phải không thoải mái theo hắn.”

Tần Tổ Quyết sắc mặt ửng đỏ, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Đông Phương Diệu ngẫm bị thương trũng mắt nhìn tam đệ một cái, ám chỉ hắn đừng nữa nói hươu nói vượn, bằng không ngày sau đừng mong sống dễ chịu.

Hắn là Thiên Tử, làm khó dễ vài thần tử chẳng phải là chuyện khó khăn gì. Thấy thế, Đông Phương Lạc vội vàng cáo trạng, “*Nhìn thấy không, hiện nay liền xem ta không vừa mắt, vội vã muốn đuổi chúng ta đi.*”

Hắn kéo thê tử, nghiêm trang nói: “*Dung Tiểu Mãn, chúng ta vẫn là thức thời chạy nhanh tránh người kia đi, nếu không tránh, hoàng huynh về sau tại trên triều khẳng định nghĩ cách ép buộc ta.*”

Nói xong, hắn kéo thê tử đang cắn chân gà, vui vẻ đi qua hưởng thụ thế giới hai người.

Đông Phương Diệu hừ một tiếng.

Tần Tố Quyết cố gắng nén cười. Huynh đệ bọn họ, tình cảm vẫn là giống như năm đó, vẫn chưa bởi vì Diệu lên ngôi hoàng đế mà biến chất nửa phần.

Thấy nàng cười vui vẻ đến như vậy, Đông Phương Diệu đột nhiên thực nghiêm túc tỏ vẻ, “*Lão Tam kia tuy rằng há miệng phun không ra ngà voi, bất quá Tố Quyết, hắn cũng có nói đúng một chút, nếu là ta không thoải mái, khắp thiên hạ mọi người cũng sẽ phải không thoải mái theo ta. Nếu nàng không muốn làm cho người trong khắp thiên hạ này chịu khổ qua ngày ...ha ha, về sau không được phép*”

Bạn đang đọc truyện *Đế Bản Bạc Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Thời điểm Đông Phương Diệu cùng Tần Tố Quyết trở lại hoàng cung đã là nửa đêm. Dưới ánh trăng, hai người đi từ mật đạo đi thông qua Triều Minh Cung. Tường Quý đang ngủ ở cửa, Đông Phương Diệu không đánh thức hắn, cùng Tần Tố Quyết im lặng bước vào tâm cung, tay áo khẽ phát lên, những ngọn nến làm bùng sáng cả hai căn phòng.

Ánh nến êm dịu nên cũng không gây chói mắt, nhưng lại làm cho cả tâm cung nhất thời hiện lên một tầng mờ mịt ảo ảnh.

Đông Phương Diệu mang vài phần men say ôm Tần Tố Quyết đến long sàng, tự mình giúp nàng thoát đi xiêm y, rồi cả đôi hai, động tác mềm nhẹ từng chút tháo ngọc trâm trên tóc nàng xuống, nhẹ nhàng hôn môi, đến đôi má bị nhiễm lạnh cũng làm cho nó dần dần ấm áp.

“*Đừng đùa nữa, ngày mai còn phải thượng triều, chàng nghỉ ngơi đi.*” Bị hắn như vậy hồ nháo, Tần Tố Quyết không nhịn được ở trong lòng hắn nhỏ giọng kháng cự.

Đông Phương Diệu mất diết tại ngơ, có thể chịu đến bây giờ, hắn đã bội phục chính mình.

Vừa mới ở đình Mẫu Đơn rồi đến thuyền hoa trên hồ, lão Tam đặc biệt cử người chuẩn bị rượu ngon cùng với mỹ vị, thịnh tình chiều đãi bọn họ.

Tâm tình của hắn rất tốt, tiếp theo hắn lại bồi rượu cho Tố Quyết một ly rồi lại ly nữa.

Kỳ thực hắn cũng có tâm tư, thừa dịp Tố Quyết uống say mà đánh lén, nói vậy sau khi nàng say so với bình thường phong thái của nàng sẽ càng tăng thêm vài phần mê người.

Quả nhiên, Tố Quyết khi bị hắn chuốc say, hai gò má nhiễm hồng mà trở lên đỏ ửng, ánh mắt cũng có vài phần mê ly hơn so với bình thường, làm cho tâm tình của hắn ngày càng phập phồng hơn, hận không thể ở trên thuyền hoa liền đem nàng ăn ngay vào bụng.

Nếu không phải Tố Quyết cố ý hồi cung sớm, đêm nay hắn sẽ không trở lại.

Thật vất vả trở lại Triều Minh Cung, hắn tâm tâm niệm niệm như thế nào đem nàng khi dễ đến khi nước mắt nàng rung rung, cho dù có nàng có cầu xin thì ..., kết quả nàng lại nói cái gì ngày mai còn phải làm triều khuyên hắn nên đi ngủ sớm.

Làm sao có thể?

Đông Phương Diệu xấu xa rút đi áo yếm của nàng, bàn tay to lớn nhẹ nhàng di chuyển vuốt ve lên da thịt non mềm, đầu lưỡi linh hoạt, nghịch ngợm di chuyển từ cái mũi nhỏ xinh, đến chiếc cằm, rồi một đường hôn xuống bộ ngực trắng nõn mềm mại ấy.

Tần Tố Quyết hơi hơi thở gấp, ý đồ kháng cự nhiệt tình của hắn, nhưng hắn đâu có dễ dàng buông tha cho nàng, hắn gặt gao trói buộc nàng vào trong vòm ngực của mình, một lần lại một lần tình té hôn lên toàn thân lướt qua từng bộ vị cao thấp của nàng.

Bên ngoài sắc trời đã đen thẫm, các chấm nhỏ chỉ còn lại ít ỏi, thời gian đã quá nửa đêm, trừ bỏ ngự lâm quân đang đi tuần tra, cung nhân đều đã ngủ say.

Đột nhiên, tiếng tiêu du dương loáng thoáng truyền đến lỗ tai của hai người.

Đông Phương Diêu như cũ đắm chìm trong suy nghĩ làm cách nào có thể đem nàng ăn vào trong bụng, mà Tần Tổ Quyết vì có vài men say khi nghe tiếng tiêu kia thì cả kinh tròn to hai mắt.

“Diêu, đợi chút!” Đứng dậy, nàng một tay đẩy hẳn ra, dựng thẳng lỗ tai, tinh tế lắng nghe tiếng tiêu kia xuất phát từ đâu.

Tiếng tiêu xa xưa lâu dài, trong không gian ban đêm yên tĩnh, có vẻ đẹp đặc sắc mà ưu thương. Chẳng qua tiếng tiêu kia tựa hồ cách hoàng cung khá xa, nếu không cho dù hai người có võ công thâm hậu,thính giác thực sự tốt, chỉ sợ cũng rất khó nhận ra tiếng tiêu phát ra từ nơi nào.

Bị nàng đẩy sang một bên Đông Phương Diêu sợ run một lát, người trước mắt dường như phồng bị cái gì, một khắc trước nhiệt tình còn như lửa, ngay lập tức trong lúc đó, tựa như con nhím, đã đá hẳn ra ngàn dặm xa xôi.

Đáy lòng chợt lạnh, ánh mắt nhìn thẳng vào đáy mắt nàng,“Tổ Quyết, nàng làm sao vậy?”

“Chàng có nghe thấy tiếng tiêu không?”

Hắn đương nhiên nghe được, cũng không ở trước mặt nàng mà thừa nhận.

“Bất quá cũng chỉ là tiếng tiêu mà thôi, nàng cần gì phải để ý như thế?”

“Tiếng tiêu này lai lịch không rõ,người thổi tiêu hình như là có ý thổi cho ta nghe, hơn nữa đoạn khúc này trước kia ta đã nghe qua, còn nhớ rõ lần trước ban đêm xông vào hoàng cung người kia cũng...? Ta cảm thấy người nọ cùng đại sư huynh trong lúc đó có mối quan hệ sâu xa.”

Đông Phương Diêu lộ ra một chút cười lạnh,“Sự tình đều đã qua đi, nàng sao vẫn như cũ không quên được Sở Tử Nặc?”

Tần Tổ Quyết bị lời nói lạnh nhạt của hắn làm cho phát hoảng.

“Ta biết trong lòng nàng, còn đang trách tội ta năm đó vì muốn giết Sở Tử Nặc mà lợi dụng nàng, bởi vì chuyện này, nàng trừng phạt ta đáng đáng hai năm.

“Thời gian đó, ta chịu sự dày vò, yên lặng chờ đợi sự tha thứ của nàng, những tưởng trong thời gian đó có thể hòa tan hết thảy, cũng không nghĩ đến.....” Hắn cắn răng nói: “Nàng như trước không thể quên được người kia,chỉ một đoạn tiếng tiêu cũng khiến cho nàng biến thành chim sợ cành cong, nếu hiện tại là Sở Tử Nặc từ trong quan tài bò ra, nói không chừng nàng còn có thể vì chuộc tội mà chấp nhận ôm ấp của hắn.”

“Diêu, chàng làm sao có thể nghĩ về ta như vậy?”

“Ta cũng không tưởng tượng được mình lại nghĩ về nàng như vậy, nhưng mà việc nàng để ý người kia như vậy ,làm lòng ta có vài phần lạnh lẽo. Ta biết người thổi tiêu kia, là kẻ ở trấn Vĩnh Ninh , chính hắn là nam tử áo xanh đã từng ra tay giúp nàng; Ta cũng biết lần trước hắn thừa dịp ta không ở đó, cùng nàng gặp mặt. Mặc kệ hắn có mục đích gì, hắn dùng phương thức gì để tiếp cận nàng, đều làm cho ta có cảm giác không vui.”

Đông Phương Diêu thanh âm càng thêm trầm lệ,“Tổ Quyết, không có một người nam nhân nào đang âu yếm nữ nhân của mình,mà nữ nhân đó lại nghĩ về nam nhân khác. Ta không muốn cùng một người chết tranh giành, nếu nàng thực sự không bỏ xuống được chuyện năm đó, như vậy nàng giết ta đi, chỉ cần nàng thay Sở Tử Nặc báo thù, ta cùng hắn trong lúc đó ân oán liền hết.”

Tần Tổ Quyết bị khí thế của hắn bức cho phát hoảng, khẽ nhếch môi, ý đồ muốn làm cho hắn bình tĩnh lại.

“Diêu, chàng bình tĩnh một chút, chúng ta không cần làm cho sự việc phức tạp lên như vậy.”

“Hiện tại người làm cho sự tình phức tạp lên là nàng, là nàng mà không phải ta. Tần Tổ Quyết, ta để ý như vậy , cẩn thận lấy lòng nàng như thế, đối lấy như cũ là nàng đem thương tổn cho ta? Cho dù ta đã cố gắng ra sức đấu tranh cho tình yêu,đều là bằng cách hèn mọn nhất? Vẫn là nói, nàng căn bản không có yêu ta?”

Đông Phương Diêu trong con thịnh nộ, thập phần không thể nói lý với hắn, hắn chỉ chuyên chú tin tưởng sự thật do chính mình nghe thấy.

“Ta.....”

Không đợi nàng há miệng giải thích, hắn đã giơ tay ra,ánh sáng mờ lung biến mất, toàn bộ Triều Minh Cung chìm vào bóng đêm,không gian một mảnh đen tối không nhìn thấy cả ngón tay .

“Ta mệt mỏi rồi, ngủ đi!” Âm thanh băng lãnh sâu kín vang lên.

Đồng Phương Diệu đưa lưng về phía Tần Tổ Quyết nằm xuống, không rên một tiếng kéo chân qua, yên lặng liếm láp vết thương trong lòng.

Mọi người cho rằng hần không thể phá vỡ, không, không phải, hần chính là đem nhược điểm giấu đi, chỉ có ở trước mặt Tổ Quyết, hần mới dám, không chút nào bố trí phòng vệ, hần như thế dễ ý đến nàng, nhưng nàng đâu...nàng đâu...? Nàng có thể nói đi thì đi, không chút nào quyến luyến, để hần một mình trong hoàng cung rộng lớn này.

Cho dù hiện tại nàng đã trở lại, hần vẫn thực bất an, hần cần nàng cam đoan sẽ không một lời cáo biệt mà lại dời đi, chỉ có tại thời điểm ôm nàng, hần mới có cảm giác chân thật là nàng đang ở bên hần.

Nhưng mà trong lúc hần lo được lo mất, nàng lại ung dung, thậm chí có lúc còn có thể phân tâm, hần như thế nào lại không tức giận? Hần phải làm như thế nào mới có thể làm cho nữ nhân này cam tâm tình nguyện vĩnh viễn ở bên cạnh hần?

Thấy hần không vui, trong lòng nàng cũng không dễ chịu hơn là mấy, Tần Tổ Quyết làm nũng đẩy đẩy bờ vai của hần, “*Chàng tức giận sao?*”

Đồng Phương Diệu khẽ bỏ tay nàng ra, cự tuyệt cùng nàng nói chuyện.

Tần Tổ Quyết thở dài, “*Được rồi, chàng đã mệt, vậy ngủ đi.*”

Nói xong, nàng nằm sát vào người hần, hai người đưa lưng về phía nhau, một đêm không nói chuyện.

Ngày mới đã đến, Đồng Phương Diệu đã sớm vào triều, thư thái ngồi trên long kỷ, sắc mặt không mấy hữu hảo.

Văn võ bá quan không biết vì sao hoàng thượng mới sáng sớm mà mặt mày đã cứng đờ, vì tránh làm cho mặt rồng tức giận, thời điểm mọi người dâng tấu chương đều hết sức cẩn trọng.

May mắn gần đây không có đại sự gì phát sinh, từ sau khi xét xử xong một đám tham quan, từ Tôn Hữu Câu cùng vài lão thần trong triều phụng chỉ chiêu hiền nạp sĩ, tìm kiếm nhân tài cống hiến triều đình.

Chúng đại thần chỉ đơn giản trình báo tiến độ các công việc đang làm dở dang, Đồng Phương Diệu liền tuyên bố bãi triều, dẫn đầu rời đi thái cung điện.

Đã trở lại kinh thành, An Lạc vương Đông Phương Lạc cũng tham dự buổi lâm triều. Sau khi bãi triều, hần đi đến ngự thư phòng cầu kiến, vừa vào cửa, chỉ thấy Đại hoàng huynh mặt cứng đờ, đang đứng ở phía cửa sổ một mình ngẩn người.

“*Quái, tối hôm qua Đại hoàng huynh cùng Tổ Quyết tỷ tỷ hần là đã có một đêm khoái trá vượt qua ngày Thất Tịch, thế nào mới qua một đêm công phu, bộ dáng tại sao lại lộ ra một bộ khổ đại cừu thâm, giống như là ai thiếu nợ huynh mấy trăm vạn lượng không trả vậy.*”

Đồng Phương Diệu đáy lòng còn nguyên nổi tức giận, lúc này hiển đệ lại chạy tới đây trêu chọc mình, tâm tình càng thêm tức giận.

“*Có việc thì tấu, không có việc gì thì rút đi.*”

Hần cũng không giận, ngược lại cười hơ hớ đi vào, vui sướng khi người gặp họa nói: “*A, quả nhiên là cãi nhau với tân nương?*”

“*Lão Tam, tuy rằng trăm luyến tiếc không muốn chém đầu của người, nhưng cũng không luyến tiếc đem người đi dày vò đâu.*” Đồng Phương Diệu lộ vẻ bi thương cười lạnh, “*Người bạn tâm tình cảm của trăm như vậy, trăm thấy người ngày thường kiêu ngạo ương ngạnh, cố tình làm bậy, nếu người chọc giận trăm, trăm có thể ngay lập tức để người thành kẻ lưu danh thiên cổ.*”

Đồng Phương Lạc cũng không e ngại, như cũ cười đến đáng đánh đòn, “*Hoàng huynh đây là đang tính nợ cũ, đường đường là một Thiên Tử đức tính độ lượng của ngài sao có thể hẹp hòi như thế, như vậy thì không tốt đâu.*”

“*Thì sao nào? Trong bụng có thể chống thuyền là tử tướng cũng không phải là Thiên Tử, đừng quên người còn nợ trăm một đao, nếu trăm thực sự đứng lên truy cứu, người cho là mình còn có thể vui vẻ như bây giờ?*”

“*Đừng quên một đao kia là do huynh bức ta.*”

Khóe miệng hần khẽ nhếch, “*Ai sẽ tin người?*”

“*Huynh quả nhiên âm hiểm giả dối, trở mặt vô tình.*” Đồng Phương Lạc lẩm bẩm hai tiếng, hần biết nếu tiếp tục trêu chọc huynh trưởng, khẳng định không chiếm được tiện nghi, liền vội vàng tiến lên vài bước, nghiêm trang nói: “*Hoàng huynh cũng đừng buồn ta, hôm nay ta tới gặp hoàng huynh, cũng không phải là đến để gây chuyện. Huynh còn nhớ chuyện gần đây người của Huyền Cương quốc không ngừng gây rối ở nước ta không?*”

Đồng Phương Diệu không hề rằng, khoanh tay đứng nhìn, lạnh lùng nhìn hần, tựa hồ như đang chờ câu nói tiếp theo của hần.

“*Ta đã phái Dương Cửu đi thăm dò tìm tòi nghiên cứu nhưng, kết quả Dương Cửu đưa tin trở về ý vị thực sâu xa, nghe nói người Huyền Cương thường giả dạng thành những tiểu thương nhân, bọn chúng đi thành nhóm nhỏ, đi vào Bắc Nhạc ta, mặt ngoài là tới buôn bán, nhưng kì thực là đang âm thầm tìm hiểu nội tình của quốc gia ta.*”

Lời nói này, rốt cục làm cho Đồng Phương Diệu phải suy nghĩ vài phần. Hần nheo lại hai mắt, trầm ngâm thật lâu, “*Theo ý kiến của người, bọn họ lần*

này đến, rốt cuộc có ý muốn gì?”

“Hiện tại còn chưa rõ ràng cho lắm, bất quá khẳng định đây không phải là chuyện tốt.” Đông Phương Lạc vuốt ve cằm suy nghĩ một hồi, lại nói: “Ta nhớ mười mấy năm trước Huyền Cương cùng Bắc Nhạc ta giao chiến, lúc ấy mang binh xuất chiến, chính là cha của Dung Tiểu Mãn-Hạ Tử Ngang tướng quân, Huyền Cương bởi vì không địch lại, liền phải sứ thần cùng ta kí một nghị hòa, trong đó một phần hiệp ước là không xâm phạm lẫn nhau. Từ đó, Huyền Cương hàng năm đều đến Bắc Nhạc ta tiến cống ngựa được liệu còn có da cầu, liên tục mười mấy năm đều như thế, từ đó đến nay cũng chưa có phát sinh cái gì. Bất quá không lâu tại thời điểm ta đi sứ Nam Lăng, từng nghe Nhị hoàng huynh nói, Huyền Cương đại vương mấy năm gần đây thân thể không được khỏe, dưới trướng mười bốn vị vương tử đều đang mơ ước vương vị, một khi Huyền Cương đại vương băng hà, tân vương kế vị, đệ nghĩ khó có thể tiếp tục tuân thủ hiệp nghị của năm đó.”

Lời nói vừa kết thúc, hai huynh đệ đều lâm vào trầm tư.

Nếu Huyền Cương thực sự dị tâm, đối với Bắc Nhạc mà nói đúng là sự uy hiếp.

Mặc dù vị trí của Bắc Nhạc tốt hơn, nhưng Đông Phương Diệu chủ trương nhân trị thiên hạ, một khi phát sinh chiến sự, khó tránh khỏi nguy hiểm cho dân chúng, sẽ làm khổ cho hàng vạn sinh linh vô tội, đây là điều mà hắn không muốn nhìn thấy.

“Hoàng huynh cũng chớ lo lắng, ta đã âm thầm phái người đi điều tra mục đích chân chính của Huyền Cương, hiện tại chúng ta biết bọn họ lai giả bất thiện, sớm chuẩn bị công tác phòng bị cho tốt, đến lúc đó thực sự có cái gì thay đổi, cũng có thể kịp thời ứng phó.”

Đông Phương Diệu gật đầu, “Chuyện này giao cho người giải quyết, âm thầm chấp hành, đừng khiến cho người nào xôn xao, vạn nhất trong triều có gian tặc, cũng có thể tránh khỏi đánh rần động cỏ.”

“Hảo, ta sẽ có chừng mực.”

Hai người lại lên thương nghị một trận, Đông Phương Lạc gặp huynh trưởng thấy tâm tình của hoàng huynh vẫn nặng nề như trước, không khỏi nói: “Khi lâm triều thấy mặt huynh cũng dờ, bộ dáng trùng trùng tâm sự, chẳng lẽ ta đoán là đúng, huynh cùng Tổ Quyết tỷ tỷ, ách, hoàng tẩu, đã xảy ra chuyện gì không thoải mái?”

“Chuyện của trăm, không cần người lo lắng.” Đông Phương Diệu không có dự tính chia sẻ chuyện tối hôm qua cho đệ đệ của mình.

Như ăn phải đinh, Đông Phương Lạc sờ sờ cái mũi, cười nhẹ, “Mọi người đều là huynh đệ, huynh cần gì phải giấu diếm ta. Hai năm nay hoàng tẩu không ở trong cung, người sâu khổ thế nào ta đều biết, người không vui, thân là huynh đệ ta cũng rất khó chịu.”

“Bất quá hoàng huynh, có câu ta cần phải nói, miễn cưỡng hái dưa, dưa không ngọt, nếu hoàng tẩu thật sự muốn rời bỏ huynh, huynh cần gì phải cố gắng níu kéo?”

“Ai nói Tổ Quyết sẽ rời bỏ trăm?”

“Nha? Hay là ta đoán sai rồi, không phải hoàng tẩu chọc hoàng huynh vì thế mặt rồng mới không vui như vậy hay sao?”

Đông Phương Diệu trừng mắt liếc mắt một cái, chần chờ mãi, mới đem chuyện phát sinh đêm qua kể cho hắn nghe.

Nghe xong, Đông Phương Lạc không nói gì.

“Chỉ vì vậy, mà huynh giận hoàng tẩu, lại còn mắng người ta?”

“Mắng nàng?” Đông Phương Diệu cười khổ một tiếng, “Nàng gãy một sợi tóc, trăm đã đau lòng hơn nửa ngày, trăm làm thế nào lại mắng nàng cơ chứ?”

“Nhưng huynh lại nói những câu đó với hoàng tẩu, nghe vào trong lỗ tai của người ta, như vậy so với mắng nàng còn khó chịu hơn.” Chính hắn là người từng trải, tự nhiên biết “Cảm tình” Hai chữ đó có bao nhiêu ma lực. “Hoàng huynh, tuy rằng lời này của ta tuy hơi khó nghe, nhưng năm đó huynh lợi dụng hoàng tẩu hại chết Sở Tử Nặc, làm cho nàng mang tội sát hại đồng môn, việc này quả thật huynh không đúng. Sở Tử Nặc kia là đại sư huynh của hoàng tẩu, từ nhỏ hoàng tẩu đã được hắn yêu thương, hoàng tẩu tuy rằng không thể đáp lại cảm tình của hắn, nhưng tình đồng môn, loại tình cảm huynh muội này khẳng định là có, huynh lợi dụng sự tin nhiệm của Sở Tử Nặc đối với hoàng tẩu, ở tiêu bôi độc hại chết hắn, làm cho hoàng tẩu không hết áy náy, như thế nào lại không đau lòng.”

“Sau khi sự tình phát sinh, hoàng tẩu một câu trách cứ với huynh cũng chưa từng nói ra, vẫn như trước tận tâm hết sức phụ tá huynh, thẳng đến khi tự tay đem giang sơn này dâng tặng cho huynh. Một lòng một dạ chờ huynh, thế gian này có được mấy người như thế chứ? Huynh trách tẩu áy náy huynh đang cơ tẩu tẩu không một lời từ biệt mà ra đi, nhưng khi tẩu tẩu nghe tin hoàng huynh bị thương, cũng không quản ngày đêm một mạch chạy về kinh thành, ngày ngốc rơi vào bẫy của huynh. Huynh luôn miệng nói nàng vô tâm với huynh, nếu thực sự vô tâm, vì sao tẩu ấy lại ngàn dặm xa xôi trở về nhìn huynh?”

Đông Phương Diệu bị tam đệ nói cho á khẩu không trả lời được, đáy lòng ngổn ngang trăm mối.

Lời nói của lão Tam so với ai hết hắn đều hiểu được, chính là tình nhân trong mắt chính là một hạt cát. Hắn biết rõ Tổ Quyết đối với Sở Tử Nặc chỉ có loại tình cảm huynh muội, nhưng vẫn không tự chủ được ghen tị, nam nhân kia cho dù đã chết vẫn muốn cản trở hai người bọn họ.

“Sở Từ Nặc chết, đối với hoàng tẩu mà nói chính là một cái kết, huynh không thể ép nàng quên mất người này, mà phải giúp nàng chậm rãi buông tay, chỉ có giải khúc mắc trong lòng nàng, hai người mới có thể gỡ đôi khúc mắc cùng nhau chung sống nửa đời sau. Mặt khác, làm người cũng không nên quá tham lam, năm đó vì ngôi vị hoàng đế, huynh lựa chọn lợi dụng hoàng tẩu, nên cam tâm tình nguyện thừa nhận kết quả này đi. Ngôi vị hoàng đế chẳng phải ai cũng có thể ngồi được, vị trí này đã làm biết bao nhiêu người ngã xuống, đệ nghĩ huynh nên hiểu được đạo lý này, không nghĩ tới huynh lâm vào cảm tình lại trở lên hồ đồ như vậy.”

“Hoàng huynh, huynh là người thông minh, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, ta hết thấy tin tưởng những điều này huynh đều biết, chính là vì tình cảm mà mất bình tĩnh, tóm lại hoàng tẩu là người vô tội, trước khi phát giận huynh phải cẩn thận suy nghĩ một chút, giữ lấy không phải là hình thức yêu duy nhất, đâu chỉ có một mình huynh yêu hoàng tẩu, nếu như tính ra còn có rất nhiều người.”

Một hơi nói xong, không đợi hoàng huynh đáp lại, Đông Phương Lạc đã thức thời phi thân chạy lấy người.

rong ngự thư phòng trống vắng, Đông Phương Diệu cao ngạo đứng trước cửa sổ, thật lâu cũng không hoàn hồn.

Chưa đáp lại lời của Lão Tam, nhưng hắn cũng đã hiểu được một vài phần.

Hồi tưởng lại đêm hôm qua đã có vài lời lạnh nhạt với Tố Quyết, hắn cả kinh, một thân toát ra mồ hôi lạnh.

Tố Quyết tính tình luôn luôn ôn hòa bình tĩnh, rất ít khi cùng hắn xung đột, cho dù thời điểm năm đó hai người đối địch nhau, ý kiến không hợp, cũng sẽ kiên nhẫn phân tích đạo lý cho hắn hiểu, chưa bao giờ có ý muốn hơn thua hay dùng những từ ngữ khắc nghiệt đối chọi gay gắt với hắn.

Nhưng hắn lại ghen tị với người kia mà nói những lời đã thương nàng, còn nổi giận không để ý tới nàng, thậm chí khi rời giường cũng không quay đầu liếc nhìn nàng một cái.

Tối hôm qua hai người đều không ngủ được, Tố Quyết khi ngủ cũng như lúc tỉnh hắn đều biết, hắn biết Tố Quyết không có ngủ, cả một đêm chỉ có nằm thẳng tắp.

Mà khi hắn đứng lên, ngay cả một câu an ủi cũng không có, để mặc cung nhân hầu hạ mặc xiêm y, liền mang theo cơn giận còn sót lại đi thượng triều.

Nếu Tố Quyết thực sự bị hắn chọc giận, không biết nàng lại có suy nghĩ một lần nữa ra đi không một lời từ biệt với hắn, rồi cung trốn đi hay không,.....

Đông Phương Diệu ở ngự thư phòng âm thầm rối rắm, mà Tần Tố Quyết ở Triều Minh Cung tâm tình cũng đang rối như tơ vò.

Hồi tưởng lại lúc hắn dậy sớm, thân ảnh nam nhân kia chán nản rời đi, đáy lòng nàng cũng hiểu được một phần.

Thực sự có phải hay không nàng hơi quá đáng rồi, ý sự yêu thương cùng áy náy của hắn đối với nàng, một lần lại một lần khiêu chiến với tình cảm của hắn?

Lần này hồi cung, hắn thủy chung ở trước mặt nàng tư thế cẩn trọng, dè dặt cẩn thận đón ý nói đùa theo những điều nàng yêu thích, thân là một đế vương, có thể làm đến như thế, đã là không dễ dàng.

Nếu không có đại sư huynh, nàng cùng Diệu chính là một đôi thần tiên quyến lữ phi thường hạnh phúc, nhưng là.....

Nghĩ đến đại sư huynh đã phải chết oan, Tần Tố Quyết lại không nhịn được toát ra vẻ mặt áy náy.

Thị phi phải trái, làm sao chỉ cần một câu đúng sai là có thể giải thích tất cả?

Diệu chính là phải làm chuyện hắn nên làm, cho dù hắn không làm, cũng sẽ có người làm, mỗi người đều có lập trường của riêng mình, Diệu không sai, đại sư huynh không sai, như vậy ai mới là người sai?

Nàng khẽ thở dài, bỗng nhiên ngửi được một trận nồng nặc mùi rượu.

Bức rèm che bị xốc lên trong khoảnh khắc, chỉ thấy người kia bộ pháp bất ổn đi thẳng về phía mình.

Hắn uống rượu?

Tần Tố Quyết ngăn ra, mắt thấy dáng đi bất ổn của hắn sẽ ngã sấp xuống, nàng vội vàng tiến lên, một tay đỡ lấy hắn.

“Tố Quyết.....”

Hắn đem thân thể của nàng ôm vào trong lòng, thoáng chốc trong hơi thở tràn đầy mùi rượu, bị nghẹt thở khiến nàng khẽ nhủ mảy.

“Nguyên lai nàng vẫn còn ở đây, may mắn, may mắn nàng còn ở đây.” Đông Phương Diệu si ngốc cười, hai tay không tự chủ được dùng sức buộc chặt, *“Nếu nàng đi rồi, ta sẽ hối hận muốn chết.”*

Nghe vậy, ngực nàng tê rần, không nhịn được nói: *“Chàng say rồi, nằm xuống giường trước đã.”*

“Không, ta không có say, nếu nhất định là say, thì chỉ có trái tim của ta đã say, mà nó ở nơi này.”

Đông Phương Diệu so với chính mình, thân thể đứng thẳng lưng lay khẽ động, cúi đầu nhìn Tô Quyết.

“Đêm qua ta chọc giận nàng, ta sợ nàng không để ý tới ta mới sai Tường Quý lấy rượu cho ta có thêm can đảm, như vậy mới có thể nói ra được, ta sợ khi ta tỉnh lại sẽ không dám cùng nàng nói chuyện, chỉ có say, mới có dũng khí nói ra. Tô Quyết.....Nàng nội tâm hối hận, đối với Sở Tử Nặc là áy náy, hết thấy những điều này đều là do ta gây lên, nếu không phải ta, sẽ không có khúc mắc của nàng hôm nay, nói tới nói lui, người bị trừng phạt nên là ta, mà không phải nàng.”

Hắn vô cùng mềm nhẹ vuốt ve mặt nàng, khẽ cười, *“Tội này là của ta, hãy để ta gánh vác, hãy thử buông tha chính mình, không cần phải sống như vậy nữa, sẽ rất mệt, nàng như vậy, ta rất đau lòng, nàng hiểu không?”*

Tần Tô Quyết cả thân mình đĩnh trệ, khẽ nhìn hắn, đáy lòng khó nhịn sự chua xót, không thể không chế, nước mắt khẽ tràn ra.

Đông Phương Diệu thấy vậy, chậm rãi cúi đầu, từng chút từng chút, hôn đi nước mắt ở hai bên má nàng.

“Đừng khóc, còn nhớ rõ không? Trước khi ta đăng cơ đã từng nói qua, một ngày kia nếu ta lên làm hoàng đế, nhất định cho nàng những ngày hạnh phúc. Cửa ải khó khăn đó ta còn không sợ, duy chỉ có nước mắt của nàng, sẽ làm cho tâm tư của ta đau nhói. Tô Quyết, ta muốn làm cho nàng vui vui về về làm thê tử của Đông Phương Diệu, cho dù hiện tại không thể, ta cũng sẽ đem hết toàn lực giúp nàng thoát khỏi một thân tội nghiệt kia.”

“Diệu.....” Tần Tô Quyết găt gao ôm hắn, khóc ròng thất thanh.

Đông Phương Diệu khẽ nâng cằm nàng, ôn nhu nhất nhất hôn lên nước mắt của nàng, khóe mắt, đôi má, môi, hắn triu mến vừa hôn, bàn tay to cũng chậm rãi xoa nắn bộ ngực của nàng, làm cho nàng một trận run rẩy.

Hắn một tay ôm nàng lên long sàng, thân thể tinh trắng bao phủ trên người nàng, dụ dỗ nàng vì chính mình nở rộ.....

Ban đêm triều miên tràn ngập ngọt ngào vô tận, thời điểm Tần Tô Quyết nặng nề thiếp đi, trong lòng Đông Phương Diệu không khỏi trào lên một niềm hạnh phúc khôn kể.

Hắn biết Tô Quyết trong lúc nhất thời không thể buông được chuyện kia, nhưng nàng đã thử nhận cảm tình của hắn.

Cãi nhau thực là hao tổn tinh thần nhất, nếu không phải lão Tam mắng hắn kịp thời, làm hắn tỉnh ra, hắn không biết mình sẽ để tâm vào chuyện vụn vặt này đến khi nào.

Đúng lúc này, long sàng đột nhiên một trận lung lay.

Đông Phương Diệu cùng Tần Tô Quyết đều là người tập võ, gió thổi cỏ lay đều sẽ làm cho bọn họ cảnh giác.

Người đang lơ mơ ngủ đột nhiên trợn mắt, lẳng lặng quan sát động tĩnh chung quanh.

Hắn cũng ngây ra một lúc, nàng bị bừng tỉnh, đáy lòng một trận đau xót.

“Vừa mới có phải hay không có một chút chấn động?”

Đông Phương Diệu găt đầu, nhìn thân sắc nàng một hồi, ôn nhu nói: *“Ngủ đi, không có việc gì, lát nữa ta sai Tường Quý đi xem có chuyện gì xảy ra.”*

Tần Tô Quyết một hồi cực kỳ, găt găt đầu, đem mặt chôn vào trong lòng hắn, nặng nề ngủ thiếp đi.

Sáng sớm, khi trời vừa tờ mờ, chợt nghe Tường Quý bẩm báo ở bên ngoài. *“Vạn tuế gia, An Phong thứ sử phái người cấp báo, nói An Phong nửa đêm ngày hôm qua xảy ra động đất.....”*

Nghe vậy, Đông Phương Diệu sợ hãi. Chẳng lẽ đêm hôm qua chính là trận động đất đó?

Vừa mới tỉnh lại Tần Tô Quyết cũng bị tin tức này làm cho phát hoảng. Tối hôm qua nàng chỉ cảm thấy lay động một chút, nhưng An Phong cùng kinh thành cách nhau ít nhất cũng phải vài trăm dặm, nếu ngay cả kinh thành cũng có thể cảm nhận được chấn động, như vậy An Phong.....

“Tô Quyết, nàng nằm thêm một lát nữa đi, ta đi thượng triều, nghe xem các đại thần nói như thế nào.” Đông Phương Diệu vội vàng đứng dậy, đơn giản chải vuốt một phen, liền vào triều.

Trên đại điện, rất nhiều đại thần đều nói đến chuyện động đất đêm hôm qua.

Không lâu, thứ sử An Phong cùng thị vệ đến thái điện, đem tình hình An Phong một năm nay cấp báo.

Nghe xong, chúng đại thần đều có chút khiếp sợ. Hoài Châu huyện vừa mới phát sinh thiên tai, nay An Phong lại gặp chấn động, tình hình thiên tai càng thêm nghiêm trọng.

Kiến trúc An Phong toàn bộ bị sập, dân chúng chết vô số, ngay cả thảo khấu của quân đội cũng bị hủy, hiện tại hai vạn đại quân đóng tại đó sắp phải chịu đói.

Mà tin tức này làm cho cả triều đình lâm vào thế khó xử.

An Phong đối với Bắc Nhạc mà nói, là một địa phương miễn cưỡng, bởi vì An Phong chính là quê cũ của đại tướng quân Sở Tử Nặc, đóng tại nơi đó có hai vạn đại quân, cũng là thuộc hạ đáng tin cậy của hắn.

Năm đó Sở Tử Nặc bất ngờ bị chết, nhiều tùy tùng của hắn đều muốn tạo phản, may mắn Đông Phương Diệu tiên phát chế nhân, lo lắng chiêu an, không đánh mà thắng mới có thể áp chế phản loạn.

Chính là tướng lĩnh vẫn có lòng bất mãn, cho nên tại thời điểm biến chế lại quân đội, có không ít người hưởng thượng cấp xin chỉ thị, hy vọng có thể tiếp tục ở lại An Phong.

Việc này đối với Đông Phương Diệu cũng không thể phản đối, hiểu được tướng lĩnh đối với Sở Tử Nặc vẫn là trung tâm, bọn họ muốn ở lại An Phong, hẳn tự nhiên cũng sẽ không gây khó xử.

Từ khi đăng cơ, hắn thủy chung tận sức phát triển kinh tế, chọn hiền tài có thể giúp sức, một An Phong nhỏ nhoi, liền bị hắn cho vào quên lãng.

Không nghĩ tới động đất lần này, lại phát sinh ở An Phong, thật đúng là làm cho người ta đau đầu vạn phần.

Trên triều hạ thần không ngừng tranh luận về vấn đề này, mọi người đều không biết nên phái ai đi phát triển, dù sao lấy cơ là xem thái độ của triều đình, ai đi đều không chiếm được cảm tình.

Mọi người ở đây hết đường xoay sở, thủy chung không mở miệng nói chuyện Đông Phương Diệu đột nhiên nói: *“Lần này An Phong chấn tai, trăm sẽ tự mình đi cứu trợ”*

Tiếng nói vừa dứt, mọi người kinh hãi.

Hắn cũng không cho văn võ bá quan có thể phát biểu thêm ý kiến, trực tiếp tuyên bố bãi triều, đứng dậy rời đi.

Trở lại Triều Minh Cung, hôm nay Đông Phương Diệu đem chuyện một năm trước kể cho Tần Tổ Quyết, cuối cùng, còn tỏ vẻ nghiêm túc, *“Ta đã quyết định tự mình đi An Phong phát triển.”*

Nàng hơi hơi kinh ngạc, trong lúc nhất thời không biết nên có phản ứng như thế nào.

“Ta đã bảo Tường Quý đi chuẩn bị hết thảy, còn phân phó Tôn Hữu Cầu mau chóng đem lương thảo cùng ngân lượng chuẩn bị cho tốt, lần này đi An Phong, ta chỉ mang hai ngàn tinh binh.”

“Nhưng là An Phong tướng lĩnh đều là thuộc hạ của đại sư huynh.”

“Thì sao nào?” Đông Phương Diệu mỉm cười, *“Sở Tử Nặc đã chết, mặc kệ những người đó lúc trước như thế nào sẽ sống chết phục tùng hắn, bọn họ vẫn là quân nhân của Bắc Nhạc. Hơn nữa ta cũng có thể nhân cơ hội này, tiếp tục chiêu an. Lúc trước vì phải nhanh chóng ổn định lòng người, ta chỉ có thể sử dụng trọng thưởng thu mua bộ phận một số quan lại, sau đó lại dùng cả vũ lực làm cho bộ phận kia không dám vọng động, nhưng chính ta cũng rõ ràng, bọn họ chưa bao giờ chân chính thần phục ta, bọn họ đều là những nam tử hán, muốn bọn họ trung thành, ta nhất định phải làm cho bọn họ tâm phục khẩu phục.”*

“Chàng có ý muốn đi, vậy ta cùng chàng đi.”

“Tổ Quyết, nàng là một nữ nhân, đi đến đó chỗ đó sẽ rất vất vả.”

Nàng cười nói: *“Năm đó cùng chàng chạy trốn tránh sự truy sát của tiên hoàng, cùng chàng trong lều bày mưu nghĩ kế, ta cũng không cho là khổ, chẳng lẽ trong hoàng cung này sống an nhàn sung sướng một đoạn thời gian, ở trong mắt chàng ta liền biến thành một đóa hoa mai mỏng manh sao? Huống chi chàng còn là thiên tử mà còn không sợ vất vả, vì sao ta lại sợ vất vả cơ chứ”*

“Cả thiên hạ chỉ có mình nàng hiểu ta như vậy” Hắn thở dài, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, *“Tổ Quyết, nàng có thể đi theo giúp ta, không còn gì tốt hơn cả.”*

Bạn đang đọc truyện *Đế Bản Bạc Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Sau khi Tôn Hữu Cầu cẩn thận an bài , hoàng đế Bắc Nhạc Đông Phương Diệu đã mang theo hai ngàn tinh binh cùng với hoàng hậu Tần Tố Quyết lên đường đi đến An Phong để kịp thời cứu tế cho dân chúng.

Đoàn người với hai ngàn tinh binh phải hộ tống rất nhiều vật tư, bao gồm các loại dược liệu, đồ dùng , chăn.Ngoài ra còn có những nhóm tướng sĩ chuẩn bị lương thảo. Từ kinh thành đến An Phong, mau mà nói cũng phải đi mất một ngày đường , vì để rút ngắn lộ trình nên Đông Phương Diệu đã hạ lệnh đi liên tục mà không ngừng nghỉ.

Càng tiếp cận An Phong, cảnh vật càng tiêu điều , ghê người hơn.

Bởi vì trận động đất này quy mô thật lớn nên đã khiến cho phần lớn các công trình cùng nhiều phòng ốc bị sập hoàn toàn, dân chúng không có nơi trú trú, chỉ có thể tập nấp tạm ba đứng tụ lại ở những khoảng đất trống, nếu ai có chiếu thì dùng chiếu, không có chiếu thì phải dùng cỏ tranh ngả ra đất tạm nghỉ. Khi nhìn thấy quân đội triều đình mang theo vật tư tới cứu đói, bách tính nơi đây giống như nhìn thấy ánh rạng đông, trên mặt xuất hiện những nụ cười vui mừng.

Đông Phương Diệu chính mắt thấy khung cảnh hoang vắng thê thảm như thế này thì đáy lòng vạn phần khó chịu. Những người ở đây đều là con dân của hân. Quả thật muốn an quốc thì phải an dân trước, cuộc sống của nhân dân có tốt thì người làm đế vương mới có thể an tâm được.

Tần Tố Quyết từ trước đến nay vốn là người hay động lòng trắc ẩn. Hai năm này phạm là gặp chuyện bất bình nàng đều ra tay tương trợ, hiện thời mắt thấy rất nhiều nạn dân gặp rủi ro, một mảnh thể lương với hình ảnh những cụ già, những người phụ nữ ốm đau yếu ớt khiến cho nàng cảm thấy không đành lòng.

Trận động đất này chẳng những làm cho chỗ ở của dân chúng bị hư hỏng mà còn khiến rất nhiều người bị thương vong, tùy ý có thể thấy được la liệt thi thể huyết nhục mờ hồ nằm đầy đất, xung quanh đó là tiếng thân nhân đang canh giữ thì thào khóc đến tê tâm liệt phế.

Đông Phương Diệu cũng không rầy rà, lập tức hạ lệnh cho quân đội đóng quân tại đây, triển khai công việc chẩn tai.

Nạn dân không có nhà để về vạn vạn không nghĩ tới người đến chủ trì chẩn tai lần này, cự nhiên là Thiên Tử, họ thực không ngờ đích thân vị hoàng thượng tôn quý cao cao tại thượng đã đi đến An Phong để cứu trợ, điều này làm cho rất nhiều dân chúng đáy lòng đều có chút rung động.

Bọn họ đã sớm nghe qua uy danh của Đức Trinh Đế , chỉ trong hai năm, hân đã đem Bắc Nhạc cai quản gọn gàng ngăn nắp.

Chính là An Phong chỉ là một trấn nhỏ, tuy rằng khoảng cách với kinh thành không xa, nhưng bởi vì địa phương này từng sinh ra Sở Tử Nặc- vị tướng quân được coi là chướng ngại vật lớn nhất của Đức Trinh Đế năm đó. Cho nên khi An Phong gặp phải đại thiên tai thì dân chúng địa phương đều cho rằng trấn An Phong này xong đời rồi.

Lấy ấn tượng xấu xí của hoàng đế đối với An Phong mà nói, chỉ sợ hoàng đế ước gì dân chúng An Phong sao không chết hết đi cho gọn, bọn họ đều không nghĩ tới động đất mới phát sinh có hai ngày, triều đình liền phái đại quân mang theo vật tư phong phú cùng kim ngân đến cứu trợ. Chẳng những phát chẩn tế phẩm, hoàng đế cũng ra lệnh cho mấy chục quân y xuất ra dược liệu tốt nhất , lại cẩn thận trị liệu cho dân chúng bị thương.

Hai ngàn tinh binh động tác thực nhanh chóng, rất nhanh liền vì nơi ăn chốn nghỉ của nạn dân mà suy nghĩ. Tất cả trưởng bối được chia sẻ để giải quyết vấn đề nghỉ ngơi khẩn cấp cho bách tính. Điều này làm cho An Phong dân chúng nước mắt đan xen, ào ào cảm tạ hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn.

Chính là, trong khi đại bộ phận mọi người ở đây cảm động trước hoàng ân của hoàng đế thì cũng vẫn có một bộ phận nhỏ những người không bị được phẩm cùng trưởng bối của Đông Phương Diệu dụ dỗ.

Bọn họ không phải ai khác mà đúng là thuộc hạ năm đó của Sở Tử Nặc , hai vạn binh mã đó luôn luôn đóng tại An Phong. Người đứng đầu hai vạn binh mã này tên là Ngô Việt, hân là một người họ hàng xa của Sở Tử Nặc ,khi đó hân vô cùng trung thành và kính phục Sở Tử Nặc. Phía dưới Ngô Việt là Phó tướng Trần Minh Xa và Hạ Lượng , bọn hân cũng có quan hệ cá nhân với Sở Tử Nặc .

Do trận động đất khủng khiếp này mà phòng chừng thiệt hại gây ra không nhỏ, không chỉ có quân doanh bị hủy rồi tình rồi mù ,một số huynh đệ của bọn họ cũng bị chết , bị trọng thương , ngay cả lương thảo cũng tổn thất hơn phân nửa. Ngay tại lúc bọn họ hết đường xoay xở , hoàng thượng cự nhiên tự mình đến An Phong chẩn tai.

Khiếp sợ quá đi, những người này trong lòng đều thực khinh thường, bọn họ cảm thấy hành động của vị hoàng đế này rõ ràng là đang thu mua lòng người, tựa như năm đó lấy mưu kế đặt bẫy tướng quân của bọn họ là giống nhau.

Cho nên thời điểm khi Đông Phương Diệu cất cử quân tiên phong đem một số lượng lớn lương thảo, vật tư đến cho bọn họ thì Ngô Việt cảm đầu vài tên tướng lĩnh liền cự tuyệt :*“Chúng ta tạm thời coi như sung túc, không cần triều đình cứu tế.”*

Những lời này rất nhanh liền truyền đến Đông Phương Diệu,nhưng hân vẫn chưa tức giận, chỉ mỉm cười, *” Tính tình ưa đùa giỡn cũng không nhìn xem thời điểm, cấp dưới Sở Tử Nặc tới nể trọng năm đó hóa ra cũng chỉ có năng lực như thế này thôi sao?”*

Tần Tố Quyết đang chỉnh trang lại hành lý tùy thân cách đó không xa nghe vậy liền vội vàng cầu tình: *“Triều đình hai năm lạnh nhạt đối với An Phong , bọn họ trong lòng có ý kiến cũng là không thể tránh được.”*

Đông Phương Diệu biết Tần Tố Quyết lo lắng mình tức giận sẽ đối với những tướng sĩ này gây bất lợi, hân liền lộ ra nụ cười ôn hòa , trấn an nàng, *“Nàng đừng nghĩ nhiều, ta tự có chừng mực.”* Nói xong, hân nhìn về phía quan viên tiên phong ở đằng sau trưởng bối, *“Truyền lệnh xuống cho trăm, triệu tập những tướng sĩ đó đến một chỗ , trăm có chuyện muốn nói với bọn họ.”*

Quan viên tiền phong lĩnh mệnh rời đi, ước chừng sau hai nén hương thì có binh lính báo lại, binh mã đóng ở An Phong đã tập hợp ở phía bên ngoài chờ thánh giá.

Đồng Phương Diệu thay đổi một thân xiêm y sạch sẽ, hẩn nắm lấy tay Tần Tổ Quyết, cười nói: “*Muốn cùng ta đi ra nhìn một cái không ?*”

Nàng đương nhiên sẽ không lắc đầu. Nàng đi theo hẩn, nếu có tướng sĩ nào nói ra lời không xuôi tai, chọc giận mặt rồng đại khai sát giới thì nàng còn có thể khuyên nhủ một hai câu.

Đồng Phương Diệu nhìn rõ tâm tư của nàng nên không khỏi nở nụ cười, nhéo nhéo tay nàng, “*Yên tâm, ta lần này là tới cứu tế, không phải tới để giết người.*”

Nàng giận dữ trừng hẩn một cái, nàng cảm thấy nam nhân này thật sự rất khôn khéo, ngay cả suy nghĩ trong nội tâm của nàng cũng đều hiểu biết cực kỳ rõ ràng.

Thời điểm Đồng Phương Diệu xuất hiện trước mặt tướng sĩ, tuy rằng bọn họ trong lòng không phục hẩn chút nào, nhưng quân là quân, thần là thần, bọn họ chung quy không muốn để lộ nhược điểm làm cho hoàng thượng có cơ hội làm khó dễ nên tất cả lập tức nhất tề quỳ xuống đất, miệng hô vạn tuế.

Hẩn vui vẻ vẫy tay, vận dụng nội lực đối với mọi người hô lớn một tiếng, “*Bình thân.*”

Một tiếng này, khí thế mệnh mông cuộn cuộn, nội kinh hùng hậu, thanh âm vô cùng uy nghi khí phách khiến cho vài tên tướng lĩnh bao gồm cả Ngô Việt đều không nhịn được phải ngẩng đầu lên, âm thầm cảm thấy e dè trong lòng.

Đồng Phương Diệu thi triển khinh công nhảy đến phía trên một ngôi nhà hiếm hoi còn chút nguyên vẹn.

Gió nhẹ nhẹ đưa đẩy, thổi bay y bào thanh lịch của hẩn, chúng tướng sĩ không khỏi âm thầm hít vào, hảo cho một người có được khí khái của thần tiên, giờ tay nhắc chân đều tràn ngập khí phách, không hổ là hoàng đế tôn quý của giang sơn trù phú này.

Trên thực tế, bọn họ cũng nghe qua không ít công tích của Đức Trinh Đế. Tuy rằng ai cũng khinh thường hẩn năm đó lợi dụng thủ đoạn giết chết tướng quân Sở Tử Nặc, nhưng không thể phủ nhận, trong hai năm thống trị hạ, trừ bỏ một vài thiên tai không thể tránh khỏi, Bắc Nhạc cũng có thể được xưng là quốc thái dân an.

“*An Phong lần này gặp tai hoạ, trăm cảm thấy vô cùng đau buồn, trên đường đi tới đây, trăm đã nhìn thấy không ít nạn dân trôi giạt khắp nơi, bọn họ đều không có nhà để về, thậm chí là cửa nát nhà tan, cuộc sống khổ sở của mọi người, trăm thập phần thấu hiểu.*” Chậm rãi mở miệng, lời nói của Đồng Phương Diệu thực sự rất rõ ràng, đó là những câu nói phát ra từ tâm phế của hẩn.

“*Thân là đế vương của Bắc Nhạc, trăm vô cùng đau xót cho đại kiếp nạn này của con dân, trăm thực sự muốn giảm thương vong cùng tổn thất xuống mức thấp nhất nên đã không quản đường xá gập ghềnh ngựa không ngừng để đến, vì nạn dân trăm đã đưa đến đây rất nhiều vật tư để phát chẩn khẩn cấp cho dân chúng, nhưng là.....*” Đường như muốn chuyển đề tài của câu chuyện, đôi mắt sắc lém đào qua tất cả mọi người ở đây.

“*Triều đình có tâm giúp An Phong vượt qua cửa ải khó khăn, cũng như muốn tương trợ cho nạn dân, dù sao trùng kiến gia viên, khôi phục lại cuộc sống là một việc không hề đơn giản. Thế nhưng nghe nói có những người lại không cần đến sự giúp đỡ của triều đình, thậm chí còn trả lại những đồ dùng do trăm đưa đến.*” Nói tới đây, hẩn khẽ cười một tiếng, ngữ khí cũng bình thản lạ thường.

“*Có lẽ các người có người cho rằng trăm tự mình tiến đến cứu tế là hành động mua danh chuộc tiếng. Nhưng vấn đề là, trăm cần phải làm như thế nào? Từ khi lên ngôi đến nay, tất cả tâm tư tình cảm của trăm đều vì dân chúng, trăm vì dân chúng mưu cầu phúc lợi, cải cách những cái cũ, thi hành cách làm mới, trên thực tế nếu thích trăm có thể ăn chơi hưởng lạc, mặc kệ cái gì gọi là bêu danh ngàn đời, nhưng trăm chưa từng làm thế, trăm không muốn làm một hoàng đế thoái mái, chỉ biết ăn không ngồi rồi. Trăm muốn chăm lo việc nước không phải vì hư danh mà để làm cho dân chúng Bắc Nhạc được giàu có, phồn vinh, đất nước ta bình hùng tướng mạnh, để xem còn ai dám khi dễ Bắc Nhạc của chúng ta !*”

Những lời nói của Đồng Phương Diệu vô cùng khẳng khái như muốn chạm đến tận đáy lòng sôi trào nhiệt huyết của các tướng sĩ.

Hẩn tiếp tục nói: “*Trăm biết trong các người vẫn có người không phục trăm, các người vẫn nhớ việc cũ, các người cho rằng thân phục trăm chính là phản bội Sở tướng quân, nhưng từ xưa được làm vua thua làm giặc, năm đó lập trường bất đồng, chẳng lẽ các người còn muốn trăm đổi Sở tướng quân nhân từ nương tay sao?*”

Dứt lời, mọi người đều trầm mặc không nói.

Cách đó không xa Tần Tổ Quyết cũng bởi vì lời nói này mà hơi hơi động lòng.

“*Năm đó các người là thuộc hạ của Sở tướng quân, các người cùng trăm đối kháng, do Sở Tử Nặc là chủ tử của các người nên người các người phải phục tùng, trăm có thể hiểu được, cho nên sau khi trăm lên ngôi, trăm nào có hành động trả thù các người đâu? Trăm cũng từng muốn cho các người thi triển công phu trên vũ đài để vì triều đình mà công hiến, nhưng các người không muốn, các người còn nhớ rõ không? Hiện thời các người dù gặp khó khăn nhưng vẫn không chịu nhận viện trợ của triều đình, trăm hỏi các người, cho dù trăm không phải chủ tử của các người, các người không cần viện trợ của trăm nhưng dân chúng Bắc Nhạc thì sao? Thứ làm nên quân đội Bắc Nhạc, chẳng phải là tiền nộp thuế làm ruộng của dân chúng đó sao? không phải trăm, lại càng không là Sở tướng quân có thể tạo nên được quân đội! Việc các*

người cần phải làm chính là chính đồn tốt bản thân, sau đó gia nhập vào hàng ngũ cứu tế, dân chúng An Phong cần các người trợ giúp bọn họ trùng kiến gia viên!”

Chúng tướng sĩ trầm mặc, Đông Phương nói những lời này tuy rằng có chút bá đạo, nhưng lại là những câu có lý. Đúng là trong hai năm này, bọn họ xác thực vì Sở tướng quân tử mà canh cánh trong lòng.

Nhưng bọn họ lại quên mất một điều rằng— nếu năm đó Đông Phương Diệu đoạt vị thất bại, như vậy đương kim chấp chính sẽ vẫn là tên hoàng đế ngu ngốc vô đạo Vĩnh Viêm Đế kia.

Nếu Vĩnh Viêm Đế tiếp tục chấp chính, sẽ chỉ làm cho cuộc sống của dân chúng Bắc Nhạc Quốc càng thêm khó chịu được, cho dù có một ngày Sở tướng quân trở thành Nhiếp Chính vương, nhưng ai dám cam đoan tiểu hoàng đế kế nhiệm sẽ là một vị minh quân chứ?

Huống hồ dân chúng gặp nạn, bọn họ thân là quân nhân Bắc Nhạc thì không nên bởi vì thù oán cá nhân mà không để ý đến đại cục.

Nghĩ như vậy, liền có một tên tướng sĩ chậm rãi đi ra khỏi hàng ngũ, đứng ở trước mặt Đông Phương Diệu.

Một người bước ra khỏi hàng, tự nhiên có người thứ hai đứng ra, dần dần, những người bước ra khỏi hàng đếm càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng, những tướng sĩ còn lại cũng chỉ có Ngô Việt, Trần Minh Xa, Hạ Lượng cùng vài người đảm nhiệm chức vụ quan trọng khác, bọn họ hai mặt nhìn nhau, trên mặt đều toát ra vẻ xấu hổ.

Đông Phương Diệu lại nở nụ cười, vẫy tay đối quan viên tiên phong phân phó, *“Sắp xếp một chút, đem vật tư lần lượt phát xuống. Dân chúng của trăm còn cần dựa vào những tướng sĩ này bảo hộ. Vì thế tính mạng của bọn họ ở trong mắt trăm đều là vật báu vô giá. Tướng sĩ nào bị thương thì hãy phân phó cho quân y đến hảo hảo trị liệu cho bọn họ. Nếu bọn họ còn có cái gì cần thì phải đại biểu trực tiếp tìm đến trăm, việc kiến tạo An Phong vô cùng hệ trọng, chúng ta quân thần phải chung sức cố gắng.”*

Một phen nói ra những lời này làm mọi người ở đây cảm xúc minh mông, kích động không thôi, ngay cả Tần Tổ Quyết cũng cảm thấy Diệu so với suy nghĩ của nàng càng giống một vị hoàng đế hơn.

Trời dần tối, tất cả tướng sĩ cùng ngồi ngoài trời dùng bữa tập thể.

Mọi người không tưởng được là, hoàng thượng cũng mặc một thân thường phục, cùng một vị cô nương xinh đẹp đi đến trước mặt bọn họ.

Mọi người không khỏi có chút ngạc nhiên, đang muốn hành lễ dập đầu, thì Đông Phương Diệu lại tươi cười đầy mặt, khoát tay nói: *“Không cần đa lễ, trăm chính là đến xem nam nhi của Bắc Nhạc ta ăn cái gì thôi.”*

Có người gan lớn trả lời: *“Trong quân doanh, thức ăn kỳ thực cũng không tệ, chính là hiện thời gặp phải thiên tai, chúng thần cũng chỉ có thể tự tập cùng nhau nấu cơm tập thể.”*

Lời này vừa nói ra, mọi người lại cảm thấy có chút xúc động. Không sai, mặc dù hoàng đế này hai năm đều không hề quan tâm đến bọn họ, nhưng cho tới bây giờ cũng không có phát sinh chuyện cắt giảm lương bổng, điều này không chỉ nói lên được sự rộng lượng của hoàng thượng, mà càng chứng minh được năng lực cùng khí phách thống trị Bắc Nhạc của hắn.

“Hà? Cơm tập thể nếu làm tốt, thì cũng thập phần mỹ vị a.” Nhìn như không có chú ý tới mọi người thần sắc biến hóa, Đông Phương Diệu chậm rãi tiến lên phía trước, hướng về phía cái nồi to trên bếp lửa, nhất thời mắt sáng lên, *“Đây không phải Canh trăm vị sao?”*

Mấy người nghe vậy cả kinh, *“Hoàng thượng cũng biết Canh trăm vị?”*

“Đương nhiên.” Hắn lôi kéo Tần Tổ Quyết tìm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống *“Không chỉ biết thôi đâu, ta còn ăn qua nó rất nhiều lần đấy.”* Hắn thuận tay lấy cái múi mướp một chén rồi đưa đến bên môi thưởng thức, gật đầu, *“Án, hương vị không sai, nếu lại cho thêm chút hạt tiêu, vậy càng thơm.”*

“Thực không nhìn ra được, hoàng thượng thân là Thiên Tử vậy mà cũng từng ăn qua loại thức ăn này.”

Thấy Đông Phương Diệu bình dị gần gũi, vài tên tướng sĩ to gan khác liền tiến đến, *“Chúng ta hành quân đánh giặc bên ngoài, có đôi khi tình thế bức bách, không có cách nào nấu nướng được, nên đã chế ra món thập cẩm đơn giản nhanh chóng này, chính là muốn nấu ngon, thì cũng mất một phen công phu.”*

Đông Phương Diệu cười cười, *“Đúng vậy, việc này các người nói trăm có thể hiểu được. Nhớ ngày trăm chưa đăng cơ, cũng phải mang binh đi đánh giặc, khi đó hoàn cảnh có thể nói còn khó hơn các người hiện tại.”*

Mọi người vừa nghe đều có chút kinh ngạc.

Bọn họ tuy rằng biết hoàng thượng năm đó vì bị tiên hoàng hãm hại nên mới phần uất dựng binh đoạt vị, nhưng bọn họ cũng không nghĩ tới một người tôn quý như hắn cũng phải tự mình mang binh đánh giặc, còn ăn qua loại thức ăn thập cẩm này, thế nhưng nhìn dáng vẻ của hắn cũng không giống như đang giả bộ.

Một số người nghe Đông Phương Diệu nói vậy thì nảy sinh ra tâm tình thương tiếc. Hoàng thượng chính vì cũng đã từng phải chịu khổ như vậy nên mới có thể hiểu được nỗi khổ của dân chúng, hơn nữa hoàng thượng cũng là người bình dị, người không để ý cùng thô dân bọn họ ăn chung một nồi

com.Những biểu hiện như vậy tuyệt đối không thể là giả được .

Khi Đông Phương Diệu tận lực lung lạc đám binh sĩ thì dần dần đám binh sĩ cũng thả lỏng người trước hấn,bọn họ mắt thấy hoàng thượng an vị ở bên mình, trò chuyện đủ loại cùng tâm sự chuyện cũ đoạt vị, lá gan cả đám dường như cũng to hơn, hưng trí bừng bừng cùng hấn hàn huyên sôi nổi.

Mà phía trước đám người Ngô Việt ngồi như bị cô lập, thấy trước mắt một trận như thế này, bọn họ trong lòng đều có tư vị khó chịu.

Đông Phương Diệu khoe mặt dư quang lo lắng liếc đến đám người Ngô Việt, cười nói: “*Ngô tướng quân, còn nhớ rõ năm đó khi trẫm chưa đăng cơ , cũng đã từng gặp người ở trong cung một lần , lúc ấy nương tử người tựa hồ vừa giúp người sinh được một oa nhi, oa nhi kia , chắc bây giờ cũng được mười tuổi rồi nhỉ.*”

Nghĩ đến con của chính mình , Ngô Việt sắc mặt không khỏi chuyển hảo , “*Đúng vậy hoàng thượng, khuyển tử đã được chín tuổi, hai tháng trước nó đã cùng nương đi thăm bà ngoại, may mắn hai nương con bọn họ đi nơi khác mới không gặp trận đại hạn này.*”

“*Tránh được đại kiếp nạn, tương lai tất có hạnh phúc cuối đời, nếu nó có thể cùng người giống nhau ngược mang chí lớn, sau khi trưởng thành , nhất định phải vì triều đình tận lực, đến lúc đó trẫm cũng sẽ phong cho nó ngôi vị tướng quân , hảo kế thừa uy doanh của người từ đời này sang đời khác.*”

Nghe vậy, Ngô Việt vui vẻ cười, “*Nói thật, khuyển tử đúng là có vài phần phong phạm của ta năm đó,khi nó được năm, sáu tuổi đã thích múa đao long thương, gân cốt không sai, rất có khiếu luyện võ .*”

Ngô Việt tựa hồ vô cùng yêu quý và hãnh diện về con mình, nhắc tới đứa nhỏ này, máy hát liền mở ra, bát tri bát giác cùng Đông Phương Diệu thân thiện hấn lên, tán gẫu thật phân nhiệt tình.

Tần Tổ Quyết không khỏi âm thầm cười trộm. Diệu quả nhiên là người có tâm cơ, biết làm như thế nào để đột phá được tâm phòng của đối phương , hóa lực cần vì trợ lực.

Tin tưởng ngày mai về sau, chỉ cần có người ở trước mặt Ngô Việt giảng một câu đường kim thánh thượng thế này thế nọ , hấn nhất định sẽ cùng đối phương liều mình quyết chiến.

Mọi người trò chuyện lại trò chuyện, càng nói càng hưng trí,khi có người bưng bình rượu tới, Đông Phương Diệu cũng thoải mái cùng mọi người cạn chén.

Sau ba chung rượu, không khí cũng càng thêm thân thiện, sau khi lại uống một chén rượu vào bụng, Đông Phương Diệu đứng dậy nói:“*Nam tử hán đại trượng phu là phải có lý tưởng, có khát vọng,nhất định phải làm ra một phen thành tựu, tương lai cũng có thể làm tấm gương cho con cháu đời sau . Không quản mọi người phía trước có cái dạng hiểu lầm gì , trẫm hy vọng từ nay về sau, các người đều có thể đồng lòng vì Bắc Nhạc cống hiến, trẫm sẽ không chủ động xâm chiếm quốc gia khác, nhưng có một ngày nếu có ai đó khi dễ trên đầu chúng ta , ta tuyệt đối sẽ khiến bọn họ không có đường chạy trốn.*”

Nói xong lời nói này, hấn giờ bát rượu lên , cạn trước kính lễ.

Thấy thế, chúng tướng sĩ cũng đều giờ bát rượu lên, một lần nốc cạn .

Nhìn thấy một Đông Phương Diệu như vậy, Tần Tổ Quyết trong lòng kích động, nội tâm cảm khái vạn phần.

Đây mới là bản lĩnh chân chính của bậc đế vương sao?

Nàng có loại dự cảm, Diệu nhất định sẽ lưu danh trong sử sách Bắc Nhạc ,trở thành một bậc minh quân có danh vọng người người kính nể nhất.

Đối với bậc anh hùng nam nhân thì có những chuyện ngày thường sẽ chẳng bao giờ bàn luận, nhưng khi quá chén thì nhiều lúc cũng rất thích buồn chuyện.Bằng chứng là đã có người tò mò hỏi:“Hoàng thượng, chúng ta đều biết rằng lúc ngài đăng cơ năm đó đã từng chiêu cáo thiên hạ, kiếp này chỉ cưới duy nhất một mình hoàng hậu, người sẽ nhất định cô nương giống như thiên tiên bên cạnh này, cùng ngài rất cuộc là quan hệ gì a?”

Vừa dứt lời, ánh mắt đoàn người đều chuyển qua trên mặt Tần Tổ Quyết .

Nàng có chút thẹn thùng, vội vàng cúi đầu, đáy lòng thầm nghĩ: Quả nhiên là những người thô lỗ mà, nghĩ đến cái gì liền hỏi cái ấy.

Đông Phương Diệu lại càng cười rộ lên, một phen nắm lấy vai nàng, khoe khoang : “*Nàng chính là hoàng hậu của trẫm, cũng chính là người duy nhất trên cuộc đời này mà trẫm cưới .*”

Tần Tổ Quyết sắc mặt chợt đỏ lên, không khỏi âm thầm trừng mắt nhìn hấn một cái, dường như đang trách cứ hấn nói chuyện sao có thể trực tiếp như thế chứ.

Tất cả mọi người có chút kinh ngạc, cẩn thận đánh giá nàng. Vị cô nương này tuy rằng thân phận là hoàng hậu nhưng cũng không giống như những nữ tử gầy yếu được chiêu chuộng thông thường, ngược lại mang vẻ hào phóng tự nhiên, không câu nệ tiểu tiết, thậm chí phần nào có cảm giác nữ trung hào kiệt .

“*Từ xưa đến nay, hoàng đế đều là tam cung lục viện, phi tử vô số, mà hoàng thượng thân là Thiên Tử, lại thể chỉ cưới một người, này thật đúng là kì sự xưa nay chưa từng có a.*”

Đông Phương Diệu lại nghiêm trang nói: “*Chuyện người khác muốn cười bao nhiêu người không liên quan đến trẫm, bất quá trẫm chỉ có một trái tim, trái tim này chỉ có thể dung nạp một người, nếu nhiều hơn có lẽ trẫm đã không thể đứng dậy nổi.*”

Nghe vậy, mọi người cười ha ha.

Tần Tố Quyết bị lời nói của hấn làm cho mặt càng đỏ bừng lợi hại hơn. Sớm biết rằng người này làm càn như vậy, nàng đã tránh ở trong lều không thềm ra đây rồi.

Buổi cơm chiều hôm nay, đoàn người ăn uống thật vô cùng cao hứng, thời điểm hai người trở lại chủ trường thì sắc trời đã đen.

Sau khi hai người rửa mặt một phen, Đông Phương Diệu liền khăn cấp đem Tần Tố Quyết ôm đến trên sạp, khi nàng còn chưa kịp phản kháng thì hấn đã trùng trùng in xuống vô số nụ hôn ngăn chặn ngay tiếng kêu to sắp xuất khẩu của Tần Tố Quyết.

Hôn càng lúc càng mê say, càng sâu sắc, Tần Tố Quyết chậm rãi buông tha gãy dựa, đắm chìm sâu trong nụ hôn ngọt ngào này.

Sau một lúc lâu, khi môi của hấn thoáng lùi lại, bốn mắt nhìn nhau, tiếng thở dốc tràn ngập ở bên tai hai người.

“*Tố Quyết, ta đêm nay thực vui vẻ, từ sau khi đăng cơ vì thế, ta luôn luôn ở trong viện các hoàng cung làm một hoàng thượng quy củ, nay đột nhiên ta hoài niệm những ngày khởi binh đoạt vị mà chúng ta đã cùng nhau trải qua, tuy rằng vất vả, nhưng lại tràn ngập ngọt ngào.*”

“*Cho nên chàng sẽ không để ý, không biết ngại trước mặt cả đám tướng sĩ nói ra những lời kia sao?*”

Đông Phương Diệu cười hắc hắc, “*Những lời nói kia đều là sự thật trong lòng ta, chẳng lẽ không nói được sao?*” Hấn hôn lên lông mi của nàng, “*Thế nhân đều biết, Đông Phương Diệu ta vốn là loại người bạc hạnh, đại khái là sinh ra trong hoàng cung, lại chẳng may bị chính thân sinh phụ hoàng hãm hại làm cho ta không thể tin tưởng người khác cũng như tin rằng trên thế gian này còn có cái gọi là chân tình tồn tại. Thế nhưng nàng lại như một cánh bướm đẹp dễ nhẹ nhàng tiến vào trong sinh mệnh của ta, nàng đã rút hy vọng vào nội tâm cần cỗi của ta, Tố Quyết, ta có thể là người không ai địch nổi, nhưng điều kiện tiên quyết là nàng phải ở bên người ta, luôn luôn bên cạnh ta, làm bạn với ta, chỉ cần vừa nghĩ đến việc nàng sẽ rời xa ta, tâm của ta như bị dao đâm chảy huyết, một khi huyết chảy hết, ta sẽ chết mất……*”

Nàng vội vàng che cái miệng của hấn, trừng hấn liếc mắt một cái, “*Cái gì mà chết hay đau khổ chứ, không cho chàng nói hươu nói vượn.*”

“*Tố Quyết, ta chỉ biết nàng chính là sự huyền diệu của ta, đáp ứng ta, cả đời này đều ở lại bên người ta, đừng rời đi nữa nhé. Thiên hạ nữ tử cho dù có nhiều như thế nào thì sao chứ, ta chỉ muốn duy nhất một người thôi, chỉ cần một người duy nhất có thể cả đời bồi ở bên người ta, như thế đã là quá đủ rồi.*”

Sau bốn, năm ngày lưu lại ở An Phong, Đông Phương Diệu rốt cục chuẩn bị lên đường hồi kinh.

Vốn theo hấn tiến đến An Phong có hai ngàn tinh binh, nay một nửa phụng chỉ tiếp tục đóng ở nơi này để hiệp trợ chấn tai.

Những thi thể tử vong được gom lại đem đi tiêu hủy để tránh tạo thành bệnh dịch truyền nhiễm nếu không sẽ gặp tai họa lớn hơn. Vào mùa hè, các loại bệnh tật truyền nhiễm lây lan vô cùng nhanh chóng, vì bảo đảm cho sự sống sót cho những nạn dân còn khỏe mạnh, Đông Phương Diệu còn phái người hồi kinh huy động quân đội vận chuyển thật nhiều dược liệu đến đây.

Nạn dân địa phương ở An Phong liên tiếp được hoàng đế tích cực cứu tế thì cũng cảm giác được mình có hy vọng nên cũng dần phấn chấn lên, mọi người đều chăm chỉ làm việc, trùng kiến gia viên.

Thời điểm khi Đông Phương Diệu rời đi thì toàn bộ dân chúng An Phong đều xếp thành hàng tiễn đưa, Ngô Việt cầm đầu tướng sĩ cũng lời thề son sắt cam đoan, về sau nhất định sẽ nghe theo sự sai sử của triều đình, hết thảy lấy đại cục làm trọng.

Lần vi hành ở An Phong này, vì Đông Phương Diệu đã để lại được hình tượng một minh quân nên rất nhiều năm sau, dân chúng vẫn truyền lưu lại đoạn giai thoại này.

Ở giữa An Phong cùng kinh thành khi đó có một địa phương được gọi là Thăng Đức. Năm đó khi Vĩnh Viêm Đế còn sống đã từng sai người ở nơi đó rà soát thi công, xây lên một tòa hành cung rất đẹp.

Cho nên khi trên đường hồi cung, Đông Phương Diệu đã phái người đi trước đến hành cung thông báo cho nô tài trong hành cung chuẩn bị, đoàn người bọn họ muốn ở nơi đó nghỉ chân mấy ngày.

Vùng phụ cận bên cạnh hành cung Thăng Đức có một bãi săn bắn của hoàng gia, khi quân lính đến hành cung, Đông Phương Diệu liền mệnh lệnh cho mọi người ở tại đây tạm thời nghỉ ngơi, chỉnh đốn.

Mà hấn cùng Tần Tố Quyết thì sau một đêm nghỉ ngơi tại hành cung thì mỗi người cưỡi một con ngựa đi đến bãi săn bắn hoàng gia vui chơi.

Dù trời đang là giữa trưa nhưng ánh mặt trời cũng không quá độc ác, hai người ở bãi đất trống trong khu vực săn bắn giục ngựa phi nhanh, vui cười chơi đùa, rất thích ý.

Điều này làm cho hai người đều thấp phần hoài niệm, bọn họ nhớ lại những ngày tháng khi Đông Phương Diệu còn chưa đăng cơ, khi bày mưu nghĩ kế,

khi phút chốc được thanh nhân hấn liền cùng nàng giục ngựa đạp thanh, hưởng thụ làn gió mát cùng cảnh vật tươi đẹp , lãng mạn trong thiên địa.

Nhưng chính ngay tại khi hai người đắm chìm trong hạnh phúc thì có một con tiểu bạch hồ chạy qua trước mặt hai người bọn họ .

Hai người đồng thời nhìn về phía đối phương, Đông Phương Diệu dẫn đầu nói:“*Tổ Quyết, nàng xem tiểu hồ ly kia mao sắc không sai, nếu là bắt được thì ta làm cho nàng một đôi bao tay, nhất định sẽ vừa ấm lại đẹp mắt.*”

“*Chàng tâm địa thật sự là ác độc, một con hồ ly nhỏ như vậy, chắc chắn là nó vừa rời khỏi vòng tay ôm ấp của mẫu thân để trốn đi chơi, chàng lại muốn đem nó giết lột da làm bao tay là sao?*”

Bị nàng hung hăng trừng mắt, hấn thập phần ủy khuất.“*Ta đây không phải tính toán vì nàng sao? Chẳng lẽ nàng không thích tiểu bạch hồ kia ?*”

“*Thích thì có thích, bắt quá cũng không thể nhẫn tâm giết nó được.*”

“*Vậy còn không phải dễ dàng sao, chúng ta cứ bắt nó lại, sau đó mang về cung dưỡng đi, ta nhớ nàng thích nhất tiểu động vật, còn nhớ rõ vài năm trước chúng ta cũng dưỡng một con bạch miêu không? Đáng tiếc về sau nó không cẩn thận ăn nhầm thuốc diệt chuột nên đã chết.*”
Hấn còn nhớ rõ nàng vì thế mà đã cực kì đau lòng.

Hai người vừa nói vừa đuổi theo tiểu bạch hồ kia .

Đông Phương Diệu cười nói:“*Tổ Quyết, chúng ta đánh cuộc đi.*”

“*Đánh cuộc cái gì?*”

“*Xem chúng ta ai bắt được tiểu bạch hồ kia trước, người thắng thì phải cho người thua hôn môi.*”

Nghe vậy, Tàn Tổ Quyết tức giận đến trợn to mắt,“*Chàng còn có thể gian trá đến mức độ nào nữa đây? Nếu theo như lời chàng nói, mặc kệ thắng thua, chúng ta không phải đều hôn môi sao?*”

“*Ha ha, hai chữ hôn môi này, từ trong miệng nàng nói ra thật đúng là tuyệt vời, rất êm tai.*”

Nàng bị hấn cười chế nhạo mặt càng lúc càng ửng hồng, Tàn Tổ Quyết chỉ cảm thấy nam nhân này thật sự , thật sự rất đáng giận, nàng biết da mặt của chính mình không thể dày được như hấn, cho nên chỉ có thể bị hấn chiếm tiện nghi trong lời nói.

Trong khi hai người nói chuyện thì tiểu bạch hồ đã chạy rất xa.

Hai người không cần nhiều lời nữa, nhanh chóng đuổi theo tiểu hồ ly. Không bao lâu, tiểu hồ ly kia liền biến mất không thấy, hai người phân công nhau tản ra tìm kiếm.

Tàn Tổ Quyết dựa vào nhĩ lực siêu tốt của mình, đi xung quanh tìm kiếm thân ảnh tiểu bạch hồ .

Vèo một tiếng, tiểu bạch hồ ở trước mắt chợt lướt qua, nàng vừa muốn tiến lên đuổi theo thì bỗng nhiên có mười mấy hắc y nhân che mặt bay xuống từ trên cây .

Nàng ngẩn người ra, nhưng cũng nhanh chóng phục hồi rút nhuyễn kiếm bên hông ra , mà đám hắc y nhân cũng lao thẳng đến chỗ nàng giao chiến thành một đoàn.

Đám hắc y nhân kia chiêu thức kì quái, lưỡi kiếm sắc bén , chắc chắn bọn họ là những sát thủ đã được trải qua huấn luyện.

Tuy rằng không rõ ràng chuyện gì đang xảy ra, bất quá từ chiêu thức của bọn họ xuất ra thì có thể khẳng định nhóm người này nhất định là muốn lấy đi tính mạng của nàng.

Đúng lúc này, Tàn Tổ Quyết nghe thấy tiếng Đông Phương Diệu cùng ám vệ âm thầm bảo hộ bọn họ đang đuổi đến đây.

“*Tổ Quyết!*”

Đông Phương Diệu thật không hiểu tại sao ở bãi săn bắn của hoàng gia lại xuất hiện đám sát thủ không rõ danh tính này, Đông Phương Diệu lo lắng kêu lên một tiếng.

Nàng một lòng đối phó với địch, nàng biết thủ đoạn của đám hắc y nhân này vô cùng tàn nhẫn .Đột nhiên, trong đó có một tên hắc y nhân từ trong tay áo bắn ra một ám khí lạnh như băng.

Tàn Tổ Quyết kịp thời nghiêng người tránh thoát, nhưng ám khí kia vẫn làm trầy da cánh tay của nàng, trên cánh tay nàng nhanh chóng xuất hiện một đạo vết máu.

Lúc này ám vệ cùng Đông Phương Diệu đã tới nơi, đám hắc y nhân kia thấy tình thế không ổn, vội vàng đào tẩu.

Đông Phương Diệu giận dữ, ra lệnh cho ám vệ đuổi theo, còn chính mình nhanh chóng xuống ngựa, chạy đến trước mặt nàng. “*Tổ Quyết, nàng bị*

thương?!”

Nói xong, hắn một phen xé mở tay áo của nàng, chỉ thấy miệng vết thương trên cánh tay chậm rãi chảy ra vết máu màu đen.

Hai người sắc mặt đều biến đổi, “*Ám khí kia có độc!*”

Tần Tố không dám chậm trễ, vội vàng từ trong lòng lấy ra một lọ thuốc màu trắng, nhanh chóng vặn nút lọ, nàng đem thuốc bột rắc lên trên miệng vết thương.

“*Thuốc giải độc này là do sư phụ ta năm đó tỉ mỉ luyện chế thành, tuy rằng không thể đem độc khử hết, nhưng lại có thể tạm thời bảo vệ tâm mạch, không cho độc tố lan tràn.*”

Về mặt Tần Tố Quyết rất bình tĩnh, nhưng Đông Phương Diệu ngược lại rất khẩn trương, tuấn dung đã có vài phần trắng bệch.

Nàng cười cười, “*Không có việc gì đâu Diệu, chỉ là tiểu thương thôi, chờ sau khi chúng ta hồi kinh, để cho thái y cẩn thận nhìn một cái, tra ra rốt cuộc là loại độc gì, đúng bệnh hốt thuốc, lập tức độc sẽ được giải thôi.*”

Đông Phương Diệu sắc mặt cũng không bởi vì lời trấn an của nàng mà chuyển hảo, hắn gắt gao đem nàng ôm vào trong ngực, thanh âm run run nói: “*Ta cho rằng chỉ cần nàng ở lại bên người ta thì sẽ được, hưởng một đời thanh phúc, không nghĩ tới những người đó cả gan làm loạn, ở ngay dưới mí mắt ta mà cũng dám làm thương tổn nàng.....*”

Cảm nhận được hắn run nhè nhẹ, Tần Tố Quyết nhẹ giọng an ủi hắn, “*Ta không sao, Diệu, chàng đừng như vậy, chàng như vậy chỉ càng hại ta thêm lo lắng.*”

Nghe vậy Đông Phương Diệu không nhiều lời nữa, ôm nàng thả người lên ngựa, “*Đêm nay về hành cung trước, sáng mai lập tức hồi cung.*”

Nguyên bản Đông Phương Diệu còn dự tính ở hành cung thêm mấy ngày nhưng lúc này đã mất đi tâm tình tiếp tục du ngoạn.

Tần Tố Quyết gật gật đầu, không nói gì, bởi vì nàng sâu sắc nhận thấy được, rõ ràng giữa một bãi săn bắn hoàng gia to như thế này nhưng dường như có một đôi con người nhìn trộm đang gắt gao tập trung trên thân ảnh của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bản Bạc Hạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Ban đêm, cánh tay bị thương khiến Tần Tố Quyết đau đến đỏ mồ hôi lạnh, nàng biết đó là bởi vì độc trên ám khí đâm tại cánh tay vẫn chưa giải trừ hoàn toàn.

Mặc dù có thuốc giải độc nên tạm thời tâm mạch ổn định, nhưng độc trên miệng vết thương vẫn phát tác, cảm giác nóng bừng bừng và nhói nhói, làm cho nàng không thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Ban đêm yên tĩnh, loáng thoáng có tiếng tiêu truyền đến.

Tần Tố Quyết cảnh giác, trong bóng đêm hai mắt mở ra, nàng đầu tiên là đưa mắt nhìn Đông Phương Diệu đang ngủ bên cạnh mình, ánh trăng nhàn nhạt ngoài cửa sổ xuyên thấu tiến vào phòng, nàng nhìn hắn, hắn ngủ cực hiền, mũi phát ra tiếng thở đều đều.

Tiếng tiêu kia dứt quãng, khi trầm bổng, khi lạc điệu.

Xem ra, ở bãi săn bắn hoàng gia này, quả nhiên có người đang âm thầm chăm chú theo dõi nàng, tiếng tiêu này cũng đang nói rõ là cố ý thử cho nàng nghe.

Lặng yên rồi giường không một tiếng động, nàng quay đầu nhìn nam nhân ngủ say như cũ, liếc mắt một cái, tùy tiện cầm lấy ngoại bào, Tần Tố Quyết dè dặt cẩn trọng phóng mình ra ngoài.

Tuy rằng chỉ là hành cung, nhưng vẫn có thị vệ đứng giờ luân phiên thay nhau tuần tra chung quanh như cũ.

Tần Tố Quyết cẩn thận tránh tai mắt thị vệ, thi triển khinh công, đi theo tiếng tiêu, ngay cả quỷ thần cũng không hay biết ra khỏi hành cung.

Tiếng tiêu dần dần rõ ràng, ban đêm yên tĩnh, mơ hồ thấy được thân ảnh màu đen đứng lặng yên cách đó không xa.

Thân ảnh màu đen kia thấy nàng xuất hiện, chân theo nhịp chạy ra xa vài bước, tựa hồ dự đoán, muốn nàng đuổi kịp cước bộ của hắn.

Nàng ngẩn ra, liền đuổi theo thân ảnh kia mà đi.

Dần dần, cách hành cung càng ngày càng xa, bóng đen kia rốt cục cũng dừng lại. Hắn xoay người, dưới ánh trăng, Tần Tố Quyết thấy rõ gương mặt đối phương, xác thực như nàng sở liệu, người này đúng là nam tử áo xanh thần bí kia.

Đối phương nhìn nàng chăm chú, nở một nụ cười, cánh tay giơ lên, ném cho nàng một bình sứ tinh xảo màu trắng.

Theo bản năng, nàng vừa vặn tiếp nhận, không hiểu nhìn lại hắn.

“Trên người người là trùng kị độc Huyền Cương Dạ Tàn Hương, tuy rằng người dùng thuốc giải độc do Thiên Cơ lão nhân luyện chế, tạm thời bảo vệ được tâm mạch, nhưng nếu qua hai mươi tư canh giờ nữa không dùng giải được thật sự của nó, Dạ Tàn Hương sẽ chậm rãi tiến sâu vào máu thịt của người, ăn mòn chúng, không cần đến bảy bảy bốn mươi chín ngày, cả người người sẽ thối rữa, hương tiêu ngọc vẫn.”

Người nọ nói xong, trên mặt lộ ra nhàn nhạt ý cười, *“Thứ ta vừa đưa cho người, chính là giải được, sau khi trở về hãy đem miệng vết thương rửa sạch, sau đó mỗi ngày cách ba canh giờ bôi một lần, sau khoảng bốn ngày liền, Dạ Tàn Hương sẽ bị giải hoàn toàn, tính mệnh của người sẽ được bảo toàn, đừng lo.”*

Tần Tố Quyết cầm lấy lọ thuốc, mắt lộ ý không hiểu, *“Người vì sao phải giúp ta? Còn có, người vừa mới nói trên người ta là trùng độc đến từ Huyền Cương, người làm sao mà biết? Người rốt cuộc là ai? Đi theo chúng ta suốt dọc đường, rốt cuộc người có dụng tâm gì?”*

Người nọ cao giọng cười, *“Ta nói Tần Tố Quyết, người liên tục hỏi ta nhiều vấn đề như vậy, rốt cuộc muốn ta trả lời câu hỏi nào của người trước đây?”*

“Người có thể trả lời từng câu một!”

“Được! Sở dĩ giúp người, là vì ta muốn giúp; Trên người người trùng độc xác thực đến từ Huyền Cương, mà ta làm sao mà biết, ta rốt cuộc là ai, cùng với vì sao lại đi theo các người suốt dọc đường? Người nếu đã có bản lĩnh mà nói ra, vậy có thể tự mình đi thăm dò. Đồ đệ được Thiên Cơ lão nhân coi trọng nhất, nếu ngay cả chuyện đó mà cũng không điều tra ra được, chẳng phải là làm nhục sư môn hay sao?”

“Người không ngại mệt hay sao? Một đường đi theo chúng ta như vậy, âm thầm xem xét hết thảy mọi chuyện của chúng ta, lại xuất hiện đúng lúc hiện thân giúp ta, mặc kệ người là ai, ta đều cảm thấy hành vi của người rất nhàm chán.”

“Nhàm chán sao? Ta không biết đấy.” Người nọ cười một cách lười nhác, “Lần này đi theo, tận mắt chứng kiến một màn diễn kịch kia của Đông Phương Diệu cùng thuộc hạ cũ của Sở Tử Nặc, đã khiến cho ta được mở rộng tâm mắt. Đông Phương Diệu quả nhiên là một hoàng đế thông minh, hiểu được thiện dùng thời cơ, công tâm vì thượng.” (chỉ hành vi lấy thiện lương để thu phục lòng người)

Hắn thường thức nhìn Ngọc Tiêu trong tay, bên môi toàn là ý cười châm chọc.

“Năm đó Sở Tử Nặc thua dưới tay của hắn, xem ra đều không phải ngẫu nhiên, một người biết cách vận dụng mưu kế âm hiểm như hắn, nếu đoạt không được thiên hạ, sợ rằng thật sự chỉ có thể là do vận khí không may.”

“Người cùng Diệu có cừu oán?”

Hắn nhướn mày, *“Thấy được gì sao?”*

Tần Tố Quyết cười nhẹ, *“Ngôn ngữ toàn là châm chọc khiêu khích, đây không phải nói rõ trong tâm tồn tại oán hận đối với hắn hay sao?”*

Người nọ cười ha ha, *“Nếu ta thực cùng hắn có cừu oán, thì nên trơ mắt nhìn nữ nhân hắn âu yếm bị độc phát mà chết mới đúng, cần gì phải trăm phương ngàn kế dẫn người tới đây, đem giải được tặng cho người?”*

“Vài lần gặp nhau, ta biết người không phải ác nhân, nhưng nếu người cố ý gây bất lợi đối với Diệu, người chính là địch nhân của ta.”

Nghe vậy, trong đáy mắt hắn hiện lên một chút lãnh ý.

“Quả nhiên kết quả là vậy, người người quan tâm nhất vẫn là người kia, thủy chung là Đông Phương Diệu mà không phải Sở Tử Nặc.”

“Đại sư huynh đã chết.”

“Đúng vậy, nếu năm đó hắn không phải hoàn toàn tin tưởng người, hiện tại giang sơn là ai, còn không biết được đâu.”

Mắt nàng hơi nheo lại, *“Người cùng đại sư huynh ta là có quan hệ gì?”*

“Ta nói rồi, muốn biết hết thảy, người có thể tự mình đi thăm dò.”

Có tiếng người truyền đến, hai người đồng thời nhìn lại phương hướng kia.

Chỉ thấy Đông Phương Diệu mang theo một đội thị vệ, đang ở bên đường tìm kiếm, miệng còn hô, “*Tổ Quyết, nàng ở nơi nào?*”

Thấy thế, nam tử lạnh lùng cười, “*Hắn thật đúng là nửa bước cũng không rời được người, mới tách ra chưa được bao lâu, đã đến tìm người rồi, quả nhiên là một hoàng đế si tình.*”

Nhìn một đoàn người đã hướng bìa rừng tìm, nam tử kia đem Ngọc Tiêu thu hồi, trước khi đi lại nhìn nàng nói: “*Hữu tình nên nói cho người một tin tức, hôm nay ở bãi săn bắn hoàng gia hắc y nhân làm người bị thương, là sát thủ do vương thất Huyền Cương phái tới.*”

Không đợi Tần Tổ Quyết hỏi, hắn quay người lại, liền biến mất trong bóng đêm.

Lúc này, Đông Phương Diệu đã đi tới bìa rừng, phát hiện ra thân ảnh của nàng, bước nhanh lại, nhìn nàng một người đứng dưới ánh trăng, một thân ảnh thật là cô tịch.

“*Tổ Quyết, nàng thế nào không nói một tiếng đột nhiên liền ra khỏi hành cung vậy?*”

Ngữ khí của hắn rất vội, bởi vì vừa mới từ trong ác mộng bừng tỉnh, mở bừng mắt lại phát hiện ra không thấy bóng dáng nữ nhân của mình nguyên bản ngủ bên.

Hắn gọi vài tiếng, vẫn không nghe được tiếng trả lời của nàng, còn nhớ đến chuyện buổi chiều gặp phải, trong lòng lại thấy bất an, hoảng chi nàng vẫn còn đang trúng độc, vạn nhất có gì không hay xảy ra, hậu quả hắn không dám tưởng tượng, vội vàng gọi người đi tìm khắp mọi nơi.

Tần Tổ Quyết thấy vẻ mặt lo lắng của hắn, liền đem chuyện nam nhân thân bí thời tiêu dẫn nàng đi ra kia, một năm một mười nói rõ.

Đông Phương Diệu càng nghe, sắc mặt càng không tốt.

Người nọ luôn nhắc tới Sở Từ Nặc, rốt cuộc hắn cùng Sở Từ Nặc có quan hệ gì?

Còn có, vì sao người nọ mỗi lần đều phải lên kút dẫn Tổ Quyết ra gặp mặt? Hắn đối Tổ Quyết rốt cuộc có mục đích gì?

“*Đây là giải dược hắn cho ta, hắn nói trên người ta trúng độc Dạ Tàn Hương, nếu sau hai mươi tư canh giờ nội không có thuốc giải, cả người sẽ thối rữa mà chết.*”

Nhìn bình sứ trong tay nàng, Đông Phương Diệu trong lòng không hề có chút cảm xúc vui mừng.

Nữ nhân hắn yêu thương bị trúng độc, hắn thân là hoàng đế, lại thúc thủ vô sách, một chút biện pháp đều không có.

Nam nhân thân bí rõ ràng là cố tình xuất hiện, còn đưa ra giải dược, hợp thời cứu tính mạng nàng.

Mặc kệ người nọ có mục đích gì, đều làm cho tâm tình hắn thật sự rất không thoải mái.

Nhưng hắn không nói thêm gì, mang theo nàng trở lại hành cung.

Ngon nền đã thấp lên, trong phòng một mảng đèn đuốc sáng trưng.

Đông Phương Diệu lấy giải dược trong tay nàng ra, lệnh cho cung nhân thử độc.

Tần Tổ Quyết luận sự nói: “*Ta nghĩ giải dược này hắn là không có vấn đề, nếu hắn có tâm hại ta, thì đã có rất nhiều cơ hội để ra tay, cần gì phải vẽ vờ thêm chuyện?*”

“*Chuyện này khó nói lắm, người nọ một đường theo dõi nàng, cố ý để cho nàng mang ơn huệ nhỏ bé, nói không chừng chỉ là kế làm tan rã cảnh giác của nàng, vạn nhất hắn thực sự xuất ra ám chiêu gì, quả thật sẽ khó lòng mà phòng bị.*”

Hắn nói lời này được thực khắc nghiệt, cho dù trong lòng cũng cảm thấy giải dược kia không có vấn đề, nhưng cũng vẫn nhất định phải dùng loại hình thức này, cực lực đem người nọ dấn nát dưới lòng bàn chân.

Không có cách thuyết phục hắn, Tần Tổ Quyết chỉ có thể để mặc hắn phát tiết.

Không bao lâu, cung nhân đem theo giải dược cầm lại, dè dặt cẩn trọng nói: “*Vạn tuế gia, theo như thái y nghiệm qua, thuốc này không có độc, có thể yên tâm để nương nương ngự dùng.*”

Tuy rằng đã dự kiến chuyện này, mặt Đông Phương Diệu vẫn đen một phần.

Bất quá, tuy rằng không muốn dùng giải dược của người thân bí kia, nhưng cũng không thể lơ đãng nhìn Tổ Quyết trúng độc mà chết.

Tiến nhanh tới, hắn xốc tay áo nàng lên, sắc mặt hắn biến đổi.

Mới qua vài canh giờ, miệng vết thương trên cánh tay nàng đã thối rữa rõ ràng, hắn vội vàng nâng cánh tay của nàng lên, đau lòng nói: “*Tổ Quyết, vết thương của nàng đã chuyển biến xấu đến tận mức độ này, tại sao không nói cho ta hay?*”

“Chàng đừng có nói nhiều như vậy, người nọ nói muốn dùng thuốc thì phải rửa sạch miệng vết thương, chàng gọi người mang một chút nước ấm đến đây, ta muốn nhanh rửa sạch vết thương thôi rửa này, nhìn trông thật đáng ghét.”

Đông Phương Diệu không dám trì hoãn, vội vàng sai người đi bưng nước lại.

Chỉ chốc lát, một thái giám mang một chậu rửa mặt bằng đồng thau đi đến.

Hắn đứng dậy tiếp nhận, thái giám kia lui ra trước, chính mình tự tay đem chiếc khăn thêu hoa mẫu đơn bằng vải thượng hạng nhúng sâu vào trong chậu nước, nhẹ nhàng đem máu trên miệng vết thương của nàng lau sạch sẽ.

Cho đến khi sạch sẽ toàn phần, hắn mới mở nắp bình, một chút một chút đem thuốc bột rắc trên miệng vết thương.

Tần Tố Quyết thấy hắn chau mày, động tác cẩn thận, liền biết trong lòng hắn tất nhiên là không dễ chịu, nàng nhẹ giọng khụ khụ, nhỏ giọng nói: *“Cái người thần bí kia trước khi đi từng nói, hắc y nhân xuất hiện ở bãi săn bắn hoàng gia này, là sát thủ do vương thất Huyền Cương phái tới.”*

“Huyền Cương?”

Đông Phương Diệu bị tin tức này làm cho kinh ngạc, đầu mày nhăn lại, lâm vào trong một trận suy nghĩ sâu xa.

Từ lúc ở kinh thành đã phát hiện một số lượng lớn người Huyền Cương xuất hiện tại Bắc Nhạc, tuy có chút không thích hợp, không nghĩ tới lúc này, hắn đi An Phong cứu tể lại gặp được sát thủ Huyền Cương.

Xem ra Huyền Cương lần này đang muốn khơi mào một cuộc chiến tranh, đồ máu là điều không thể tránh khỏi.

Lưu lại hành cung Thăng Đức này hai ngày, Đông Phương Diệu liền cùng hơn một ngàn tinh binh, ngựa không dừng vó chạy về kinh thành.

Văn võ quan viên đã sớm nhận được thông báo, biết được thánh giá hồi cung, ào ào đi đến cửa cung nghênh đón.

Hoàng hậu ở bãi săn bắn hoàng gia gặp chuyện không may, rất nhanh đã truyền tiến đến tại các quan đại thần, khi Đông Phương Diệu đỡ Tần Tố Quyết đi ra khỏi long liễn*, Tôn Hữu Cầu cùng các đại thần trọng yếu xếp thành hàng quỳ lạy nghênh đón.

*Long liễn: một dạng kiệu của vua chúa

Đông Phương Diệu vẫy tay, cho bọn họ bình thân.

Quan thần Tôn Hữu Cầu theo sát sau đó, lo lắng hỏi: *“Hoàng thượng, ngự giá xuất hành lần này, nghe nói trên đường bị tập kích, hoàng thượng có biết lai lịch của bọn chúng không ạ?”*

“Lát sau, trăm sẽ triệu tập các ái khanh đến ngự thư phòng, thảo luận tỉ mỉ kỹ càng về sự kiện lần này.” Ngự ý, tạm thời trước mắt đừng có quấy rầy hắn.

Sau đó sắc mặt hắn trở nên nghiêm trọng, nhìn Tường Quý đi theo phía sau liếc mắt một cái, *“Người đi Thái Y viện truyền Lí thái y tới, trong người hoàng hậu có kỳ độc, tuy rằng đã lúc trước đã dùng giải dược, nhưng vẫn khiến trăm lo lắng, truyền Lí thái y lại kiểm tra cẩn thận, đừng để lưu lại di chứng gì.”*

Tường Quý vội vàng lĩnh chỉ, xoay người đi thẳng đến Thái Y viện.

Tay Tần Tố Quyết bị hắn gắt gao nắm lấy, cảm thấy nam nhân này thật đúng là thích chuyện bé xé ra to.

Từ lúc kiểm tra thuốc giải, dùng thuốc, trải qua cả đêm, miệng vết thương rõ ràng đã chuyển biến tốt lên, hắn lại vẫn muốn ép buộc tìm đến thái y.

Được rồi, nàng biết trong lòng hắn không thoải mái, nếu ép buộc có thể làm cho hắn thống khoái chút, nàng để mặc cho hắn, cùng nhau ép buộc cũng tốt.

Mọi người đi thẳng đến cửa cung, hai bên ngự lâm quân cùng cung nhân xếp thành hai hàng, nghiêm nghị nghênh đón hoàng thượng trở về.

Tần Tố Quyết mắt hơi nhắm lên, tầm mắt lơ đãng rơi xuống trên mặt một cung nữ.

Đúng lúc này, hai mắt nàng nhú lại, lấy một tay đẩy nam nhân bên người ra, từ trong tay áo rút ra một phi tiêu lá liễu, cùng lúc với một tiếng thét đau đớn vang lên, chỉ thấy đầu vai cung nữ kia nháy mắt nhiễm một đốm máu tươi, sau đó cả người liền như vậy ngã ngã gục xuống.

Chúng thần cùng Đông Phương Diệu đều có chút kinh hãi, không hiểu nàng vì sao lại vô duyên vô cớ đã thương một cung nhân vô tội.

Tần Tố Quyết lại đi thẳng đến trước mặt cung nữ bị thương kia, nàng hạ ngay xuống ba điểm, phong bế huyết đạo của cô ta, thân thủ cũng nhanh chóng chuyển đến cầm dưới khuôn mặt, một tấm mặt nạ da người liền bị nàng vạch ra.

Tất cả mọi người ở đây đều quá kinh hãi.

Bởi vì dưới mặt nạ lại ẩn dấu một gương mặt khác, cẩn thận nhìn, đó không phải diện mạo người trung nguyên, ngũ quan hình dáng thập phần sâu xa, liếc mắt một cái liền nhìn ra cô nương kia là một kẻ ngoại quốc.

Cô nương kia mắt đầy hốt hoảng nhìn nàng, muốn nói cái gì, lại bởi vì huyết đạo bị phong, chẳng những không thể động đậy, liền ngay cả nói cũng nói không nên lời.

Ánh mắt Đông Phương Diệu lạnh lùng, đi đến bên người Tần Tổ Quyết, nhỏ giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

Nàng không có trả lời, mà là cầm chặt lấy cánh tay cô nương dị tộc kia, chỉ thấy rõ ràng có một thanh chủy thủ tẩm độc giấu ở trong tay áo.

Nàng dùng khăn đem chủy thủ kia cầm lên, đặt trước mũi ngửi, nhướn mi giải thích, “Cùng một loại với ám khí độc bắn vào ta lúc ở bãi săn bắn hoàng gia, Dạ Tân Hương.”

Đám quan đại thần đứng bên đã sớm ngơ ngác, há hốc miệng như nuốt phải quả trứng gà. Đối với công tích vĩ đại của hoàng hậu Tần Tổ Quyết, bọn họ đều nghe qua, nhưng chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến cách hành sự của nàng, hiện thời nàng ở ngay lúc mọi người bất ngờ không kịp phòng bị, lột mặt nạ một phần tử nguy hiểm ẩn mình trong cung, động tác cực nhanh, thân thủ linh hoạt, quả thực làm người xem cảm thấy quá xuất sắc.

Sắc mặt Đông Phương Diệu khó coi tới cực điểm, Bắc Nhạc đế vương như hấn liên tiếp gấp chuyện không hay, bây giờ kẻ xấu cư nhiên lại dám cả gan làm loạn, trà trộn vào hoàng cung, đây không phải rõ ràng là coi thường uy nghiêm hoàng thất Bắc Nhạc, không coi hấn ra gì hay sao.

Thống lĩnh Ngự Lâm quân thấy tình hình như vậy, nhắm mắt sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, quỳ rạp xuống dập đầu tạ lỗi trước mặt hấn, “Hoàng thượng, là thần hộ vệ tắc trách, để cho sát thủ trà trộn vào hoàng cung, thỉnh xin hoàng thượng trách phạt.”

Hấn khoát tay, “Người lập tức phái người giám sát trong ngoài, tỉ mỉ đem từng thái giám cung nữ trong cung tất cả đều phải điều tra rõ ràng, nhất là phải canh phòng cẩn mật Triều Minh cung, phải điều tra cẩn thận, loại chuyện này, trăm không muốn lại phát sinh lần thứ hai.”

Thống lĩnh Ngự Lâm quân vội vàng lên tiếng trả lời, “Thần tuân chỉ.”

“Mặt khác, đem nữ thích khách trói lại này, áp giải vào nhà lao, lát sau trăm sẽ tự mình thẩm vấn.” Ngẫm lại rồi nói: “Đừng quên cẩn thận kiểm tra răng của nàng có giấu độc dược hay không.”

Nghe vậy, sắc mặt nữ thích khách không thể nhúc nhích kia trở nên trắng nhợt.

Đông Phương Diệu đứng khoanh tay, cười lạnh một tiếng “Trăm nghĩ trước khi chưa hỏi được manh mối gì, thì không thể để cho ả dễ dàng được chết.” Nói xong, sắc mặt hấn nghiêm lại, không nhìn Tần Tổ Quyết, cũng khẳng quay đầu nhắm thẳng hướng tâm cung đi đến.

Khi đến Triều Minh Cung, Lý thái y đã ở đó chờ.

Đông Phương Diệu miễn cho ông hành lễ, lệnh cho ông mau xem xét vết thương của Tần Tổ Quyết, Lý thái y là lão thái y có y thuật cao nhất trong cung, đã phục vụ hoàng thất hơn ba mươi năm, đối các loại độc dược cũng đã nghiên cứu qua rất nhiều.

Ông nhìn xem cẩn thận thương thế của Tần Tổ Quyết, phát hiện vết thương rõ ràng đã thu nhỏ miệng lại, sau đó cẩn thận chẩn mạch, cuối cùng mới đứng dậy nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, phương thế hoàng hậu đã không còn độc, mạch tượng ổn định, cũng không lo ngại. Bất quá độc này tuy rằng đã được giải, nhưng tốt nhất vẫn nên dùng thêm thuốc để tẩm bổ dưỡng thân, tin tưởng qua hai ngày, miệng vết thương có thể triệt để khép lại.”

Sau khi nghe Lý thái y cam đoan, trái tim Đông Phương Diệu cuối cùng đã trở về bình ổn.

Bởi vì lo lắng, hấn giao ngay việc này cho người khác làm, vội vã lệnh Tường Quý đi theo Lý thái y đi chuẩn bị thuốc sắc, sau một hồi căng thẳng, Triều Minh Cung rốt cục khôi phục sự an tĩnh nên có.

Cho cung nhân lui ra, Đông Phương Diệu mới chậm rãi đỡ xuống biểu cảm lãnh khốc trên khuôn mặt, an tọa bên người Tần Tổ Quyết, về mặt xin lỗi nói: “Tổ Quyết, xem ra lúc trước ta ép nàng hỏi cung chẳng phải một quyết định sáng suốt, nếu nàng trách ta, ta sẽ không có nửa câu oán thán.”

“Chàng nói gì vậy?” Nàng ảo não liếc hấn một cái, “Rất nhiều năm trước chúng ta từng thế trước mặt Phật tổ, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, huống chi……” Nàng cắn cắn môi dưới, giữ chặt lấy bàn tay to của hấn. “Chúng ta là phu thê, nếu chàng gặp nguy hiểm, gặp lúc khó khăn, ta làm sao có thể không bồi ở bên cạnh chàng được?”

Đông Phương Diệu bị câu “Chúng ta là phu thê” kia của nàng nói ra khiến trong lòng hấn nóng lên.

“Nhưng là, ta chỉ muốn nàng chung phúc cùng ta, không muốn cho nàng i cùng ta gặp họa nạn, mưu đồ bí mật đoạt vị vài năm trước kia, nàng thiếp chung đã cùng ta đồng cam cộng khổ, hiện thời tay ta cầm quyền khuynh đảo, có thể chỉ huy thiên hạ thì lại để cho nàng phía chịu cảnh khổ đau như trước hay sao? Tổ Quyết, ta chỉ muốn nàng luôn đứng trước mặt ta, nàng hiểu không?”

“Diệu, ta chưa từng có nghĩ muốn sống dưới đôi cánh bảo vệ của chàng, ta khát vọng muốn cùng chàng sống vai đối mặt với những cửa ải khó khăn, giả sử những người đó thực sự đã coi chúng ta là cái gai trong mắt, cho dù đi đến chân trời góc biển, cũng tránh không khỏi những

tai kiếp này. Nếu phải trốn tránh, thì chúng ta vì sao không dùng cảm đối mặt, phải không?”

Vừa nghĩ đến những vụ ám sát liên tiếp lúc trước, Đông Phương Diệu liền khi nộ công tâm* (tức giận không để ý gì cả).

“Thích khách cải trang thành cung nữ, xét theo bề ngoài, tựa hồ là người Huyền Cương, xem ra lúc này Huyền Cương gây ra những vụ lớn như thế, quả nhiên là đang chuẩn bị gây chiến.” Nghĩ rồi lại nói: “Đúng rồi Tổ Quyết, nàng làm sao phát hiện ra cung nữ kia có sự bất thường?”

“Kỳ thực lúc ấy ta cũng không dám khẳng định, chỉ cảm thấy ánh mắt cung nữ kia có chút quái dị, khi ả chạm đến ánh mắt của ta, lại mơ hồ lộ ra vài phần thần sắc khản trương. Nhất là lúc ta đẩy chàng ra một bên, ống tay áo giờ lên của ả có phần nặng nặng trùng xuống, cho nên ta mới hạ thủ.”

“A, nữ thích khách này lá gan cũng thật không nhỏ, dám vào cung ám sát, nói vậy hẳn là ả đã xác định cách chết của mình rồi. Bất quá ta thực sự rất hiếu kỳ, những kẻ Huyền Cương này rốt cuộc tự tin đến đâu mà dám tự mình thách thức đến chúng ta?” Hắn xoa cằm, nhướn đầu lông mày. “Mặc kệ là binh lực hay quốc lực, Huyền Cương cũng không thể địch nổi Bắc Nhạc, huống hồ Huyền Cương cùng Bắc Nhạc còn cách Bắc Hải, vốn có Hải Vương danh xưng Phong Dịch quanh năm canh giữ vùng đó, nếu đại quân Huyền Cương muốn đi đến Bắc Nhạc, nhất định phải trước đi qua Bắc Hải.....”

Nói tới đây, hai người đồng thời ngẩn ra, bốn mắt nhìn nhau, sắc mặt cả hai đều có chút kỳ quái.

“Ta nghĩ đến!” Hai người trăm miệng một lời.

Tần Tổ Quyết dẫn đầu nói: *“Phong Dịch cùng đại sư huynh là huynh đệ cùng mẹ khác phụ, năm đó mẫu thân của đại sư huynh trước khi gả vào Sở phủ đã từng cùng người khác sinh một đứa con, nhưng do chồng trước mệnh đoán, nghe nói khi Hải Vương Phong Dịch mười hai tuổi lên ngôi, chính là do phụ hoàng hắn bị bệnh qua đời.”*

Đông Phương Diệu tiếp lời nói: *“Không sai, không nói đến Bắc Hải, ta cũng quên hẳn người nọ. Năm đó khi Sở Tử Nặc lựa chọn đứng trong trận doanh của lão già kia, ta từng phái người cẩn thận điều tra quá khứ chi tiết về hắn, tiện đà biết được quan hệ của hắn cùng với Phong Dịch, nói như thế thì.....”*

“Người thần bí kia, rất có khả năng chính là Phong Dịch.”

Sau khi Tần Tổ Quyết mở miệng nói ra đáp án, mọi nghi vấn cũng đều được giải thích.

Khó trách người thần bí kia không ngừng nhắc đến đại sư huynh, hơn nữa hắn còn có trong tay Ngọc Tiêu do nàng tặng đại sư huynh năm đó.

Tuy rằng nàng không hiểu rốt cuộc người thần bí kia có mục đích gì, nhưng nếu hắn thật là Phong Dịch như suy đoán, phiền toái kia có thể to lắm.

Bởi vì Phong Dịch, người này cũng là một truyền kỳ thứ thiệt, khi hắn còn là thiếu niên đã trở thành một tiểu bá vương danh tiếng khắp chốn, cũng nuôi ý chí muốn bành trướng thế lực, mà thế lực ở Bắc Hải dần dần ngày càng được mở rộng.

Vài năm nay thanh danh của hắn vang xa, sáng ngời như mặt trời ban trưa, thậm chí dành được tiếng thơm Hải Vương.

Bởi vì, hắn nắm trong tay gần ba mươi vạn binh mã, là bá vương vùng Bắc Hải, phàm là thương nhân giao thương qua lại các nước hay quan lại đến đó, có ai dám không nể mặt mũi Phong Dịch, kết cục bình thường nhất là chết không có chỗ chôn.

Lúc trước, lập trường chính trị của Phong Dịch luôn luôn bảo trì trung lập, trong lúc Bắc Nhạc cùng Huyền Cương hăm hè, hắn không thiên vị mà giúp bên nào, cũng không cùng bên nào đối địch.

Chỉ cần người khác không đắc tội với hắn, hắn tự nhiên cũng sẽ không sinh sự.

Trừ phi hắn thực sự muốn vì đệ đệ khác cha báo thù, mở đường biển ra cho Huyền Cương tiến quân đến Bắc Nhạc, Bắc Nhạc sẽ gặp phải một kiếp nạn lớn nhất từ trước tới nay.

Nếu kiên trì kháng chiến, Bắc Nhạc chiến thắng Huyền Cương chẳng phải vẫn đề khó.

Nhưng nhận liên lụy này chính là dân chúng vô tội.

Nghĩ đến đây, hai người sắc mặt đều có chút trầm trọng, ngàn tính vạn tính, không nghĩ tới trong đó còn dấy đưa đến một ác nhân vật như Phong Dịch.

Mất thấy sắc mặt của nàng càng ngày càng khó coi, Đông Phương Diệu không khỏi cảm thấy đau lòng, hắn nhẹ nhàng trút đi ngoại bào của nàng, ôn nhu nói: *“Nàng đừng suy nghĩ miên man, tất cả đều là do chúng ta phỏng đoán, còn chưa thể kết luận được. Mấy ngày nay, chúng ta đã phải di chuyển liên tục hơn nửa trên cánh tay nàng còn có vết thương, nàng chắc đã mệt muốn chết rồi, trước hết nằm xuống ngủ một hồi đi, tối nay lại cùng nhau dùng bữa.”*

Hắn cẩn trọng nhắc nhở, Tần Tổ Quyết cũng quả thật cảm thấy có chút mệt mỏi.

Hơn nữa Diệu nói rất đúng, không nên kết luận vội vàng, suy nghĩ miên man sẽ chỉ làm cho sự tình càng trở nên phức tạp.

Đỡ nàng nằm lên giường, Đông Phương Diệu nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho nàng, vừa cẩn thận thay nàng chỉnh mép chăn, cho đến khi tận mắt thấy nàng chìm vào giấc ngủ, mới yên tâm rời Triều Minh Cung.

Rời Triều Minh Cung, Đông Phương Diệu cũng không có đi ngủ thư phòng, mà là được thị vệ tùy thân hộ giá thẳng đến Thiên Lao.

Thiên Lao hoàng cung so với đại lao Hình bộ âm trầm đáng sợ hơn gấp nhiều lần, trên tường lộ ra năm cây đuốc cháy mãi không ngừng, trong không khí tản ra mùi mốc ẩm thấp, đi theo cầu thang không ngừng kéo dài, ánh sáng cũng càng ngày càng mờ nhạt.

Lính cai ngục hai bên thấy hoàng thượng đại giá quang lâm, ào ào quỳ xuống đất, Đông Phương Diệu vẫy tay, lệnh mọi người bình thân, dưới sự dẫn dắt của cai ngục, đến thẳng giam nhà tù giam giữ nữ thích khách kia.

Mới không thấy chưa tới một canh giờ, nữ thích khách kia đã bị tra tấn đến không còn ra hình dáng bình thường ban đầu, miệng bị cạy răng, bị đánh rớt sạch sẽ, khóe miệng máu tươi đỏ sẫm không ngừng chảy xuống.

Hai tay ả bị treo cao, song cổ tay được tra vào một ổ khóa sắt lớn, tóc hỗn độn rối tung, khuôn mặt tiêu tụy, sắc mặt trắng bệch.

Cai ngục đem cửa lao mở ra, tiếp theo đó là những tiếng roi sắt rất lớn vang lên lạnh lẽo, nữ thích khách kia chậm rãi ngẩng đầu, ném cho Đông Phương Diệu một cái liếc mắt, lập tức lại cúi thấp đầu, tỏ vẻ quật cường, gan lì không chịu khuất phục.

Hắn lạnh lùng cười, chấp hai tay, bước vào nhà tù ẩm thấp.

“*Đã tra hỏi được chút gì chưa?*” Thanh âm của hắn rất nhẹ, nghe không ra cảm xúc.

Trưởng ngục cùng lính cai ngục vội vàng quỳ xuống “*Khởi bẩm hoàng thượng, miệng nữ thích khách này thực chặt, cái gì cũng không chịu khai.*”

“*Nha? Thật là một cô nương quật cường.*” Đông Phương Diệu gọi lên khóe môi, giống như đang cười, nhưng ý cười lại không có trong ánh mắt.

Hắn đi đến trước mặt nữ thích khách, vờn tay, một phen bầu chặt cằm của ả, buộc ả phải nhìn hắn.

Bị bắt ngẩng đầu, ả ta phóng đôi mắt nham hiểm hung ác đáp trả hắn, nhưng lại bị ánh mắt lạnh như băng của hắn chặn lại đến mức lạnh run người.

Đông Phương Diệu chậm rãi hiện lên một chút tươi cười, “*Kỳ thực, trong lòng ngươi cũng đang thực sợ hãi?*”

Nữ thích khách gắt gao ngậm miệng, ý nói rõ không chịu hợp tác.

“*Nhìn tuổi ngươi tựa hồ cũng không lớn, mười tám hay mười chín tuổi? Khẳng định không vượt qua hai mươi.*”

Nàng nín thở, muốn xoay mặt, lại bị đại lực của hắn gắt gao kiềm trụ.

“*Ngươi tên là gì? Ai phái ngươi tới?*”

Hắn thuận miệng hỏi hai câu, cũng không trông mong rằng ả ta sẽ đáp lại.

Thấy miệng vẫn gắt gao ngậm chặt, hắn chậm rãi buông tay khỏi cằm ả ta, “*Không sao, cho dù ngươi hiện tại không chịu nói, sớm muộn gì có một ngày cũng sẽ nói.*”

Thanh âm của hắn vô cùng mềm nhẹ, nhưng mọi người ở trong cung đều biết, đương kim thánh thượng đều không phải người nhân từ.

Đông Phương Diệu nghiêng đầu nhìn tên quan tra khảo liếc mắt một cái, cười nói: “*Roi bản tử này là cái gì, về sau cũng đừng dùng. Trẫm nhìn ra được ả là một kẻ quật cường, cho dù các ngươi có đánh đến da tróc thịt bong, ả cũng sẽ liều mình chịu đựng, vạn nhất không cẩn thận đánh ả chết tươi thì đúng là thỏa mãn nguyện ý của ả.*”

Thu hồi nét tươi cười, hắn lạnh nhạt nói: “*Muốn một người cung khai, phương pháp có rất nhiều, các ngươi xem, cô nương này ngũ quan, bộ dạng cũng coi như khá tinh tế, nếu là dùng đao vẽ hoa trên mặt, không biết sẽ biến thành bộ dáng gì nữa.*”

Nữ thích khách kia nghe vậy, không tự chủ được run lên.

Đông Phương Diệu lại tiếp tục nói: “*Mặt khác, trẫm nghe nói có một loại hình phạt đặc biệt thú vị, chính là dùng kẹp trúc tra vào bàn tay sau đó kẹp chặt, các khớp trong ngón tay sẽ từ từ mà gãy vụn ra. Không phải đều nói tay đứt ruột đau sao? Không chỉ thế ta còn bóc từng cái móng tay ra một, tư vị kia nghe nói là rất mỹ diệu.*”

Nữ thích khách lại hung hăng run rẩy.

“*Khổ hình bức cung trong đây có hơn trăm loại, nếu chiêu này không hữu hiệu, hãy cứ từ từ thay bằng một chiêu khác, chỉ cần đừng để cho thành người chết. Nha, đúng rồi, nếu các dụng cụ tra tấn không hữu hiệu, tìm đám thị vệ tinh lực tràn đầy, trẫm thường ả cho bọn họ, một đoàn người luân ngoạ,, chỉ cần lưu ý đừng đem nàng đùa chết là được.*”

Nghe đến đó, linh canh ngục da đầu đều có chút run lên, bọn họ đều biết vận tuế gia làm việc có tiếng là độc ác, bạc hạnh vô tình, lại không nghĩ rằng hẳn có thể nghĩ ra những thứ ác như thế, đúng là quá đổi đáng sợ.

Nữ thích khách kia khi nghe đến câu lạnh lùng vô tình cuối cùng, rốt cục lộ ra biểu cảm cực hốt hoảng.

Tuy rằng ả là một sát thủ, nhưng dù sao cũng là một cô nương, ả có thể không quan tâm đến thương tích trên thân thể, không cần để ý bọn họ tra tấn mình kiểu nào, nhưng không cách nào không để ý đến danh tiết của bản thân.

Đồng Phương Diệu thấy nàng rốt cục cũng đã dao động, rên sát thì phải rên ngay khi còn nóng, liền nói tiếp: “*Trẫm nếu thật sự muốn điều tra chân tướng rõ ràng, thì bất quá cũng chỉ là vấn đề thời gian. Kiên trì của người, một màn chịu đựng của người thật sự cũng chẳng có ý nghĩa gì, bất quá người vẫn còn đang là một tiểu cô nương trong tuổi xuân mà lại muốn ném chút khổ sở. Nếu người quyết định cùng trẫm đối kháng đến cùng, cái trẫm luôn có là thời gian, người muốn biết trẫm dùng thủ đoạn gì khiến người sống không bằng chết thì cứ việc thử xem.*”

Thấy chung không chịu mở miệng nói chuyện, rốt cục nữ thích khách tìm đập mạnh, loạn nhịp ngừng đầu nói, “*Nếu ta nói, người có thể cho ta một chút thông khoái?*”

Hắn cười cười, nhẹ nhàng gật đầu, “*Chỉ cần lời người nói là thật, trẫm tự nhiên sẽ để ý theo mong muốn của người.*”

“*Được rồi, ta khai.*”

“*Trẫm chăm chú lắng nghe!*”

Nữ thích khách kia do dự một lát sau nói: “*Ta là sát thủ do Thất vương tử Huyền Cương Tra Hằng bồi dưỡng, tên là Lăng Kim Anh, lúc này Huyền Cương có không ít người trà trộn vào Bắc Nhạc Quốc, ta nghĩ hoàng thượng đã đoán ra nguyên do trong đó.*” Dừng một chút, ả lại nói: “*Huyền Cương đại vương chúng ta không lâu đã được thái y chẩn đoán có bệnh nan y trong người, Người dưới gối có mười bốn vương tử vì tranh vương vị đã đấu đá nhau đến người chết ta sống, thất vương tử Tra Hằng thắng và muốn được đại vương khẳng định, quyết định tiến quân Bắc Nhạc, một bước đăng cơ.*”

“*Quân lực Huyền Cương hiện tại rất mạnh sao?*”

“*Những năm gần đây, Thất vương tử xác thực âm thầm bồi dưỡng không ít binh mã vì hắn mà cố gắng. Hơn nữa không lâu trước, Thất vương tử biết được việc hoàng thượng ngài đây bị chém trọng thương gây xôn xao khắp nơi, điều này nhất định sẽ khiến cho bên trong Bắc Nhạc bị náo động.*”

“*Có được lòng dân, nhưng lại cho chém không ít quan viên có tội, nên chắc ngài sẽ nghĩ việc này chắc chắn do một bộ phận dư đảng bất mãn hoàng thượng gây nên, muốn nhân cơ hội tạo phản.*”

Nghe vậy, Đồng Phương Diệu đâm chiêu vuốt cằm phẳng “*Thật đúng là một cơ hội, bất quá đại quân Huyền Cương muốn tiến vào Bắc Nhạc ta, trung gian còn phải đi qua một nước Bắc Hải?*”

Lăng Kim Anh trả lời, “*Bắc Hải Hải vương Phong Dịch đã đáp ứng vì Thất vương tử mở ra đường biển, cho hắn mở đường thông suốt.*”

Hai mắt Đồng Phương Diệu nhú lại, vẫn chưa có hành động phát tác.

Trầm ngâm sau một lúc lâu, hắn lạnh lùng cười, “*Quả thế!*”

Được lắm, nội tình càng ngày càng phức tạp rồi đây.

Hắn xoay người, hướng cửa lao đi đến.

Lăng Kim Anh đối với bóng lưng của hắn hô to: “*Hoàng thượng đã đáp ứng cho ta một thông khoái.*”

Hắn xoay người, híp mắt nhìn ả một cái, trong lúc tay áo phất lên, chợt nghe ả phát ra một tiếng như là tiếng kêu đau thảm thiết.

Cai ngục vội vàng tiến lên xem hơi thở của ả, lập tức nhỏ giọng bẩm báo, “*Hồi vận tuế gia, cô nương này đã tắc thở.*”

“*Đem ả đi, tìm chỗ tốt an táng.*” Nói xong, Đồng Phương Diệu đi nhanh, rời khỏi Thiên Lao.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bản Bạc Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8

Thời điểm Đông Phương Diệu trở lại Triều Minh Cung thì Tần Tổ Quyết đã tỉnh.

Tường Quý án theo phương thức của Lý thái y sắc một chén thuốc mang đến, Tần Tổ Quyết vừa nhìn thấy bát thuốc liền nhú mày, tựa hồ đối với chén thuốc kia cảm thù đến tận xương tủy.

May là Đông Phương Diệu kịp thời xuất hiện, lộ ra vẻ mặt tùy khuất nếu nàng không uống hết chén thuốc này thì hẳn sẽ rất đau lòng. Tần Tổ Quyết thấy hẳn như thế thì hoàn toàn không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì, đem cái chén thuốc dùng các loại dược liệu quý hiếm sắc lên kia uống một giọt không dư thừa.

Mắt nhìn đầy chén cạn khô, Đông Phương Diệu trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười sáng lạn.

Sau khi đuổi được Tường Quý đi rồi, hắn cười cười, ngồi vào bên giường, “*Đều đã là người lớn cả rồi, nàng thế nào vẫn còn giống hời nhỏ chán ghét không chịu uống thuốc?*”

Nàng ai oán trừng mắt liếc hắn một cái, “*Chàng biết rõ ta không thích uống thuốc nhất trên đời này, sao còn buộc ta phải uống?*”

“*Oan uổng a, ta cũng không ép nàng, ta đây là quan tâm nàng, nàng nếu có chút chuyện không hay xảy ra, ta cũng không muốn sống nữa, sẽ theo nàng mà đi.*”

“*Phi! Chàng sao lại luôn thích nói đến việc không muốn sống thế hả?*”

Nghe lời trách móc của nàng, hắn cười càng thêm vui vẻ, vẻ mặt rạng rỡ nắm chặt lấy tay Tần Tổ Quyết, “*Cho nên nếu nàng muốn ta hảo hảo sống tốt, thì nàng nhất định phải hảo hảo bảo trọng chính mình*”

Tần Tổ Quyết bị hắn làm cho tức cười, hai người náo loạn một trận, một lúc sau nàng mới khôi phục lại sắc mặt bình tĩnh, hỏi han tới chính sự, “*Đúng rồi, có hỏi được gì từ miệng thích khách kia không?*”

“*Nàng thử đoán xem!*”

“*Đừng đùa, bây giờ là lúc nào mà chàng còn có tâm tư nói đùa?*”

Bị nàng đưa ánh mắt sắc lém ra trừng, Đông Phương Diệu lập tức thành thật không ít, “*Vốn có một số việc không muốn để cho nàng lo lắng, bắt quá sử dụng chiêu trò với thích khách kia đã đưa đến cho chúng ta một tin tức không sai.*”

“*Nha?*” Nàng nhăn mày lại, “*Hay là...*”

Đông Phương Diệu gật đầu, “*Cùng chúng ta đoán giống nhau, Huyền Cương lúc này sở dĩ dám bốn phía khiêu khích Bắc Nhạc ta, thật đúng là do có người sai sử.*”

“*Cùng Phong Dịch có liên quan đi?*”

“*Án, Hắc đã cùng Huyền Cương thất vương tử Tra Hằng bí mật lập ra một hiệp nghị, Phong Dịch sẽ vì Huyền Cương mở ra đường biển, tiến quân tới Bắc Nhạc, phát động chiến tranh.*”

Tin tức này làm Tần Tổ đình sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

“*Nói như vậy, Phong Dịch là có ý muốn thay đại sư huynh báo thù rửa hận?*”

“*Trừ lý do này ra, một người luôn luôn bảo trì vị trí trung lập như Phong Dịch thì không còn lý do nào khác lại đi đắc tội Bắc Nhạc.*” Đông Phương Diệu trầm ngâm nói: “*Năm đó khi nương của Phong Dịch tái giá tiền Sở phủ, nghe nói là có đem theo Phong Dịch, cùng Sở Tử Nặc tuy rằng là đệ phụ huynh đệ, nhưng dù sao cũng có quan hệ huyết thống. Còn nhớ rõ sau khi Sở Tử Nặc bất ngờ chết, Sở gia mọi người bị biếm thành thứ nhân, sung quân đến biên cương phục lao dịch, lúc ấy phụ thân Sở Tử Nặc đã qua đời, nhưng thật ra mẫu thân của hắn .....*” Đông Phương Diệu do dự một trận, “*Giống như bị người nào đó cấp mang đi.*”

Bởi vì vào thời điểm đó triều đình đang đứng ở thời kì hỗn loạn, hắn vội vàng lo việc đoạt vị, chuyện của Sở gia hắn đều giao cho thân tín đi làm.

Sau khi đăng cơ, Đông Phương Diệu luôn bị việc triều chính làm cho rối loạn, còn không thì lại ngồi thần thờ nhớ Tổ Quyết, cho nên đối với những tình huống của Sở gia thời gian sau sau cũng không hỏi han đến, dù sao việc Sở gia xuống dốc, đó là chuyện tất nhiên.

Năm đó Sở gia hùng mạnh như vậy toàn dựa vào Sở Tử Nặc chống đỡ, một khi hắn bị suy sụp thì đương nhiên Sở gia cũng không thể ngóc đầu lên nổi.

Phong Dịch chưa từng được phụ thân của Sở Tử Nặc thu dưỡng, cho nên không được tính là Sở gia nhân, năm đó thân tín phụng theo ý chỉ của hắn đi giải quyết này nên đã lỡ bỏ qua con cá lớn như thế này cũng là điều bình thường.

Đông Phương Diệu phỏng đoán nói: “*Nếu Phong Dịch cùng Sở Tử Nặc khi đó vẫn luôn liên lạc với nhau mà nói, như vậy sau khi Sở Tử Nặc qua*

đời , Phong Dịch nhất định sẽ đưa mẫu thân bọn họ đi.”

“Ân, hơn nữa nương của sư huynh rất thương huynh ấy, con mình uống mạng, trong lòng đương nhiên sẽ có hận thù , cho dù Phong Dịch cùng Sở Tử Nặc cảm tình bình thường, nhưng chỉ cần mẫu thân bọn họ không bỏ qua được ân oán năm đó thì khó có thể nói được điều gì ....”

Tần Tố Quyết lời nói không có nói hoàn, bởi vì việc này bọn họ là người dưới, là bọn họ thiếu nợ người ta.

Hiện tại mọi chuyện đều đã được đưa ra ánh sáng, cái người thần bí kia chính là Phong Dịch, về phần hắn vì sao lại nhiều lần lấy phương thức thần bí xuất hiện tại trước mặt nàng , thậm chí cũng ra tay cứu nàng thì có lẽ phải đích thân gặp hắn mới hiểu được.

Bất quá có thể xác định được là, một khi Phong Dịch thực sự mở ra đường biển giúp Huyền Cương, đối Bắc Nhạc mà nói, tuyệt đối là một hồi kiếp nạn to lớn.

Kết quả của việc trường kỳ kháng chiến , thực lực hùng hậu của Bắc Nhạc sẽ không thua, nhưng sẽ thật đáng thương cho dân chúng vô tội , khói lửa chiến tranh nhất định sẽ hủy diệt đi hòa bình an ổn hiện nay của Bắc Nhạc Quốc .

Nghĩ đến đây, Tần Tố Quyết ngưng trọng chống cằm, lâm vào suy nghĩ sâu xa.

Đông Phương Diệu thấy nàng lộ ra thần sắc nghiêm túc, không khỏi hỏi: “Tố Quyết, nàng đang nghĩ cái gì?”

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, không muốn vì mình mà hắn phải lo lắng , vì thế ôn nhu nói: “Ta đã đói bụng, cùng đi dùng bữa tối đi.”

Mí mắt khẽ híp lại, hắn biết tuy trong miệng nàng nói không có gì, nhưng trong lòng khẳng định không phải không có chuyện.

Nàng có tâm sự, nhưng lại không muốn cùng chia sẻ với mình, điều này làm cho hắn có chút bất mãn.

Nhưng từ trước đến nay Tố Quyết làm việc luôn có chừng mực, hắn đối với nàng có thừa tin tưởng, Đông Phương Diệu cũng khuyên giải an ủi chính mình, đừng làm cho nghi kỵ cùng dục vọng chiếm đoạt làm chửa tể trái tim mình.

Từ sau khi sự kiện ám sát bị phát sinh , hoàng cung liền bị vây trong trạng thái giới nghiêm.

Mặc kệ là nội thị ra cung, hay là ngoại thần tiến vào, đều phải trải qua kiểm tra cực kỳ nghiêm khắc , mà ngự lâm quân tuần tra trong cung cũng tăng gần gấp đôi so với trước kia.

Tần Tố Quyết đang ngâm mình trong hồ tắm ở Triều Minh Cung thì đột nhiên mơ hồ nghe được một thanh âm không hề tầm thường từ bên ngoài truyền đến.

Nàng chăm chú nhìn ra bên ngoài, sau đó cơ hồ trong chớp mắt liền nhảy ra khỏi mặt nước, một tay bắt lấy xiêm y ở trên bình phong kéo xuống, thuần thục , nhanh chóng mặc ở trên người.

Cùng lúc đó, một đạo thân ảnh gầy , cao ngất lặng yên không một tiếng động xuất hiện tại bên cạnh hồ.

Đúng là nam nhân luôn dùng phương thức thần bí xuất hiện ở trước mặt nàng. Chỉ có điều khác với những lần trước luôn mặc lam sắc áo choàng , lúc này hắn mặc nhất kiện nguyệt sắc áo choàng, đường may thực tế càng làm nổi bật ra ngũ quan tuấn mỹ của hắn.

So với Đông Phương Diệu khí phách cùng uy nghiêm, nam nhân này lại nhiều hơn vài phần tà mị cùng ngả ngớn.

Hắn bên môi lộ ra hàm xúc không rõ ý cười, trong tay như cũ thưởng thức Ngọc Tiêu tinh xảo trân quý . “Tố Quyết, chúng ta lại gặp nhau.”

Này thanh âm “Tố Quyết” kêu thật phần thân thiết, người không biết chắc chắn cho rằng quan hệ giữa hai người không phải là ít.

Mà lúc này Tần Tố Quyết tuy rằng mặc xiêm y, nhưng nàng sau khi tắm rửa thì xiêm y có chút ẩm ướt quần lấy thân thể mềm mại , một đầu tóc dài lộ vẫn còn bọt nước, cả người nàng toát lên vẻ quyến rũ .

Trong lòng Tần Tố Quyết tràn ngập đề phòng vị nam tử đột nhiên xông vào này, dù vẫn chưa hết kinh hoàng, nhưng thanh âm của nàng vẫn trấn định , tự nhiên : “Là người, nếu ta không đoán sai, người chính là ca ca đệ phụ của đại sư huynh , Phong Dịch!” Nàng dùng ngữ khí phi thường khẳng định , như là đã thập phần xác định được đáp án này .

Người thần bí thoáng ngẩn người ra, sau đó lập tức cười ha ha cợt nhả. “Nàng quả nhiên làm cho ta càng ngày càng thương thức.”

Trong con ngươi hắn đầy vẻ trêu tức, hắn nhìn nàng từ trên xuống dưới , cất bước đi tới mỗi lúc một gần.

“Tố Quyết, đệ đệ của ta năm đó đối với nàng mê muội đến độ điên cuồng, từng thề với trời, cuộc đời này nhất định phải cưới nàng làm vợ. Khi đó ta còn cảm thấy hắn bị một tiểu cô nương làm say mê đến thần hồn điên đảo như vậy có chút ngốc, hiện thời vừa thấy, nàng quả nhiên có thể mê hoặc bất kỳ nam nhân nào , khó trách Đông Phương Diệu kia vì nàng, cự nhiên chịu buông tha cả hậu cung.”

Nàng thoáng lui ra phía sau vài bước, “Người muốn vì đại sư huynh báo thù sao?”

“*Àn? Vì sao nàng lại nghĩ như vậy?*”

“*Chính là trực giác của ta mách bảo như vậy.*”

“*Nàng đối với trực giác của chính mình tin tưởng vậy sao?*”

Tần Tố Quyết không đáp, chỉ đứng yên tại chỗ.

Phong Dịch tiến đến gần nàng.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, là Đông Phương Diệu, hắn đang đi vào bên trong, ở cửa có cung nữ quý xuống đất thỉnh an, chợt nghe thấy thanh âm hắn hỏi: “*Nương nương đâu?*”

Cung nữ nhu thuận đáp lời, “*Hồi vạn tuế gia, nương nương đang ở bên trong tắm rửa.*”

Đông Phương Diệu cười khê, “*Các người ở bên ngoài, không có mệnh lệnh của trẫm thì không ai được phép vào quấy rầy.*”

Ngay sau đó, tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Đứng cách nàng một bước xa, Phong Dịch lộ ra biểu cảm giễu cợt, nói: “*Nam nhân kia thật đúng là háo sắc.*”

Không đợi Đông Phương Diệu bước vào, hắn một tay ôm lấy bả vai Tần Tố Quyết, bá đạo đem nàng ôm vào trong lòng, cũng mạnh mẽ đem Ngọc Tiêu kia nhét vào trong tay nàng.

Ngay tại lúc Đông Phương Diệu đẩy cửa bước vào, Phong Dịch ở bên tai nàng nhỏ giọng nói: “*Ngọc Tiêu này ta đưa trả lại cho nàng, nếu nàng muốn gặp ta, chỉ cần thổi khúc tiêu ta thường xuyên thổi cho nàng nghe thì ta sẽ xuất hiện trước mặt nàng.....*” Nói xong, hắn quay đầu cho Đông Phương Diệu một cái nhìn khiêu khích, sau đó từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Nguyên bản Đông Phương Diệu tâm tình còn mang theo vài phần trêu cợt muốn cho nàng một kinh hi, nhưng khi tận mắt nhìn thấy nam nhân khác ôm ấp nữ nhân mình yêu thương ngay trước mắt mình, nhất thời lòng đổ kị ứa ra, cũng không để ý tới sự ngăn trở của nàng, hắn phi thân ra cửa sổ, cứ như vậy đuổi theo.

Phong Dịch khinh công không sai, nhưng hắn cũng không vội vã đào tẩu, ngược lại cố ý dẫn Đông Phương Diệu đuổi kịp, hai người đồng thời nhảy lên nóc nhà đánh nhau một hồi.

Đông Phương Diệu tiếp mấy chiêu, không ngừng tấn công nhưng đáy lòng khê hoảng hốt, nam nhân này võ nghệ xác thực như lời đồn đại, xuất thân nhập hóa không biết rõ được.

Nhanh nhẹn lui ra phía sau vài bước, Phong Dịch tận lực nói: “*Hoàng thượng tức giận như thế, chẳng lẽ là bởi vì nhìn thấy nữ nhân của mình bị ta ôm ấp?*”

Bị hắn nói thẳng ra như vậy, Đông Phương Diệu sắc mặt nghiêm nghị, phất chốc đánh ra một chưởng, nhưng Phong Dịch lại thoải mái tránh thoát.

“*A, hoàng thượng tức giận như thế này cũng khó trách, quốc mẫu Bắc Nhạc Quốc, ở trước mặt hoàng đế như người cùng nam nhân khác chàng chàng thiếp thiếp, loại sự tình này bất luận phát sinh ở trên người nam nhân nào, chỉ sợ đều không thể chịu được.*”

Mất thấy đối phương phản thủ đánh úp lại, hắn lại thành thạo tránh thoát, cười nói: “*Ta nói hoàng thượng người, nếu người thật sự tức giận như vậy, thì nhanh chóng đem hoàng hậu phế bỏ thôi, nương nương ngày thường mạo nhược thiên tiên, người nếu không cần thì ta luôn sẵn sàng tiếp nhận.*”

Đông Phương Diệu giận dữ cười lại, “*Phong Dịch, người đừng vọng tưởng dùng loại phương pháp ngây thơ như thế này chọc giận trẫm, Tố Quyết đối với trẫm tình thâm nghĩa trọng, cho dù có bị người ôm ấp, thì cũng là do bị người bức bách. Người nhiều lần lên lút tiếp cận nàng, mặc dù khi đó trẫm không biết nội tình như thế nào, nhưng hiện tại đã biết được rành mạch.*”

“*Ta nên khen hoàng thượng thật anh minh sao?*” Phong Dịch hừ lạnh một tiếng.

Đông Phương Dịch cười lạnh, “*Người nếu muốn báo thù cho Sở Tử Nặc thì cứ việc phóng ngựa lại đây, trẫm sẽ chỉ huy bốn triệu đại quân Bắc Nhạc tại đây nghênh đón khiêu chiến của người. Bất quá trẫm muốn cảnh cáo người một câu, từ nay về sau, đừng có chú ý gì với Tố Quyết.*”

Phong Dịch cười ha ha, chính là trong cười đều toát lên vẻ khinh thường.

“*Phong Dịch ta tung hoành thiên hạ, việc gì cũng đều là làm theo ý mình, không tới lượt ngoại nhân như người đến sai sử ta. Đông Phương Diệu, nếu người thật có bản lĩnh, thì canh chừng kỹ nữ nhân của mình đi, nói không chừng ngày nào đó nàng sẽ rơi vào vòng tay ôm ấp của người khác a.*”

Đông Phương Diệu đáy lòng tuy giận dữ nhưng trên mặt lại nở một nụ cười kì quái.

Hắn khoanh tay trước ngực, kiêu căng đứng ở nóc nhà , gió nhẹ thổi tới, thổi bay một góc y bào của hắn, Hoàng bào uy phong vừa khít với dáng người ngạo nghễ của hắn .

“Nữ nhân của trẫm, trẫm tự nhiên sẽ thù hận đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, ngoại nhân muốn cướp, cũng phải nhìn xem chính mình rốt cuộc có cái bản sự gì .”

“Hào, ta đây liền mỗi mắt mong chờ, xem xem ta rốt cuộc có cái bản sự kia không,ta nhất định sẽ làm cho nữ nhân của người cuối cùng biến thành của ta .” Nói xong, Phong Dịch nhảy lui vài bước, nháy mắt biến mất vô tung.

Từ phương hướng xa xôi nào đó , dường như còn có thể nghe được hắn đắc ý cười to, điều này làm cho Đông Phương Diệu tức giận đến sôi gan sôi thịt, hận không thể đem người nọ bắt giam trong thiên lao âm hàn, lột da hắn, xé thịt hắn ném cho chó ăn.

Đến khi Tần Tố Quyết thắng một đường đuổi tới, Đông Phương Diệu mới từ nóc nhà nhảy xuống, vững chắc đứng ở trước mặt nàng, cẩn thận đánh giá nàng một phen, hỏi: *“Tên hôn dân đồ có hay không thương tổn nàng?”*

Nàng không nhịn được cười nói: *“Nếu hắn muốn thương tổn ta thì sẽ không làm ra nhiều trò như vậy. Còn có, chàng xem lại chàng đi, thân là một đế vương cao cao tại thượng, thế nhưng lại lộ ra biểu cảm trẻ con như vậy, việc này nếu để cho người ngoài nhìn thấy, chàng còn thể nào giữ được uy tín của mình ?”*

Đông Phương Diệu sắc mặt vẫn khó coi như cũ , bị nàng kéo cánh tay đi vào trong phòng.

“Chàng đừng tức khí, Phong Dịch kia nói rõ là cố ý lợi dụng ta để làm chàng tức giận , chàng nếu thực nổi giận, chẳng phải là rơi vào bẫy của hắn rồi ?”

Bị nàng khuyên nhủ một trận, sắc mặt của hắn cuối cùng tốt hơn vài phần.

“Tố Quyết, mặc kệ về sau phát sinh chuyện gì, nàng cũng đừng rời xa ta .”

Thấy hắn đáy mắt toàn là ưu sắc, nàng nhẹ nhàng gật đầu, *“Ta đáp ứng chàng .”*

Đông Phương Diệu thế này mới yên lòng, một tay kéo nàng vào trong lòng, gắt gao ôm chặt , trong lòng cũng kiên định vài phần.

Tần Tố Quyết biết hắn vì mình mà khản trương, trong lòng lướt qua một trận ngọt ngào, nếu nàng lo lắng, thì cũng đã lọt vào bẫy của Phong Dịch .

Nhưng nếu hắn là vì muốn báo thù cho đại sư huynh thì lúc trước tại sao lại ra tay giúp nàng ở trấn Vĩnh Ninh?

Còn cả lúc ở bãi săn bắn hoàng gia, hắn cũng kịp thời đưa tới giải dược.....

Tựa hồ cảm nhận được suy nghĩ trong nội tâm nàng, Đông Phương Diệu hai bàn tay nắm lấy bờ vai nàng, bá đạo ra mệnh lệnh, *“Tố Quyết, ta không cho nàng nghĩ đến hắn!”*

Nàng sùng sốt một chút, không khỏi bật cười “ *Chàng thật sự là không phân biệt rõ phải trái, ta chỉ là đang đoán xét cuộc động cơ của hắn là gì thôi.....”*

“Mặc kệ hắn có cái động cơ gì , nàng cũng không cần quá lo lắng, đây là giang sơn của ta , ta tự nhiên biết nên làm thế nào, nàng chỉ cần nghĩ thông suốt làm một hoàng hậu phóng khoáng của mình ta là đủ rồi .”

Nghe vậy, nàng dở khóc dở cười. Lại nữa kia , nam nhân này thật sự là bá đạo quá thể đáng, bất quá nàng cũng dần dần hiểu được sự bất an của hắn là đến từ tính độc lập , không chịu ý lại vào hắn của nàng, có lẽ ngẫu nhiên nàng nên giả trang là một tiểu nữ nhân cần được bảo hộ ,để không làm cho hắn luôn phải đơn phương lấy lòng nàng.....

Không bao lâu sau , mật thám do Đông Phương Diệu phái đi đã tra ra được một chút tình huống trước mắt của Huyền Cương .

Huyền Cương đại vương có mười bốn vị vương tử, trước mắt biểu hiện có vẻ xông xáo ra trừ bỏ có Tam vương tử cùng Cửu vương tử thì người có dã tâm lớn nhất chính là Thất vương tử Tra Hằng.

Tra Hằng thiên văn thiện võ, biểu hiện trác tuyệt nên phụ vương hắn vô cùng yêu thích.

Nhưng mẫu thân của Tra Hằng địa vị không cao, hơn nữa hắn cũng không phải trưởng tử, cho nên muốn muốn tranh vương đoạt vị thì vấp phải khó khăn trùng trùng.

Tiệc nuôi lớn nhất của Lão đại vương chính là năm đó cùng Bắc Nhạc ký kết hiệp ước mất chủ quyền , không xâm phạm lẫn nhau.

Tra Hằng biết được điều này, liền lên phát động chiến tranh tiến công Bắc Nhạc ,và lại hắn cũng đã đạt được hiệp định hợp tác với Hải vương Phong Dịch nên hắn càng tin tưởng chỉ cần có thể đã bại Bắc Nhạc, làm cho Huyền Cương hãnh diện, thì đòi đại vương tiếp theo khẳng định không còn ai xứng đáng hơn hắn.

Đông Phương Diệu sau khi xem tấu chương do mật thám đưa lên, lông mày nhăn chặt lại, sắc mặt so với lúc thường nghiêm túc thêm vài phần.

Khi Tần Tố Quyết bước vào ngự thư phòng liền nhìn thấy một màn này.

Tường Tường Quý tiến vào đưa trà, Đông Phương Diệu cũng không có ngần đầu lên, chính là thuận miệng nói: “*Đem trà đặt xuống đi, trăm tí nữa sẽ uống. Còn có, nhớ phân phó ngự thiện phòng chuẩn bị chút ngự thiện khai vị cấp nương nương, canh chừng nàng dùng hết rồi mới trở về phục mệnh.*”

Gần đây Tố Quyết khẩu vị không tốt lắm, điều này làm cho hần thực lo lắng, mỗi ngày đều hết đồ khuyên lại lửa nằng ăn nhiều thêm vài thứ, thời điểm chính mình không ở cạnh bên người nằng thì đều làm cho Tường Quý thay hần đi coi chừng.

Lời này làm cho Tần Tố Quyết không khỏi cười khê ra tiếng, bước sen nhẹ nhàng đi đến trước ngự án đem thực hộp đặt ở trên bàn con bên cạnh, lời nói nũng nịu, nhỏ nhẹ rót vào tai Đông Phương Diệu: “*Hoàng thượng, chàng vẫn là trước lo lắng cho thân mình đi.*”

Đông Phương Diệu nghe tiếng thoáng ngẩn người ra, chỉ thấy người trong lòng mặc nhất kiện y bào mềm mại, tươi cười đầy mặt đứng ở trước mặt mình.

“*Tố Quyết, sao nằng lại tới đây?*”

“*Ta nghe Tường Quý nói, đã nhiều ngày nay chàng chưa hảo hảo dùng ngự thiện, cho nên tự mình xuống bếp, hầm canh gà cho chàng, làm chút điểm tâm cùng đưa muối đơn giản, nếu chàng không chịu ăn hết sạch sẽ thì ta sẽ rất không cao hứng.*”

Hần vội vàng buông tấu chương trong tay, trên khuôn mặt tuấn tú nguyên bản nghiêm nghị lúc này lộ ra vài phần tươi cười.

“*Tố Quyết, từ sau khi nằng rời cung hai năm trước, ta đã lâu cũng chưa được ăn đồ ăn do nằng tự tay làm.*” Nói xong, Đông Phương Diệu vòng qua ngự án, mở thực hộp ra, chỉ thấy bên trong có một chén canh gà, một ít điểm tâm, cùng với vài món thức ăn đơn giản nhưng trông rất ngon miệng. Bỏ qua tâm tình lo lắng do tấu chương vừa này, hần cười nói: “*Tất cả đều là đồ ăn ta thích, Tố Quyết, không nghĩ tới nằng còn nhớ rõ khẩu vị của ta.*”

Tần Tố Quyết thấy hần lộ ra nụ cười như của đứa nhỏ, đáy lòng không khỏi thoáng qua vài phần đau tức.

Hần gần đây thường xuyên bởi vì quốc sự mà bận đến đã khuya mới hồi cung đi ngủ, thời điểm buổi sáng mỗi ngày nằng tỉnh lại thì Đông Phương Diệu đã đi rồi.

Nằng biết hần thân là hoàng đế, trên vai gánh trọng trách trăm trọng hơn mà phạm nhân có khả năng tưởng tượng ra được, rất nhiều phiền não hần đều để ở trong lòng, không dám nói ra với nằng, tất cả vì hần sợ nằng sẽ vì hần lo lắng.

Nhưng nằng chẳng phải đứa ngốc, hiện thời thế cục nằng tuy rằng không tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng có vài phần hiểu rõ.

Tấu chương đặt đầy trên ngự án đều có liên quan đến Huyền Cương, nằng tùy tiện mở một phần ra xem, thờ dãi, “*Xem ra chiến sự đã gần trong gang tấc rồi.*”

Đông Phương Diệu tự tay đem đồ ăn trong thực hộp đưa đến bên miệng nằng, cười cười đem tấu chương trong tay nằng thả xuống, “*Đừng nghĩ nhiều như vậy, nào Tố Quyết, chúng ta đã lâu không cùng nhau dùng ngự thiện, vừa vận đồ ăn nằng làm cũng đủ cho hai người chúng ta ăn, chờ ăn xong rồi mới tính tiếp chuyện phiền lòng này.*”

Hai người ôm nhau ngồi xuống, Đông Phương Diệu thuở nhỏ đã lớn lên trong hoàng thất nên luôn được người khác hầu hạ, đời này khó có khi tự mình động thủ hầu hạ ai.

Tần Tố Quyết chính là ngoại lệ.

Hần tự tay thay nằng múc cơm, chia thức ăn, hầu hạ chu đáo.

“*Diệu, chàng và ta là phu thê, nếu có chuyện phiền não, ta hy vọng có thể cùng chàng cùng nhau gánh vác.*” Tần Tố Quyết sau khi nuốt miếng thức ăn được hần uy tận miệng vào bụng, lại nói: “*Lúc này hành động của Huyền Cương đã thường xuyên như thế, trừ bỏ âm thầm cấu kết cùng Phong Dịch, ta nghĩ, một số bộ tộc xung quanh kháng định cũng sẽ bị liên lụy vào.*”

Bắc Nhạc ở phương Bắc, không chỉ có có một Huyền Cương, còn có không ít thủ lĩnh của các bộ tộc khác, bọn họ cũng đều có thế lực quyền chính riêng, một khi những bộ tộc này cùng Huyền Cương kết giao thì Bắc Nhạc nhất định sẽ dính vào một hồi tranh đoạn cam go, gian khổ và hứng chịu tổn thất vô cùng nặng nề.

Đông Phương Diệu cũng không muốn nói đến đề tài này, nhưng hần biết Tần Tố Quyết bề ngoài ôn nhu hiểu chuyện, nhưng bên trong là một nữ nhân có cá tính quật cường.

Thờ dãi, hần nhẹ nhàng gật đầu, “*Vùng phương Bắc này xác thực cất giấu không ít phiền toái, trừ bỏ Huyền Cương, còn có lang tộc, ung tộc cùng với man tộc, những tên thủ lĩnh của các bộ tộc ấy đều vô cùng dũng mãnh, bọn họ cũng có rất nhiều nô lệ, mà trong đó khiến cho người ta đau đầu nhất, chính là cổ tộc.*”

Nói tới đây, hai hàng lông mày của hần gập gao khóa cùng một chỗ, “*Cổ tộc là bộ tộc cực kì nguy hiểm, bọn chúng am hiểu cách hạ cổ, hơn nữa thủ đoạn thập phần âm độc. Ta chấp chính vài năm nay, sợ dĩ luôn luôn cùng vùng phương Bắc bảo trì hòa bình, cũng là vì không muốn tùy tiện*

trêu chọc những bộ tộc dã man đó. Nếu Huyền Cương thực sự cùng các bộ tộc khác tiến công Bắc Nhạc, ắt sẽ tạo thành một hồi đại chiến sự.”

Tần Tổ Quyết trầm tư thật lâu ,sau đó mới mở miệng hỏi: “Chàng nói cổ tộc kia , mười mấy năm gần đây mới dần dần quật khởi đi?”

“Không sai!” Đông Phương Diệu sắc mặt trầm thêm vài phần, “Kỳ thực cổ tộc trước kia cũng không được gọi là cổ tộc, mà là tộc của mẫu hậu ta, tộc Bồ Nhĩ Mạn.

“Năm đó mẫu hậu ta bị tung tin đồn nhảm là tà linh hóa thân, rất nhiều bộ tộc bởi vậy đối tộc Bồ Nhĩ Mạn bốn phía khi dễ, thẳng đến mười hai năm trước, tộc trưởng của tộc Bồ Nhĩ Mạn, cũng chính là tổ phụ ta, bị tộc trưởng đương nhiệm cổ tộc vu tội dùng tà thuật khiến cho người ta dùng hỏa thiêu sống tổ phụ, về sau, tộc Bồ Nhĩ Mạn liền thay tên thành cổ tộc.”

Chuyện này đối với Đông Phương Diệu mà nói, luôn luôn là một nỗi đau.

Tuy rằng hần ở Bắc Nhạc lớn lên, nhưng không phải không có ấn tượng gì đối với tộc Bồ Nhĩ Mạn .Nơi này trong miệng mẫu hậu chính là cố hương xinh đẹp nhất, tam huynh đệ bọn họ cùng mẫu hậu bởi vì lời đồn thổi vô căn cứ mà nhận hết đau khổ, không nghĩ tới ngay cả tộc Bồ Nhĩ Mạn cùng tổ phụ ở xa xôi cũng khó trốn tai ách, khi đó hần liền hiểu được một cái đạo lý — một người, nhất là được sinh trưởng ở trong hoàng cung các viện, muốn sống sót được ở đây, nhất định phải có được quyền vô thế thượng, như vậy mới có năng lực tự bảo vệ mình cùng bảo hộ thân nhân.

Cho nên sau khi hiểu chuyện, hần liền thề, đời này kiếp này nhất định phải trở thành đế vương, bằng không hần tình nguyện hóa thành một luồng u hồn, cũng không muốn phải ở dưới thế gian kéo dài chút hơi tàn sinh mệnh.

“Hai năm nay, ta thủy chung cùng phương Bắc chung sống hoà bình, cũng không muốn cùng vị Hải Vương kia xung đột. Nàng cũng biết, Bắc Nhạc từng trải qua nội loạn đã sớm bị đại thương nguyên khí, ta tận sức cho hưu bình dưỡng tức, cũng là hy vọng cấp cho dân chúng một cuộc sống giàu có, phồn vinh, để lại cho hậu thế cột trụ vững chắc trụ, không nghĩ tới.....”

Tần Tổ Quyết giữ chặt tay hần, nhẹ giọng an ủi, “Diệu, chàng là một vị hoàng đế tốt. Trời cao luôn công bằng, chàng đối xử tử tế với dân chúng, ưu quốc ưu dân, lão thiên gia nhất định sẽ cho chàng một kết cục tốt đẹp.”

Đông Phương Diệu rốt cục lộ ra tươi cười, tay cũng nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của nàng, cười nói: “Chỉ cần đời này có thể cùng tay kẻ má áp, với ta mà nói, chính là kết cục tốt đẹp nhất.”

Sắc mặt nàng ửng đỏ, giận dữ mắng: “Chàng lại không đứng đắn rồi.”

Hần cười càng thêm đắc ý, “Đúng rồi, Tổ Quyết, thời gian này ta quá bận rộn quốc sự, đã lâu cũng chưa cùng nàng ra cung đi dạo, dù sao quốc sự bận rộn là vĩnh viễn không xong, không bằng dùng xong ngo thiện, chúng ta cùng nhau ra ngoài cung dạo chơi, như thế nào?”

Tần Tổ Quyết mỉm cười, gật gật đầu.

Nàng vốn muốn làm cho hần thả lỏng một chút nên mới đến, chính hần nguyện ý đi ra ngoài hít thở không khí thì đó là điều không thể tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Bản Bạc Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Sáng sớm hôm sau, đợi cho Đông Phương Diệu thượng triều sau, Tần Tổ Quyết nằm một mình ở trên giường lăn qua lộn lại một hồi, nhưng vẫn không thể nào ngủ được.

Không gọi Kiều Hi, nàng tự mình mặc xiêm y, sau đó liền đi tới trước bàn trang điểm, lấy Ngọc Tiêu mà mấy ngày trước Phong Dịch trả lại cho nàng ra, trầm ngâm suy nghĩ. Đại sư huynh cả đời sống trên lưng ngựa, trừ bỏ hành quân bày trận ra, ham mê duy nhất chính là thổi tiêu.

Tuy rằng hai người đều là đệ tử của Thiên Cơ lão nhân, nhưng đại sư huynh là người có khát vọng rộng lớn, có mục tiêu rõ ràng, chính xác. Hần muốn chinh phục thiên hạ, muốn có được thiên hạ, muốn đem thiên hạ thu hết vào trong lòng bàn tay của chính mình.

Mà nàng, Tần Tổ Quyết lại cùng sư phụ giống nhau, không thích hỏi đến tục sự phàm trần, không muốn quan tâm tới thế sự, chỉ thắm muốn cả đời được sống những ngày bình yên, đơn giản, vui vẻ.

Cũng vì như thế mà năm đó sư phụ mới đem sở học suốt đời truyền thụ hết cho nàng. Có lẽ từ thật lâu trước kia, sư phụ đã sớm nhìn ra dã tâm của đại sư huynh, cũng nhìn ra vì dã tâm đó của hần chắc chắn sẽ dẫn tới họa sát thân.

Sư phụ từng lên khuyên đại sư huynh, muốn hần thuận theo thiên mệnh, đừng quá cưỡng cầu, nếu năm đó đại sư huynh nghe theo lời dạy của sư phụ, cự tuyệt điều kiện của Vinh Viêm Đế, thì có lẽ hiện tại, hần đã có thể hưởng thụ một kết cục, một cuộc sống khác.

Tuy kết cục đã định, nhưng bi thương, tiếc nuối không vì thời gian mà biến mất.

Nàng cũng không yêu đại sư huynh, nhưng cũng không quên được những việc đã cùng hần trải qua, khi cả hai vẫn cùng học nghệ...

Ngón tay nhẹ vuốt ve Ngọc Tiêu, còn nhớ rõ năm đó, nàng vì cây Ngọc Tiêu này, từng hao hết tâm lực, nhưng vạn vạn lần không nghĩ tới, phần lễ vật này cuối cùng lại thành hung khí hại đại sư huynh mất mạng.

Đại khái nghe được trong phòng có động tĩnh, Kiều Hi cẩn thận đẩy cửa vào, nhẹ giọng nói: “*Nương nương, người đã dậy, sao người không gọi nô tỳ?*”

Nhìn nàng đã mặc xiêm y chỉnh tề, tiểu nha đầu tự trách tiến lên tạ lỗi, “*Hoàng thượng phân phó cho nô tỳ, nhất định phải hầu hạ chu đáo nương nương, nếu bị hoàng thượng biết được nô tỳ chậm trễ hầu hạ nương nương, nô tỳ thể nào cũng sẽ bị hoàng thượng trách tội cho mà xem.*”

Tần Tố Quyết thuận tay đem Ngọc Tiêu giấu ở trong tay áo, quay đầu cười nói: “*Hoàng thượng là một vị quân vương thánh minh, sẽ không đơn giản vì người không hầu hạ thay xiêm y, rửa mặt, hay súc miệng mà liên tri tội người đâu. Còn nữa, trước đây ta cũng đã nói rồi, quy củ trong cung không thích hợp với ta, cho nên người không cần dè dặt cẩn trọng như thế đối với ta, người như vậy, ta ngược lại không được thoải mái.*”

Kiều Hi gật đầu, “*Nương nương dạy bảo, nô tỳ xin nhớ kỹ.*”

Kỷ thực ở trong lòng Kiều Hi luôn luôn cảm thấy thật may mắn có thể đi theo, hầu hạ một chủ tử thiện lương, hiểu lễ phải như Tần Tố Quyết.

Tần Tố Quyết nói rõ với nàng, “*Người không cần thời thời khắc khắc hầu hạ ở bên người ta, có cái gì cần ta sẽ nói với người, nếu hoàng thượng trách cứ, ta sẽ nói cho người biết đó là ý của ta.*”

Kiều Hi gật gật đầu, “*Tuân lệnh nương nương, vậy nô tì xin lui, nô tỳ luôn ở ngay ngoài cửa, người nếu có việc, xin hãy gọi nô tì một tiếng.*” Nói xong, nàng ấy cẩn thận đem cửa khép lại.

Suy nghĩ thật lâu sau, Tần Tố Quyết vẫn cảm thấy thập phần bất an.

Triều đình gần đây gặp phải nhiều nan đề, nàng biết việc này là do trước đây triều đình luôn luôn nhân nhượng phương Bắc nên khiến cho bọn họ lộng hành, vì thế nhân cơ hội triều đình gặp khó khăn liền muốn xâm phạm Bắc Nhạc. Mà kẻ đầu têu, chính là Hải vương Phong Dịch kia.

Nghĩ đến đây, nàng nắm chặt Ngọc Tiêu trong tay, suy nghĩ một chút liền nhảy ra ngoài cửa sổ, lợi dụng võ nghệ cao cường của bản thân, thẳng hướng ngoài cung mà đi.

Còn nhớ lần trước, khi Phong Dịch xông vào Triều Minh Cung đem Ngọc Tiêu đưa cho nàng từng nói, chỉ cần nàng thổi thủ khúc hần thường thổi kia, là hần nhất định sẽ hiện thân. Nói như thế tức là nơi hần ẩn nấp khẳng định cách hoàng cung không xa.

Tần Tố Quyết quanh co một hồi, tránh thoát khỏi ám vệ mà Đông Phương Diệu an bài bên người nàng, đi xa khỏi hoàng cung, tại một địa phương không thường có người lui tới sau, mới dừng lại xem xét.

Gặp bốn bề vắng lặng, nàng lấy Ngọc Tiêu ra, chậm rãi thổi.

Thủ khúc này nàng cũng không xa lạ, đây là thủ khúc mà sư phụ đã từng dạy cho nàng, chính là nàng không thích giai điệu của thủ khúc này, cảm thấy nó quá mức thể lương cùng ưu thương, cho nên sau khi học được xong, nàng thủy chung chưa từng thổi qua.

“*Đã sớm nghe đệ đệ ta nói, đệ từ tối đặc ý của thiên cơ lão nhân chẳng những tức trí đa mưu, võ nghệ siêu quần, ... nhưng không nghĩ tới, ngay cả âm luật cũng thông hiểu kỹ càng.....*” Cách đó không xa, truyền đến tiếng nói của Phong Dịch.

Tần Tố Quyết ngừng tiếng tiêu, theo hướng tiếng nói vọng lại đi tới, chỉ thấy hần thần thái tự nhiên ngồi điềm tĩnh trên một gốc cây cổ mộc, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười tươi rói, phảng phất mang theo chút hương vị bất cần đời.

Hần từ trên cao nhìn xuống nàng, cười nói: “*Thế nào lại ngừng, tiếp tục đi, ta rất thích thủ khúc này, chỉ tiếc trong những người mà ta nhận thức, hiếm có người có thể thổi hoàn chỉnh thủ khúc này.*”

Nàng tao nhã thu hồi Ngọc Tiêu, ngửa đầu nhìn hần, “*Thủ khúc này là ‘hồn khúc’, làn điệu thống khổ, ưu thương, nếu là nghe lâu, sẽ gợi lên chuyện đau lòng cũ, người cần gì phải vì chính mình không vượt qua được, mà luôn tìm tới sự không thoải mái vậy?*”

Phong Dịch nghe vậy, cười ha ha, từ trên cây thả người, nhảy xuống dưới.

“*Nhân sinh trên đời này, khi gặp khổ sở, bi thương có nhạc làm bạn, có thể cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều, nếu ngẫu nhiên nghĩ đến những đau khổ đã trải qua, mới càng có thể học được cách quý trọng những thứ ở trước mắt, đối xử tử tế với ngoại nhân.*”

“*Người đã hiểu được đạo lý này, vì sao vẫn quyết định như vậy?*”

“Quyết định như vậy?” Phong Dịch nhún mày, lấy tốc độ của ‘sét đánh không kịp bưng tai’ tiến đến trước mặt nàng “Chuyện nàng ám chỉ, sẽ không phải là có liên quan tới Huyền Cương đi?”

Tần Tổ Quyết cũng không né tránh, ngao nghễ đôi mắt cùng hắn, “Người sáng mắt trước mặt không nói tiếng lóng, ta tin tưởng người biết rất rõ ràng chuyện ta ám chỉ rốt cuộc là chuyện gì. Người muốn trợ giúp Huyền Cương, đến tấn công Bắc Nhạc sao?”

Hắn khoanh tay mà đứng, cười lạnh một tiếng, “Vấn đề này nàng là hỏi cho chính mình, hay vẫn là vì Đông Phương Diệu mà hỏi?”

“Có gì khác nhau không?”

“Khác nhau! Nếu nàng là vì chính mình mà hỏi, ta đây sẽ trả lời nàng, nhưng nếu nàng là vì Đông Phương Diệu mà hỏi, xin thứ lỗi, ta cự tuyệt.”

Nàng xem hắn liếc mắt một cái, không sợ không giận, lạnh nhạt nói: “Nếu người thực không muốn trả lời, có thể vì chính mình tìm vô số lý do.”

“Nàng vì sao cảm thấy ta không muốn trả lời?”

“Được, vậy người nói cho ta, vì sao phải giúp Huyền Cương? Là vì đại sư huynh sao?”

“Nàng sợ dĩ chất vấn ta, là vì Đông Phương Diệu sao?”

Nàng dùng sức gật đầu, thẳng thắn thừa nhận, “Đúng!”

Ngữ khí nàng rõ ràng, thẳng thắn như thế, làm cho Phong Dịch ngẩn ra.

Một lát sau, hắn mới khinh thường cười lạnh, nói, “Nhớ năm đó Đông Phương Diệu vì để đạt được ngôi vị hoàng đế, vì quét dọn sạch chướng ngại vật đã không tiếc lợi dụng nàng, nam nhân như vậy rốt cuộc có chỗ nào tốt, để cho nàng đổi với hắn toàn tâm toàn ý, hi sinh hết thảy như vậy?”

“Bởi vì hắn xứng đáng!”

“Hắn xứng đáng?” Phong Dịch hừ lạnh một tiếng “Ta không tin nàng thực sự không để ý, nếu không để ý, năm đó lúc Đông Phương Diệu đăng cơ, vì sao nàng lại bỏ đi không một lời từ giã, làm cho hắn trở thành đế vương đầu tiên trên đời này bị nữ nhân vứt bỏ, cũng trở thành trò cười cho toàn thiên hạ?”

“Có lẽ ở trên phương diện tình cảm riêng tư, hắn thật sự đã lợi dụng ta, nhưng ở trong mắt của người trong thiên hạ, người không thể phủ nhận hắn là một hoàng đế tốt.”

“Theo ý của nàng, đệ đệ của ta, Sở Tử Nặc không bằng Đông Phương Diệu sao? Hắn không phải là người thích hợp để làm bá chủ?”

“Phong Dịch, có một số việc đã xảy ra, người cần gì phải cố tình theo đuổi một vấn đề không có đáp án như vậy? Có lẽ nếu đại sư huynh chấp chính, có thể làm cho Bắc Nhạc Quốc so với hôm nay càng thêm phồn vinh hơn, nhưng điều kiện tiên quyết là, hắn phải sống sót ở trong trận quyết đấu năm đó. Người chắc chắn sẽ cảm thấy ta thân là đồng lõa làm gì có tư cách để nói như vậy đúng không? Trên thực tế ở hai năm trước, ta cũng thực rối rắm, hỗn loạn đối với việc đại sư huynh bị Diệu hại chết. Sư huynh đối ta là chân tình, cuối cùng lại chết bởi sự tín nhiệm đối với ta, ta một mình lưu lạc bên ngoài hai năm, chính là muốn chuộc tội……”

“Một câu chuộc tội, nàng đã muốn rửa sạch tội nghiệt sao?”

Nàng lắc đầu, “Ta cũng không hồn nhiên như vậy, nếu có thể làm đại sư huynh sống lại, ta nguyện ý nhận trách phạt từ trời cao, nhưng hết thảy đều không liên quan tới dân chúng thiên hạ, không liên quan tới giang sơn xã tắc. Nếu người muốn vì đại sư huynh báo thù, có thể hướng về phía ta, không cần liên lụy tới dân chúng vô tội.”

“Hay! Nói hay lắm!” Phong Dịch đưa cột cổ tay tán thưởng, “Quả nhiên là đại nhân đại nghĩa, dám làm dám chịu, so với nữ tử tầm thường lòng dạ không biết rộng rãi hơn bao nhiêu a. Bất quá điều ta tò mò là, nếu năm đó người chết là Đông Phương Diệu, người có thể thần sắc tự nhiên giống như hiện tại, nước miếng tung bay đứng giảng đạo lý cho hai đệ đệ của Đông Phương Diệu nghe hay không?”

Nghe vậy, Tần Tổ Quyết hơi giật mình, trong đầu hiện lên hình ảnh Đông Phương Diệu chết vì kịch độc.

Đúng vậy, nếu năm đó người kia là Diệu, nàng còn có thể trấn định như thế hay không, nàng có thể vì đại nghĩa quốc gia mà không vì người yêu đi báo thù hay không?

Càng nghĩ, đáp án càng rõ ràng, là phủ định.

Nàng yêu Diệu, tựa như Diệu yêu nàng, rất sâu, rất sâu.

Cho nên, năm đó khi đại sư huynh chết, nàng tuy rằng đau lòng, nhưng vì nghiệp lớn của Diệu, nàng lại bảo trì trầm mặc.

Nói đến như thế, cuối cùng cũng là nàng đã quá ích kỷ, nàng cũng sẽ vì người mà mình để ý, sẽ bất chấp hậu quả, cho dù cùng người tất cả trong thiên hạ đối đầu nàng cũng sẽ liều mình trả thù cho hân.

Thấy nàng trầm mặc, Phong Dịch bi thương nở nụ cười, “Đây chính là bản tính của con người, dù cho nàng có thông minh, sáng suốt như thế nào đi nữa, khi đối mặt với cảm tình cũng sẽ trở nên ích kỷ. Đông Phương Diệu là một nam nhân quá may mắn, chỉ đáng tiếc cho đệ đệ của ta……” Giọng nói nhỏ dần, tràn đầy hoài niệm như bị xen kẽ bởi chuyện gì đó. “Người biết không, Từ Nặc và ta tuy rằng là huynh đệ đồng mẫu dị phụ, nhưng từ nhỏ đến lớn, người đối xử với ta tốt nhất chỉ có mình hân.

“Còn nhớ rõ năm ấy khi ta mới hai tuổi, phụ thân bị bệnh mà qua đời, mẫu thân liền mang theo ta đi tái giá. Nữ tử đã từng gả giống mẫu thân ta như vậy, muốn tìm được một nhà chồng tốt là không có khả năng. Sở dĩ Sở lão tướng quân năm đó cưới nàng vào cửa, bất quá cũng chỉ là vì ngày sinh tháng đẻ của nàng vừa khéo giúp hân hưng thịnh hơn. Đáng tiếc, Sở lão tướng quân tuy có thể nhận mẫu thân, nhưng lại không thể thu dưỡng được đứa con riêng của nàng, ở Sở phủ, địa vị của ta thậm chí còn không bằng một gã nô tài, mẫu thân ta là người nhát gan, không dám phản kháng, chỉ có thể trở mặt xem ta ở trong phủ sống cuộc sống của hạ nhân. Liền như vậy tình tình mê mê qua năm, sáu năm, đột nhiên, có một ngày, có một tiểu nam hài đi đến trước mặt ta, hưởng nô tài trong phủ hỏi ta là ai? Nô tài kia không biết giới thiệu ta như thế nào, áp úng một lúc, may mà có một nha đầu khá to gan, trực tiếp nói với hân, rằng ta là huynh đệ đồng mẫu với hân……”

Nói tới đây, Phong Dịch dừng lại, ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía Tần Tổ Quyết, “Bắt đầu từ ngày đó, sinh hoạt của ta, bởi vì tiểu nam hài kia, đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, bắt đầu được đối đãi như một con người. Khi Từ Nặc đến trường, hân thậm chí đã chủ động hướng phụ thân hân năn nỉ để cho ta cũng cùng tới đó học tập, Sở lão tướng quân đối với hân cơ hồ là ‘hữu cầu tất ứng’, hoặc là nói đó là do hân muốn bồi dưỡng cho con trai một thân tín trong tương lai đi, tóm lại, hân đã đồng ý”.

“Từ Nặc là con trai độc nhất của Sở lão tướng quân, tương lai ắt phải trở thành một đại nhân vật. Khi còn nhỏ, hân đã có chí hướng riêng của mình. Lúc Phụ Từ hỏi ta, khi lớn lên có nguyện vọng gì? Thời điểm đó, ta nói ta không biết, nhưng Từ Nặc lại nói, hân là nam tử hán đại trượng phu, tất nhiên là muốn hành hiệp trượng nghĩa, là nam tử hán chỉ phải ở tứ phương”.

“Vì những lời này, mười hai tuổi ta đã rời khỏi phủ, chính là vì muốn đạt được một chút thành tựu, chí tiết……” Hân cười khổ một tiếng “Ta có được hết thảy như ngày hôm nay, còn chưa kịp cùng đệ đệ chia sẻ, hân đã bị người ta hại chết.”

Nghe đến đó, Tần Tổ Quyết cảm khái vạn phần. Nàng thế nào cũng không nghĩ tới, đại sư huynh cùng Phong Dịch đã từng có một khoảng thời gian như vậy.

“Đệ đệ của ta đã chết oan khuất như vậy, làm ca ca của hân, chẳng lẽ ta không nên vì hân báo thù rửa hận, tự tay đâm kẻ thù hay sao?”

Phong Dịch đột ngột thét lên như vậy, dọa nàng nhảy dựng, Tần Tổ Quyết theo bản năng giương mắt, bất chợt nhìn thấy hận ý lướt qua đáy mắt của hân.

Đáy lòng nàng đau xót, chỉ có thể ôn nhu khuyên nhủ: “Đại sư huynh đã hy vọng người hành hiệp trượng nghĩa, chỉ ở tứ phương, những việc người làm hiện tại chẳng phải là cô phụ sự chờ mong của hân hay sao? Phong Dịch, ta biết người kỳ thực là người tốt, bằng không lúc trước ở trấn Vĩnh Ninh, người cũng sẽ không ra tay cứu ta, còn có lần ở bãi săn bắn hoàng gia nữa, người cũng sẽ không đưa giải dược cho ta.”

Hân hừ lạnh một tiếng, “Người trên đời này, không thể chỉ dùng ‘tốt’ hay ‘xấu’ để đánh giá, đạo lý đơn giản như vậy, đừng nói với ta là người không hiểu.”

“Được, cho dù trong lòng người có hận, vậy người trực tiếp tìm ta tính toán trả thù đi, việc gì phải đem dân chúng vô tội lôi kéo vào?”

“Chỉ có sinh hoạt trong nước sôi lửa bỏng, bách tính mới có thể đối với triều đình tâm sinh bất mãn, đối với người thống trị sinh ra hận ý.” Phong Dịch cười quỷ dị, nói: “Nếu phát động chiến tranh, có thể làm cho Đông Phương Diệu trở thành tội nhân trong lòng thế nhân, trở thành tội nhân thiên cổ. Có cơ hội tốt như vậy, ta vì sao không lợi dụng đây?”

Tần Tổ Quyết giận dữ, “Chỉ bởi vì sự tư oán của người, người liền không chú ý đến sự sống chết của người khác đúng không?”

“Có thù không báo thì không phải là quân tử, ta tin rằng Từ Nặc trên trời có linh thiêng cũng sẽ hi vọng như vậy.”

Giang sơn bị đoạt, nữ nhân bị cướp đoạt, Từ Nặc hân nhất định là chết không nhắm mắt.

“Cho nên, cuộc chiến tranh này, người là nhất định phải làm?”

Phong Dịch cười lạnh, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Nàng mềm giọng, vô cùng thẳng thắn nhìn hân, “Nếu là ta cầu người thì sao?”

Hân hơi hơi động dung, nghiêng đầu nhìn nàng một cái.

Không đợi hân trả lời, hai người đồng thời nghe được ở cách đó không xa có tiếng xôn xao truyền đến.

Là Đông Phương Diệu.

Không thấy Tần Tổ Quyết ở trong Triều Minh Cung, ám vệ cũng đã mất dấu của nàng, loại tình huống này chỉ có hai khả năng, một là nàng lại rời cung trốn đi, hai là đã có chuyện gì đó, làm cho nàng phải tự mình đi xử lý.

Lấy sự hiểu biết của Đông Phương Diệu đối với nàng, người có thể làm cho nàng tận lực tránh thoát khỏi ám vệ, hành động một mình, chỉ có thể là Hải vương Phong Dịch.

Không đợi hắn lại đây, Phong Dịch lược hạ nói: “Năm ngày sau, nàng một mình đến Bắc Hải thủy trại gặp ta. Có lẽ nếu nàng dùng tính mạng của chính mình đến cầu ta, ta sẽ thay đổi tâm ý, như ý nàng mong muốn thì sao.” Nói xong, hắn cấp tốc nhảy lên cành cây, dưới chân nhẹ nhấp nhô một chút, người đã đi xa.

Đợi tới khi Đông Phương Diệu đuổi tới, vừa vặn nhìn thấy bóng lưng của Phong Dịch biến mất ở trước mắt. Hắn gọi ám vệ, ra lệnh cho bọn họ đuổi theo, nhưng lại bị Tần Tổ Quyết ngăn cản.

“Vô dụng, Phong Dịch võ công thượng thừa, thậm chí còn ở phía trên chàng và ta, ám vệ căn bản không phải là đối thủ của hắn.”

Đông Phương Diệu neho neho mắt lại, nhìn theo phương hướng mà Phong Dịch biến mất, trầm tư thật lâu, sau đó mới quay đầu lại hỏi: “Hắn lại đột nhập vào cấm cung gây chuyện với nàng?”

“Không, lần này là ta chủ động tìm hắn.”

Tần Tổ Quyết đem chuyện một năm một mười nói lại cho hắn biết, cho tới đoạn Phong Dịch muốn nàng năm ngày sau đi thủy trại dùng mệnh cầu hắn, Đông Phương Diệu cười lạnh một tiếng, “Hắn đang nằm mơ!”

Nói xong, chỉ thấy nàng lẳng lặng đứng ở nơi đó, dường như đang trầm tư suy nghĩ chuyện gì.

Đáy lòng hắn hoảng hốt, vội vàng bắt lấy bờ vai nàng, “Tổ Quyết, ta không cho phép nàng đi, thậm chí ngay cả ý tưởng kia cũng không cho phép có, nàng là người quan trọng nhất của ta, cho dù có phải đối mặt với muôn ngàn khó khăn đi nữa, ta cũng sẽ không cho phép nàng đi mạo hiểm!”

Nàng phát hiện chính mình bị giám thị!

Từ lúc rời khỏi giường sau, Tần Tổ Quyết liền phát giác chính mình dù vô luận đi đến nơi nào, phía sau cũng đều có một đám cung nữ, thái giám theo đuôi một tấc cũng không rời.

Xem đám cung nhân luôn bám sát kia, nàng hơi dừng lại, bắt đầu nói: “Chẳng lẽ các người không có chuyện gì khác để làm sao, hay là do lưng ta có cái gì lì lợm làm cho các người không rời đi, cứ gắt gao đi theo như vậy?”

Vài tên thái giám nghe thấy vậy, đều không dám nói gì, chỉ đứng nguyên tại chỗ, cũng không có ý rời đi.

Tần Tổ Quyết thở dài, “Các người không cần luôn ở cạnh hầu hạ ta, có cái gì cần ta sẽ cho gọi các người.”

Thế nhưng đám người vẫn không đi, như cũ đứng ở nơi đó.

Sắc mặt nàng trầm xuống, lạnh lùng, nhíu mày, “Hay đây là ý của hoàng thượng?”

Nghe đến đó, mọi người liền ào ào quỳ xuống, trong đó cầm đầu là Kiều Hi nói: “Hoàng thượng nói, nếu nương nương xảy ra chuyện gì không hay, hoặc là, bỗng nhiên không thấy bóng dáng, người lập tức sẽ làm cho đám nô tài lấy mệnh tới bù, mong rằng nương nương khai ân, đừng làm khó chúng nô tài.”

Tần Tổ Quyết vẫy vẫy tay, nhẹ giọng nói: “Nếu đây là mệnh lệnh của hoàng thượng, các người muốn thì cứ cùng đi.”

Nàng rất rõ tính tình của nam nhân kia, chuyện mà hắn muốn làm, ai cũng khuyên không nổi. Nàng biết, đây là hắn đang quan tâm tới nàng, lo lắng cho nàng, nếu thật sự muốn cưỡng ép, chẳng phải hắn chỉ cần giam nàng lại, liền có thể triệt để giải quyết vấn đề hay sao.

Không muốn gây khó xử cho đám cung nhân đang tuân theo hoàng mệnh này, cho nên, cho dù trong lòng nàng không được thoải mái, nàng cũng chưa hề lộ nửa điểm khó chịu.

Nhưng Kiều Hi nhìn ra sự không vui của nàng, nhỏ giọng nói: “Nương nương người cũng đừng trách hoàng thượng, không đối gạt nương nương, từ khi nô tỳ tiến cung đến bây giờ, vẫn là lần đầu nhìn thấy hoàng thượng khẩn trương như vậy. Tuy rằng chúng thần thân làm nô tài, không có tư cách ở trước mặt nương nương nói này nọ, nhưng quả thật nô tỳ không hy vọng nương nương vì chuyện này mà giận hoàng thượng.”

Tần Tổ Quyết im lặng lắng nghe, không đáp lại. Nàng làm sao không biết đạo lý trong lời nói của Kiều Hi.

Nhưng biết thì biết, đối với việc Diệu phái một đám người nhìn ý theo đuôi, ngầm giám thị giám thị nàng như vậy, điều này làm nàng cảm thấy thật buồn bực.

“Nương nương, xin thứ cho nô tỳ lảm nhảm, nhưng trong cả hoàng cung rộng lớn này, người duy nhất có thể làm cho hoàng thượng vui vẻ, chỉ có nương nương thôi. Nếu hoàng thượng vui vẻ, cả hoàng cung cao thấp liền cùng nhau vui vẻ, nếu hoàng thượng không vui, cả hoàng cung này từ cao đến thấp cũng cùng nhau không vui.”

“Nương nương, xin người hãy giúp đỡ cho, xem như thương xót cho toàn bộ nô tài trong cung này, xin người hãy thuận theo hoàng thượng

một chút, như vậy, chúng ta làm nô tài, cuộc sống cũng sẽ tốt hơn một chút.”

Nghe tiểu nha đầu xì xèo một lúc lâu sau, Tần Tổ Quyết không nhịn được thở dài dưới đáy lòng một hơi.

Chiều này của Kiều Hi thật đúng là làm cho nàng khó xử, nha đầu kia cùng nam nhân kia đều thật giống nhau, đều nắm rõ lòng của nàng, biết nàng không nở vì bản thân mình mà liên lụy tới người khác.

Không để ý tới Kiều Hi lăm bằm, nàng tiếp tục đi tới phía trước, đôi đám cung nhân theo đuôi phía sau kia cũng cảm thấy thật đau đầu, liền quay đầu hỏi: *“Ta đi vệ sinh, chẳng lẽ các người cũng muốn đi theo ta sao?”*

Đám người Kiều Hi dừng chân ngơ ngác, trong lúc nhất thời không biết nên trả lời như thế nào cho phải.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy từ cách đó không xa, có tiếng nói vọng lại, *“Loại sự tình này sẽ không cần nhiều người đi theo như vậy, các người đều lui ra đi.”*

Người đến đúng là Đông Phương Diệu.

Đuôi đám nô tài đi xong, hần mỉm cười bước tới phía nàng, *“Tổ Quyết, nếu nàng muốn đi, ta sẽ đi cùng nàng.”*

Nàng trừng mắt liếc hần một cái, *“Chàng còn có thể vô lại hơn nữa không?”*

Đông Phương Diệu mặt dày trả lời: *“Chỉ cần có thể bảo đảm nàng thời thời khắc khắc không rời khỏi tầm mắt của ta, cho dù bị nàng mắng là vô lại, ta cũng không làm sao cả.”*

“Nhưng Diệu, chàng phải một đám người đi theo ta cũng không thể giải quyết được vấn đề, trong lòng chàng rất rõ ràng, nếu ta muốn đi, đừng nói một đám cung nữ thái giám, cho dù chàng phải ra đại nội cao thủ vây quanh, cũng không thể ngăn cản được ta.”

Nghe đến đó, sắc mặt hần đại biến. *“Nói đến như thế rồi, mà nàng vẫn cố ý muốn đi tới thủy trại Bắc Hải, đáp ứng yêu cầu của Phong Dịch sao?”*

Nàng trầm ngâm thật lâu, sau khi ngẩng đầu lên, ánh mắt đã mурi phần kiên định trả lời, *“Đúng.”*

“Vì sao nàng cứ nhất định phải cố chấp như vậy?”

“Đây không phải là cố chấp, mà là không muốn chỉ vì một mình ta làm hại toàn thiên hạ. Chiến tranh, tai nạn, sẽ chỉ làm cho bách tính vĩnh viễn rơi vào cơn ác mộng mang tên khốn cùng, Diệu, chẳng lẽ chàng đã quên thời điểm tiên hoàng tại vị, dân chúng trong thiên hạ đã phải trải qua những ngày như thế nào hay sao?”

Đông Phương Diệu dùng sức lắc đầu, cầm trụ bờ vai nàng *“Nhưng, ta cũng không nguyên ý đối nàng để lấy sự bình an cho giang sơn này. Tổ Quyết, nàng chỉ có thể là của ta, duy nhất một mình ta mà thôi, tại trên đời này, người ta chân chính để ý cũng chỉ có một mình nàng, nếu để trở thành minh quân mà đại giới ta phải trả là mất đi nàng, cho dù phải phát động chiến tranh ta cũng muốn bảo vệ nàng, cho dù lưng đeo tội nghiệt, bị thiên cổ bêu danh, ta cũng sẽ không hối không tiếc.”*

“Diệu, chàng điên rồi!”

“Đúng, ta điên rồi, ta yêu nàng, yêu đến muốn phát điên, ta mặc kệ Phong Dịch rốt cuộc có âm mưu gì, ta cũng không quan tâm xem hần rốt cuộc muốn có bao nhiêu tính mạng để tế bái vong hồn của Sở Tử Nặc, chỉ cần hần dám làm hại, gây bất lợi cho nàng, gây bất lợi cho Bắc Nhạc, dù cho ta phải dốc hết sức lực, hi sinh hết thảy mọi thứ cũng muốn đấu cùng hần!”

Nhìn bộ dáng gần như điên cuồng của hần, nàng không khỏi giận dữ nói: *“Diệu, chàng phải biết, thiếu nợ người ta chung quy đều phải trả lại, nếu không trả, đời này làm sao có thể nào an tâm sống qua ngày?”*

“Cho dù muốn trả, cũng nên là ta trả, mà không phải là nàng……”

“Không, chàng không sai, việc chàng làm chỉ là chọn một con đường tắt, đem thương vong hạn chế đến mức thấp nhất mà thôi. Nếu đổi lại ta là chàng, có lẽ ta cũng sẽ lựa chọn giống như chàng. Nhưng chuyện này vẫn nên có người đứng ra phụ trách, cho nên, ta phải làm, đây cũng là chuyện mà ta nên làm.”

“Chuyện mà nàng gọi là chuyện nên làm, chính là chỉ việc đi chịu chết?”

Tần Tổ Quyết im lặng không nói.

Đông Phương Diệu lại tức giận, rống to, *“Không! Ta không cho phép loại sự tình này phát sinh, Tần Tổ Quyết, nàng nghe rõ cho ta, ta không cho phép nàng rời hoàng cung nửa bước!”* Dừng một chút, hần chậm rãi khôi phục lại bình tĩnh.

Hần bình tĩnh nhìn nàng, dưới đáy mắt, là sự lạnh lùng, nhẫn tâm trước nay chưa từng có.

“Cho dù phải dùng dây đem nàng trói lại, ta cũng sẽ làm.” Nói xong, hần phản phó xung quanh, *“Các người canh chừng hoàng hậu cho trẫm,*

nếu nương nương có nửa phần sai lầm, trăm sẽ đem các người, những người tiền thi vệ ‘xuất sắc’, toàn bộ lập tức đem xử tử.”

Một hơi rống hoàn, con giận còn sót lại của hắn còn chưa tiêu hết hắn đã tiêu sái quay lưng mà đi, lưu lại Tần Tố Quyết ở lại, yên lặng không nói gì.

Tâm tình cực độ không tốt, lại tìm không thấy chỗ phát tiết. Đông Phương Diệu liền lập tức phái người triệu ‘út đệ’ (tiểu đệ) Đông Phương Lạc đang ở trong An Lạc vương phủ đưa giống với nương tử tiến cung.

Đọc đường đi, hắn giận đến tái mặt, đem hoàng huynh nhà mình ở trong lòng một lần lại một lần mắng đến cầu huyết lâm đầu.

Gần đây vì việc triều đình bận rộn, hắn cơ hồ mỗi ngày đều bận đến khuya mới có thể hồi phủ.

Hôm nay thật vất vả tranh thủ được chút thời gian rảnh rồi hồi phủ bù đắp cho Dung Tiểu Mẫn, kết quả, đúng lúc hai người đang hưng trí bừng bừng thì Tường Quý đến, hắn còn nghiêm trang tuyên chỉ, nói cái gì mà hoàng thượng triệu kiến, hạn cho hắn trong vòng nửa canh giờ phải có mặt ở trong cung, nếu đến trễ dù chỉ là nửa khắc, cũng sẽ thu An Lạc vương phủ của hắn ngay lập tức.

Hắn nhất thời bị đạo thánh chỉ này chọc giận đến nổi trợn mắt, hắn có thể tính toán ở trong lòng nhưng lại không dám hành động phản kháng, cũng không có gan dám kháng chỉ không tuân, dù sao hiện tại hắn cũng là người có gánh nặng gia đình đè nặng trên vai, vạn nhất hoàng huynh không tha tội một cái, liền lấy Dung Tiểu Mẫn nhà hắn ra khai đao, nếu vậy hắn phải làm sao bây giờ?

Vội vội vàng vàng đi đến hoàng cung, tiến vào ngự thư phòng, chỉ thấy trên bàn bày đầy rượu và thức ăn, còn chưa kịp quỳ xuống hành lễ, hắn đã bị hoàng huynh gọi đi qua. “*Bồi trăm uống hai chén.*”

Đông Phương Lạc vẻ mặt không hiểu, tiến lên hỏi: “*Hoàng huynh, Huyền Cương xảy ra đại sự gì à? Nên huynh mới vội vã phái người triệu ta tiến cung như vậy?*”

Đông Phương Diệu tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, “*Chẳng lẽ nếu không có quốc gia đại sự, trăm sẽ không thể triệu kiến người sao?*”

Không có quốc gia đại sự, vậy người không có việc gì thì triệu kiến ta làm gì? Ta và người lại không có gì hay để nói, cũng không phải bận tâm tình a. Đông Phương Lạc trong lòng không thoải mái, nhưng rốt cuộc vẫn gắng nhịn xuống.

Hắn tiến lên vài bước, ngồi xuống đối diện với hoàng huynh nhà mình, nhìn nhìn rượu và thức ăn, tuy rằng đơn giản, nhưng đây đều là những món mà hoàng huynh thích ăn hồi nhỏ.

“*Hoàng huynh, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì làm huynh u sầu như vậy? Cho dù là Huyền Cương thực sự xâm chiếm Bắc Nhạc ta đi nữa, huynh cũng không tất yếu lộ ra bộ dáng giống như trời sắp sụp tới nơi như vậy đi?*”

Đông Phương Diệu đã uống say không thêm trả lời, ngẩng lên liếc nhìn hắn một cái, sau đó lại cúi đầu xuống, tiếp tục uống.

Cái này..., Đông Phương Lạc cuối cùng cũng ngửi thấy chút mùi vị lạ, đáy mắt liền lóe lên vài tia sáng tò mò bất quá.

“*Ta nói này hoàng huynh, tâm tình của huynh sở dĩ uể oải như thế, có phải là vì liên quan tới hoàng tẩu không?*”

Tâm tình hắn quả thật là không tốt, rất rất không tốt.

Nếu là bình thường, hắn nhất định có thể lý trí mà phán đoán chuẩn xác sự lợi hại của các sự việc cũng như các mối quan hệ, nhưng một khi đã liên quan tới Tố Quyết, hắn sẽ không thể không chế được lý trí cũng như tâm tình của mình.

Hắn rất muốn tìm một người để trò chuyện.

Nhưng nhìn khắp mọi nơi, dù trời đất bao la, nhưng lại không có lấy một người có thể lắng nghe hắn nói.

Người duy nhất thân cận với hắn, cũng chỉ có út đệ này.

Tuy rằng hắn thực sự không muốn tìm cái tên người lớn không ra người lớn, trẻ con không ra trẻ con này để tâm sự, nhưng hắn thực sự tìm không thấy người có thể giúp hắn đưa ra ý kiến, lời khuyên, như vậy hắn phải làm thế nào đây? Hắn phải làm thế nào mới có thể ‘không phụ thiên hạ không phụ khanh’ (không làm việc có lỗi với toàn thiên hạ nhưng cũng không làm việc có lỗi với người, hoặc một cá nhân) đây?

Rượu đã say ba phần, hắn cũng dần dần nói nhiều lên, sau đó liền đem những chuyện đã phát sinh trong những ngày gần đây, một năm một mười, rõ ràng rành mạch đều nói cho út đệ biết.

Đông Phương Lạc nghe xong không khỏi lâm vào suy nghĩ.

Trong lúc suy tư, hắn còn dò xét người đối diện vài lần, phát hiện hoàng huynh luôn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, đầy bụng mưu kế, ý nghĩ xấu xa đầy đủ, vậy mà hóa ra cũng sẽ lộ ra biểu cảm không biết phải làm sao như vậy.

Hắn một bên cười trộm, vui sướng khi thấy người gặp họa, một bên lại không nhịn được mà đồng tình với hoàng huynh nhà mình.

Suy nghĩ một lúc, liền khuyên nhủ: “*Hoàng huynh, huynh giữ được thân thể của nàng, nhưng không thể giữ được lòng của nàng, tính cách hoàng*

tàu như thế nào ta cũng biết, tin chắc là huynh cũng biết, nếu là việc mà nàng thực muốn làm, cho dù huynh có lấy vòng cổ buộc nàng lại, chỉ sợ lại đem nàng đẩy đi xa hơn. Chẳng lẽ huynh muốn làm cho hoàng tàu phải bỏ đi giống lần như lần trước sao?”

Nghĩ đến cảnh tượng như vậy, tâm Đông Phương Diệu lập tức quặn đau.

“Hoàng tàu có một câu nói rất đúng, nợ người khác, thủy chung đều phải trả lại, như vậy mới là công bằng, là công đạo của trời, cho dù huynh là hoàng thượng, cũng không thể thoát khỏi vận mệnh như vậy.”

Hắn cự tuyệt nghe lời nói như vậy, *“Trẫm đã nói qua, cho dù trẫm lưng đeo bêu danh cũng nhất định phải bảo vệ nàng.”*

Đông Phương Lạc bắt đầu đi lắc đầu, *“Hoàng huynh, huynh chẳng lẽ không biết rằng, điều mà hoàng tàu không tiếc hy sinh sinh mệnh cũng muốn thủ hộ, chính là tính mạng của huynh, anh danh của huynh, thiên thu nghiệp lớn của huynh hay sao? Năm đó huynh trừ bỏ Sở Tử Nặc, không chỉ bởi vì hắn là chướng ngại vật lớn nhất cản đường huynh đăng cơ, càng bởi vì huynh ghen tị mỗi ràng buộc giữa hắn và hoàng tàu, kết quả huynh dùng kế giết chết hắn, nhưng sau đó huynh đổi lại được cái gì, đó là hoàng tàu không hiểu cùng với một trái tim băng giá. Hiện thời, nếu huynh lại không để ý tới tâm tình của nàng, vì nàng mà phát động chiến tranh, hoàng huynh, huynh cho là hoàng tàu còn có mặt mũi nào mà đối mặt với thế nhân đây? Nếu như vậy, nàng sẽ bị nói thành họa thủy.”*

Đạo lý đơn giản như vậy, Đông Phương Lạc biết, tất nhiên Đông Phương Diệu cũng biết.

“Hoàng huynh, kỳ thực ở trong lòng huynh sớm đã có đáp án, chỉ là huynh không dám đối mặt thôi, huynh sợ đối mặt, cái đoạt được đến sẽ là kết quả tệ nhất. Nhưng là, có một số việc không phải chỉ cần huynh trốn tránh là có thể giải quyết! Huynh là hoàng thượng, là hoàng đế của Bắc Nhạc Quốc ta, là tín ngưỡng của thiên hạ dân chúng, lúc này, việc huynh phải làm là ra quyết định chính xác, như vậy mới không làm người trong thiên hạ thất vọng.”

Đông Phương Lạc tận tình khuyên nhủ xong, lại nói: *“Có một số việc, ta cũng chỉ có thể nhắc thôi, huynh thông minh hơn so với ta, tầm nhìn so với ta cũng xa hơn nhiều, tự nhiên là biết rõ ràng nên làm như thế nào. Mặt khác, uống nhiều rượu đối với thân thể không tốt, ta tin rằng hoàng tàu cũng không muốn nhìn thấy huynh say rượu đâu.”*

“Cùng với mượn rượu giải sầu, không bằng cùng hoàng tàu hào hào nói chuyện, ta đã hết lời muốn nói rồi, ta muốn hỏi phủ, Dung Tiểu Mãn còn ở trong phủ chờ ta.” Nói xong, hắn vội vàng đứng dậy.

Đông Phương Diệu bị út đệ chọc cho tức giận đến nghiêng răng. Nếu hắn quyết tâm được, còn mất công đem lão tam từ trong vương phủ lôi tới đây sao?

Nhìn bóng lưng út đệ đi xa, hắn lại không nhịn được hồi tưởng lại lời nói mà út đệ vừa nói.

Tuy rằng có chút chói tai, nhưng đó lại là những câu nói có lý.

Thời điểm trở lại Triều Minh Cung, đã là đêm khuya.

Tần Tổ Quyết còn chưa ngủ, một mình ngồi trước cửa sổ, dường như có tâm sự, sắc mặt ngưng trọng.

Đông Phương Diệu không tiến vào ngay, đứng ở cửa, từ chỗ xa xa nhìn về phía nàng.

Cùng lúc đó, nàng cũng nhận thấy được cái nhìn chăm chú của hắn, liền quay lại nhìn.

Thoáng chốc hai cặp mắt liền tương giao.

Khi nàng nhìn sâu vào mắt hắn, trong lòng bỗng dưng thấy đau xót.

Cặp kia mắt, tựa như hồ sâu, có thống khổ, bi thương, có ảo não, đôi mắt ấy chứa đựng rất nhiều cảm xúc trong đó và dường như chúng đang quay cuồng, gào thét, điên loạn, thẳng cho đến cuối cùng, lại hóa thành một tia bất đắc dĩ, bị mạnh mẽ đè nén xuống dưới.

Hắn hướng nàng đi tới, hai tay dang rộng đem nàng ôm vào trong lòng, nhẹ giọng nói: *“Cả đời này, đối với ai ta đều có thể lãnh huyết, bạc tình, nhưng chỉ duy độc đối với nàng, ta không thể nào quyết tâm đối xử như vậy được. Tổ Quyết, nếu nàng thực sự muốn đi thực hiện lời hứa, vậy thì nàng đi đi, ta biết, cho dù ta có ngăn cản nàng đi nữa, cũng không thể thay đổi được điều gì.”*

Nghe đến đó, nước mắt Tần Tổ nhất thời rơi xuống.

Nàng gát gao ôm lấy nam nhân trước mắt, song chường run run, lệ trong suốt, xuyên thấu qua vạt áo của hắn, thấm ướt cả ngực của hắn.

Đông Phương Diệu cảm thụ được cổ ấm áp kia, thiên ngôn vạn ngữ, tất cả đều hóa thành một tiếng thở dài.

“Diệu, nếu ta không thể trở về, đáp ứng ta, chàng nhất định phải làm một hoàng đế tốt!”

Hắn không trả lời, chỉ là càng ôm chặt lấy nàng, thật lâu không có nói lời tay.

Chương 10

Sáng sớm hôm sau, Tần Tổ Quyết mặc y phục đơn giản, dưới cái nhìn chăm chú, phức tạp đầy luyến tiếc của Đông Phương Diệu dứt khoát nhảy lên lưng ngựa, thẳng hướng Bắc Hải thủy trại mà đi. Nói đến Bắc Hải thủy trại, đó là hải vực vắt ngang qua giữa Huyền Cương và Bắc Nhạc, kỳ thực, nguyên bản nó cũng không hoàn toàn thuộc về bất cứ bên nào cả.

Hai mươi mấy năm trước, khi Bắc Nhạc đại tướng quân Hạ Từ Ngang mang binh chinh chiến Huyền Cương đã phi thường bá đạo đem Bắc Hải sát thủy trại nhập hoàn toàn vào trong địa vực Bắc Nhạc, đồng thời cũng đã phái binh đóng ở đó.

Khi đó Huyền Cương, bởi vì e ngại uy danh của Hạ đại tướng quân, thủy chung không dám vượt qua Lôi Trì, dù chỉ là một bước.

Thăng đến mười mấy năm trước, Phong Dịch quật khởi, thế lực Hạ Từ Ngang lưu lại cũng dần dần bị thôn tính.

Dần dà, Bắc Hải liền biến thành khu vực riêng của Phong Dịch.

Tục truyền rằng, thế lực của Phong Dịch đã sớm trải rộng khắp đại giang nam bắc, các nơi đều có thế lực thủy trại của hắn chiếm đóng, từ ngân hàng tư nhân, đến sông bạc, hải sản, tạp hoá đều là thế lực của hắn.

Tần Tổ Quyết thúc ngựa chạy suốt đêm, rốt cục cũng tới Bắc Hải cảnh nội, lúc này, nàng chỉ cảm thấy đói khát, mỗi một không chịu nổi, liền tìm một quán trọ nghỉ tạm, dùng cơm.

Tiểu nhị của quán vừa thấy có khách đến, liền tươi cười chạy ra đón, “*Cô nương, xin chào, cô nương muốn ăn gì?*”

“*Ở đây có những món gì?*”

“*Cô nương là người vùng khác? Bình thường khách nhân đến Bắc Hải, hơn phân nửa đều là muốn tới Huyền Cương bên kia làm buôn bán, cô nương cũng là thương nhân sao?*”

Nàng cười cười, không trả lời lại vấn đề của hắn.

Điểm tiểu nhị thấy nàng không để ý tới mình, liền thức thời không hỏi tiếp nữa. “*Quán này của chúng ta nổi tiếng nhất là mỳ hải sản, cô nương muốn nếm thử hay không?*”

“*Vậy cho ta một tô mỳ hải sản đi.*”

Không bao lâu sau, điểm tiểu nhị đã đem mì đưa lên cho nàng, Tần Tổ Quyết cúi xuống chuẩn bị ăn.

Hừ!

Một đạo tiếng vang phá không vang lên ở bên tai nàng, nàng phản ứng nhanh nhẹn, gần như là ngay lập tức nâng tay lên đón lấy vật bay tới, giữa hai ngón tay kẹp lấy một tờ giấy bị gấp gọn gàng, tinh tế.

Nhìn khắp mọi nơi, chỉ thấy một đạo bóng đen vừa biến mất từ hậu viện của quán.

Nàng không vội vã đuổi theo, mà chậm rãi mở tờ giấy ra, mặt trên chỉ có một dòng chữ-“*Nửa canh giờ sau, gặp nhau ở thủy trại!*”

Dịch i”

Tần Tổ Quyết cười cười, đem tờ giấy gấp lại, tiếp tục ăn mỳ.

Thủy trại ở bên bờ biển, thập phần rộng lớn, trên mặt biển dùng trúc bắc thành một hành lang thật dài, ở hai bên hành lang đều có đủ loại thuyền với đủ mọi hình thức neo đậu.

Khi Tần Tổ Quyết đến cửa thủy trại, lập tức có người tiến tới kiểm tra thân phận của nàng.

Nàng vẫn chưa hề nói điều gì, đem tờ giấy thu được lúc ở quán kia đưa cho đối phương, người nọ lập tức gật gật đầu, còn không tự chủ được ngẩng đầu lên liếc nhìn nàng một cái.

Lúc này, có một nam tử trung niên khoảng tầm bốn mươi tuổi đi tới, cao thấp quết nàng liếc mắt một cái, “*Vị này chính là Tần cô nương?*” Thấy nàng nhẹ nhàng gật đầu, hắn lập tức cười nói: “*Cô nương, thỉnh đi theo ta sang bên này.*”

Nói xong, liền sai người đem ngựa của nàng dắt đi, sau đó dẫn nàng tiến vào thủy trại.

So với bên ngoài, bên trong thủy trại có thể nói là khác một trời một vực, bài trí phi thường xa hoa tao nhã.

“Cô nương hẳn là đã đi một đường đầy phong trần mệt mỏi, ở nơi đây có nước trà và điểm tâm. Thỉnh cô nương cứ tự nhiên, nếu cô nương không chê, xin mời ở lại chỗ này nghỉ tạm một lát, đợi tại hạ đi bẩm báo với trại chủ một tiếng là cô đã đến.” Hân đem trà bánh sớm đã chuẩn bị tốt dâng lên.

Tần Tố Quyết hơi hơi ôm quyền, nói một tiếng, *“Làm phiền!”*

Thẳng đến lúc nam tử trung niên kia đi xa, nàng mới bắt đầu tỉ mỉ đánh giá bài trí trong căn phòng này. Xung quanh bốn phía bày đầy các loại đồ cổ cùng thư sách, trên tường còn treo một vài bức tranh chữ, viết vài đại tự theo lối thư pháp, chữ trên mấy bức thư họa này giống hệt như chữ viết trên tờ giấy mà nàng thu được, chỗ lạc khoản (nơi kí tên cuối mỗi bức thư họa) cũng là một chữ “Dịch”.

Không nghĩ tới, Phong Dịch này chẳng những võ công hơn người, ngay cả văn chương cũng xuất sắc như thế.

Nàng tìm một cái ghế dựa rồi ngồi xuống, bưng chén trà trên bàn lên, chậm rãi uống.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên, ở cửa xuất hiện một con tiểu điều (chim điều nhỏ hay con gọi là chim ưng nhỏ), to như một con mèo, tiểu điều này có một bộ lông màu xám mượt, trông cực kì oai hùng.

Tiểu điều kia hướng nàng kêu lên vài tiếng, con ngơai đen nhánh chớp chớp xem xét nàng.

Tần Tố Quyết cảm thấy tiểu điều thật đáng yêu, liền đứng dậy muốn bắt nó qua.

Tiểu điều thấy nàng đứng dậy, liền quay đầu lại, rồi hai ba bước chạy về phía trước, dường như là muốn dẫn đường cho nàng.

Nàng nở nụ cười, không nghĩ tới tiểu điều này lại có linh tính như vậy.

Đi theo phía sau tiểu điều, tùy ý đi theo nó trên hành lang dài làm bằng trúc, nàng rẽ trái quẹo phải, cũng không biết đi mất bao lâu, chỉ thấy phía tận cùng của hành lang là một con thuyền xa hoa, lộng lẫy.

Ở giữa hành lang dài và thuyền lớn, là một cây cầu giản dị, tiểu điều xèo xèo kêu vài tiếng, lông mao trên thân xù lên, nhảy lên cầu, thẳng hướng thuyền lớn chạy tới.

Trên thuyền không có ai gác, Tần Tố Quyết cũng liền đi theo lên thuyền, đuổi theo tiểu điều luôn luôn hướng trong thuyền kia đi.

Bỗng có một đạo bóng trắng xuất hiện, tiểu điều tựa hồ như tìm được chủ nhân của chính mình, thân mình nhảy qua, vui vẻ nhảy vào trong ôm ấp của người nọ.

Tần Tố Quyết lập tức đi qua theo, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Phong Dịch-người mà mấy ngày qua đều không thấy bóng dáng, bàn tay to thon dài nhẹ nhàng vuốt ve ở trên đầu tiểu điều, vuốt ve da lông mềm mại ở trên người nó.

Tiểu điều tựa hồ như được hầu hạ thập phần thoải mái, ở trong lòng hân hí mắt kêu hai tiếng, bộ dáng hưởng thụ vô cùng.

Phong Dịch cười cười khẽ xoa bóp cổ tiểu điều, nhẹ giọng nói: *“Sang bên kia tự chơi đi.”* Dứt lời, hân thả tiểu điều xuống, tiểu từ kia lại xèo xèo kêu lên vài tiếng, sau đó liền xoay người chạy mất không thấy bóng dáng.

“Đó là sủng vật mà người nuôi sao? Tên nó là gì?”

Hân cười liếc nàng một cái, *“Tiểu điều kia tên là tiểu Quyết, song ngọc xác nhập Quyết!”*

Nghe vậy, Tần Tố Quyết cũng không tức giận, ngược lại mỉm cười, *“Tên này lấy được không sai, song ngọc kết hợp với Quyết, tượng trưng cho sự gắn kết không rời không bỏ, vĩnh viễn làm bạn.”*

“Như vậy, nàng là muốn cùng ai không rời không bỏ, vĩnh viễn làm bạn?”

“Nếu có khả năng, đương nhiên là muốn cùng người mình yêu nhất kia.”

Phong Dịch lạnh lùng cười, *“Sắp chết đến nơi rồi mà nàng cứ nhiên vẫn còn muốn cùng người mình yêu thương vĩnh viễn cùng nhau, chẳng lẽ nàng không nghĩ tới, lần này tiến đến sẽ có khả năng mất mạng, là không thể quay trở lại kinh thành để gặp lại tên Đông Phương Diệu kia sao?”*

Nàng không hề tỏ ra sợ hãi, chỉ nhợt nhạt cười nói: *“Ta nếu dám một mình tiến đến, sẽ không sợ kết quả tiếp diễn, dẫu kết quả đó có như thế nào đi chăng nữa. Chỉ cần người tuân thủ lời hứa, đem đường biển phong kín, đừng làm cho gian kế của Huyền Cương thành công, vậy thì, mạng của ta, người cứ việc lấy.”*

“Nha? Nàng rút cuộc là dựa vào đâu để tin tưởng sau khi ta giết nàng sẽ lập tức phong kín đường biển? Lúc trước ta chỉ nói, chỉ cần nàng đảm đảm tính mạng đến cầu xin ta, có lẽ ta sẽ suy nghĩ lại, sẽ làm như nàng mong muốn, nhưng cũng không nhận lời là nhất định sẽ làm như nàng mong muốn nha.”

Tần Tổ Quyết cũng không giận, “Bởi vì ta tin tưởng Phong Dịch người cũng chẳng phải là loại người ưa thích việc lật lọng, hôm nay người đã bảo ta tới nơi này, vậy thì, ân oán giữa chúng ta..... Không, chuẩn xác mà nói, tính mệnh mà năm đó ta nợ đại sư huynh kia, liền muốn vào lúc này, tại nơi đây trả hết!” Nàng cười khẽ, tiến về phía trước vài bước, “Người xem, bây giờ ta đang đứng ở trước mặt người, nếu có thể dùng tính mệnh này của ta đến đổi lấy sự thái bình cho thiên hạ, có thể hóa giải ân oán năm đó, ta chết cũng không đáng tiếc.”

“Vi Đông Phương Diệu, ngay cả tính mệnh nàng đều có thể không cần như vậy sao?”

“Lấy tư tình mà nói, Đông Phương Diệu là phu quân của Tần Tổ Quyết ta, lấy đại cục mà nói, hẳn là Bắc Nhạc hoàng đế, cả về công lẫn về tư, vì hắn mà chết, cũng là việc mà ta cam tâm tình nguyện.”

Phong Dịch tựa hồ bị lời của nàng chọc giận, hắt nheo lại hai mắt, lạnh lùng nhìn nàng “Ta hận nhất là loại người giả nhân giả nghĩa như nàng, lấy danh nghĩa vì dân, vì thiên hạ, nhưng thực tế lại làm ra những việc thương thiên hại lý.....”

“Cái gì gọi là thương thiên hại lý?” Tần Tổ Quyết nói năng hùng hồn đầy lý lẽ biện luận: “Việc thương thiên hại lý chân chính, là Vĩnh Viêm Đế bị đoạt quyền năm đó, đó là do hắn giết hại trung thần, làm hại dân chúng, thậm chí ngay cả con thân sinh của chính mình cũng không chịu buông tha. Nhị hoàng tử Đông Phương Hách năm đó mới mười tuổi, chỉ bởi vì không cẩn thận làm vỡ một cái bình nước thánh, đã bị Vĩnh Viêm Đế hạ lệnh đưa tới ngọc môn chém đầu thị chúng. Mà Diệu thuở nhỏ cũng đã phải chịu biết bao nhục nhã người có biết không? Vì sinh tồn, hắn đã phải thừa nhận, chịu đựng biết bao nhiêu đau đớn liệu người có biết?”

“Người chỉ nhìn đến mặt ác liệt vô tình của hắn, nhưng vì sao người không ngắm lại xem, xem là vì cái gì, do hoàn cảnh như thế nào, mới tạo nên hắn như vậy?” Thanh âm của nàng thanh thanh, cao vút, hữu lực. “Phong Dịch, ta không phải hạng người sợ chết, nếu giết ta mà có thể giải mối hận trong lòng người, vậy thì, ta sẽ làm như người mong muốn. Nhưng người không thể phủ định công lao của Diệu, xác thực là hắn đã mang đến cho thiên hạ này không ít điều tốt. Đông Phương Diệu có lẽ không phải một người thiện lương, nhưng là một hoàng đế, hẳn đã làm rất tốt.”

“Nàng đã khẳng định hắn như vậy, che chở hắn, thế thì vì sao năm đó nàng lại rời bỏ hắn mà đi?”

Nghe vậy, Tần Tổ Quyết cảm thấy trong lòng thật đau xót. Nàng chậm rãi gục đầu xuống, nhẹ giọng nói: “Năm đó, ta cho rằng chỉ cần ta rời khỏi hắn, là có thể hóa giải khúc mắc ở sâu trong nội tâm, nhưng sự thật đã chứng minh, quyết định của ta là sai, nếu thời gian có thể quay trở lại, ta sẽ ở bên cạnh hắn, cùng hắn đăng cơ, làm hoàng hậu của hắn, lúc hắn ở trong triều gặp phải sự phản đối trong việc cải cách ta sẽ ở sau lưng hắn, động viên, ủng hộ hắn.”

Phong Dịch đột nhiên nở nụ cười.

Hắn đi đến trước mặt nàng, lấy tay khẽ nâng cằm nàng lên. “Từ đây mắt nàng, ta nhìn thấy tình cảm sâu sắc mà nàng dành cho Đông Phương Diệu, lấy sự hiểu biết của ta đối với Đông Phương Diệu, hẳn tất nhiên là cũng yêu nàng sâu sắc vô cùng. Như vậy.....”

Ngữ điệu của hắn chậm rãi, ý cười trong mắt càng thêm sâu sắc, chính là ý cười kia lại tàn hào quang làm lạnh thấu lòng người.

“Nếu ta chặt đầu nàng, đem thi thể treo tại cửa thủy trại, nàng đoán xem, sau khi Đông Phương Diệu biết, có thể hay không tức đến phát cuồng, làm cho người trong thiên hạ cũng chôn cùng với nàng hay không?”

“Hắn đã đáp ứng với ta, cho dù ta có trở về hay không, cũng sẽ vì ta, làm một hoàng đế tốt.”

“Đông Phương Diệu yêu nàng như thế, nếu nàng chết, hẳn tất sẽ đánh mất lí trí, sẽ triệt để phát cuồng.” Phong Dịch cười lạnh nói: “Nàng có biết vì bố cục này, ta đã tổn biết bao tâm tư không? Không sai, kỳ thực lúc trước là do ta chủ động tìm tới Tra Hằng đã tâm bình bĩnh kia, đáp ứng hắn, chỉ cần hắn tiến quân tới Bắc Nhạc, ta sẽ vì hắn mà mở ra đường biển, bởi vì trong miêu tả của mọi người, ta biết Tần Tổ Quyết nàng là người luôn luôn từ bi như từ mẫu, chỉ cần liên quan tới chiến tranh, nàng sẽ vì an nguy của dân chúng mà mềm lòng, một khi nàng đã ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, ta có thể lợi dụng sự nhân từ của nàng mà đạt tới mục đích kích thích Đông Phương Diệu.”

Ngón tay hắn, làm càn dao động qua lại trên cằm của Tần Tổ Quyết. “Tổ Quyết, muốn một người thống khổ, giết chết đối phương không phải là phương pháp tốt nhất. Ta nếu muốn mệnh của Đông Phương Diệu, chẳng qua chỉ là chuyện hết sức dễ dàng mà thôi, nhưng là, nếu hắn chết, sẽ không thể cảm thụ đến sự thống khổ, mà thực ngoài ý muốn, ta lại phát hiện ra rằng, điều duy nhất có thể làm cho hắn thống khổ, lại chính là nàng!”

Nghe đến đó, Tần Tổ Quyết rốt cục đã hiểu rõ sự tình từ đầu đến cuối.

Nàng cười lạnh, né tránh tay hắn. “Người vì đi nước cờ này, thật đúng là nhọc lòng a, đây là lí do vì sao lúc trước người giúp ta giải vây ở trấn Vĩnh Ninh, vì sao sau khi biết được ta trúng kịch độc, người tự mình đưa giải dược cho ta đi?”

“Đúng vậy, bởi vì trước khi ta cho phép nàng chết, nàng không thể chết được, nếu nàng chết quá sớm, trò chơi này sẽ không thể ngoạn vui vẻ được a.”

“Như vậy, Phong Dịch, người vì sao tự tin như thế vậy, tự tin rằng tại đây, trong tràng trò chơi này, người sẽ là người chiến thắng cuối cùng”

?”

“Bởi vì Đông Phương Diệu yêu nàng, vì nàng, hắn đã như si như cuồng.”

“Hắn đã có thể vì ta như si như cuồng, vì sao không thể vì ta, làm một hoàng đế tốt chứ? Nước có thể đẩy thuyền cũng có thể lật thuyền, ta không biết là do người đã đánh giá cao phán đoán của chính mình, hay vẫn là xem nhẹ năng lực của Đông Phương Diệu đây.”

Phong Dịch bị lời nói của nàng làm cho á khẩu không trả lời được, sau một lúc lâu, hắn đột nhiên cười to. “Tần Tổ Quyết a Tần Tổ Quyết, ta phát hiện chính mình thật sự là càng ngày càng thương thức nàng, làm sao bây giờ? Ta thật luyến tiếc nếu cứ như vậy mà đem nàng giết chết a.....”

Đúng lúc này, có hạ nhân báo lại, “Trại chủ, cách chúng ta không xa, phát hiện có thuyền quan, ở trên có treo cờ của hoàng tộc, đang nhanh chóng tiếp cận chúng ta !”

Nghe vậy, Phong Dịch cùng Tần Tổ Quyết liếc nhau, cũng chưa nói lời nào, không hẹn mà cùng tiến thẳng đến bên ngoài khoang thuyền mà đi.

Lúc hai người cửa đi ra khỏi khoang thuyền, liền nhìn thấy cách đó không xa, xác thực có một con thuyền khổng lồ của quan lại đang chạy tới.

Phong Dịch lấy kính viễn vọng ra nhìn nhìn, chỉ thấy thuyền kia tuy rằng lớn, nhưng trên thuyền trừ bỏ nam nhân cầm đầu với dáng người ngạo nghễ kiêu hùng cùng với vài tên thị vệ bên người ra hoàn toàn không phát hiện được bất kì bóng dáng quan binh nào khác.

Hắn buông kính viễn vọng xuống, cười lạnh một tiếng, “Lá gan của Đông Phương Diệu cũng thật là lớn ha, cự nhiên không mang theo người nào mà dám đột nhập vào lãnh hải Bắc Hải của ta, hắn thật sự không sợ tính mệnh của chính mình sẽ dễ dàng rơi vào tay của ta sao?”

Tần Tổ Quyết lúc này cũng đang tâm phiền ý loạn, một tay đoạt lấy kính viễn vọng trong tay hắn, hướng xa xa nhìn ra.

Quả nhiên, Diệu chỉ dẫn theo vài tên thị vệ bên người, hắn đứng ở trên sàn tàu quan thuyền, cũng cầm kính viễn vọng hướng nàng bên này nhìn tới.

Nàng thần sắc phức tạp đem kính viễn vọng buông xuống, trong lòng ngầm bức bối, nam nhân này rốt cuộc là đang làm cái gì vậy? Rõ ràng đã đáp ứng để cho chính nàng giải quyết việc này, nhưng nàng chân trước vừa mới bước tới Bắc Hải, hắn chân sau cũng đã bước theo tới đây.

Tới cũng liền tới đi, nhưng cự nhiên ngay cả quân tốt cũng không mang theo.

Đến Bắc Hải, chính là tới thiên hạ của Phong Dịch. Phong Dịch hận bọn họ, hận đến tận xương tủy, nếu hắn thật muốn nhân cơ hội này gây bất lợi cho hai người, bọn họ hiển nhiên sẽ cùng nhau táng thân vô ích ở đây.

Theo quan thuyền ngày càng gần, thân ảnh Đông Phương Diệu cũng ngày càng rõ ràng.

Hắn khoanh tay mà đứng, phong tư trác tuyệt, gió biển thổi bay vạt áo của hắn, thổi loạn cả mái tóc hắn, nhưng hắn vẫn như cũ, lấy tư thế bề ngạo thiên hạ, bình tĩnh tới gần bên cạnh thuyền của Phong Dịch.

Thẳng đến khi hai chiếc thuyền lớn dựa sát vào nhau, quan thuyền mới ngừng lại.

Phong Dịch hạ lệnh cho thuộc hạ, khi thấy quan thuyền đến gần thì tất cả đều tiến vào trạng thái cảnh giác cao độ, chỉ thấy trên mặt biển rộng lớn, một đại thuyền đang dựa sát lại đây. Ngay lập tức, quan viên trên thuyền nhanh chóng bao vây quanh quan thuyền.

Đông Phương Diệu cũng không để ý, vẫn như cũ kiêu hùng đứng ở trên sàn tàu, cười đều Phong Dịch, “Phòng ngự của Bắc Hải quả nhiên so với trong tưởng tượng của trẫm càng thêm chặt chẽ, quả thật là khó mà có thể phá vỡ, khó trách người người đều nói: “Hải vương Phong Dịch, thiên hạ vô địch.” Hôm nay vừa thấy, xác thực làm trẫm mở mang tầm mắt.”

Phong Dịch đồng dạng lấy ngạo nhân tư thái (tư thái ngạo nghễ) nhìn lại, “Hoàng thượng thật quyết đoán, cự nhiên dám một mình xâm nhập vào trong cảnh nội Bắc Hải của ta nha, người quả thật không sợ ba mươi vạn hải binh của ta làm cho người tới được mà không thể đi được sao?”

Chẳng hề để ý, Đông Phương Diệu cười cười, “Trẫm đã dám một mình tiến đến, tất nhiên là không hề quan tâm tới sinh tử, bất quá.....”

Hắn đầu tiên là chăm chú nhìn Tần Tổ Quyết, sau đó lại đem ánh mắt chuyển qua Phong Dịch. “Trẫm nghe người ta nói, những năm gần đây mẫu thân người bị bệnh tật quẩn thân liên tục, người đã tìm không ít đại phu đến cứu trị, nhưng thủy chung vẫn không có dấu hiệu thuyên giảm”.

“Trẫm biết Sở Tử Nặc luôn luôn hiếu thuận đối với mẫu thân, người thân là huynh trưởng của Sở Tử Nặc, năm đó lúc Sở gia gặp rủi ro, các người có thể thoát thân là do Biện Tử đã đem mẫu thân các người mang đi, nói vậy hắn cũng là một người hiếu tâm đi.”

Phong Dịch nhún mày, “Người rốt cuộc muốn nói gì?”

Đông Phương Diệu không nhanh không chậm vươn tay, rất nhanh, phía sau liền có thị vệ đem một cái hòm gỗ màu đen đưa tới trong tay hắn. Trước mặt Phong Dịch, hắn mở nắp hộp ra, làm cho Phong Dịch xem qua được liệu đặt giữa hộp đang được hồng trù bao vây quanh, sau đó đem nắp hộp khép lại.

“Hải vương hùng bá tứ phương, tất nhiên sẽ không là người hiểu biết nông cạn, quả tim này, chính là từ trên người thần thú bảo hộ Tuyệt Hắc Sơn lấy đến, nghe đồn, cho dù chỉ còn một hơi tàn, dùng quả tim này sau, người nọ nhất định có thể khởi tử hồi sinh, hồi phục khỏe

mạnh.

“Phong Dịch, không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch nho nhỏ, người thấy thế nào?” Hắn giờ hắc một hóm lên, “Trẫm đưa cho người quả tim này để người cứu mẫu thân, bù lại, người đem ân oán từ trước tới nay xóa bỏ, sao?”

Phong Dịch nghe xong, không khỏi bật cười ha hả. “Đông Phương Diệu, người cho là chỉ cần dùng một quả tim là đã có thể làm cho ta buông tha cho mọi ân oán, đem trả lại sự anh minh thần võ cho người sao? Người thật sự là quá ngây thơ rồi!”

Hắn cũng không tức giận, “Phong Dịch, kỳ thực trong lòng chính người cũng hiểu được, nếu thực sự khời mào chiến tranh, cho dù người có liên hợp với các bộ tộc ở xung quanh Huyền Cương đi chăng nữa, cũng không thể là đối thủ của Bắc Nhạc được. Đừng quên, Bắc Nhạc này của trẫm, hiện đang dưỡng bốn triệu binh tướng, hưởng hô người đừng quên, phò mã Phó Đông Li của Nam Lăng hoàng triều chính là thân đệ đệ của ta, sản vật ở phía nam phì nhiêu, cũng không phải là nơi mà phương bắc cần cỗi này có thể sánh bằng, nếu đánh lâu dài thì việc Bắc Nhạc chiến thắng bất quá chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.”

Nói xong, hắn nhìn nhìn Tần Tố Quyết ở bên cạnh, nàng cũng đang chăm chú nhìn hắn, dường như là đang trách hắn làm việc quá xúc động, từ trong đáy mắt tất cả đề là sự bất mãn, không đồng tình.

Đông Phương Diệu âm thầm hướng nàng lắc lắc đầu, dùng ánh mắt để nói với nàng rằng, hắn cũng có ý tưởng của riêng hắn.

Hai người âm thầm trao đổi qua lại sau, hắn lại tiếp tục đối với Phong Dịch nói: “Sở dĩ lúc này trẫm cam chịu để người uy hiếp, làm việc bị trời buộc tay chân đủ đường, là bởi vì trẫm không muốn Tố Quyết đau lòng. Nàng thương tiếc dân chúng, bận tâm tới sự an nguy của thiên hạ, tất cả, trẫm đều tôn trọng nàng, tôn trọng ý muốn của nàng. Nhưng người hãy nhớ kỹ, tất cả những điều này cũng không phải là do trẫm sợ người. Hôm nay trẫm đến đây, là muốn bày tỏ thành ý của trẫm, muốn cùng người trao đổi điều kiện, trẫm muốn dùng tính mạng của mẫu thân người để đổi lấy thái bình cho thiên hạ này. Sau này, người cứ tiếp tục ở Bắc Hải làm Hải vương của người, trẫm cũng sẽ mang theo Tố Quyết hồi Bắc Nhạc, làm Thiên Tử của trẫm. Chỉ cần người có thể buông tha cho mọi ân oán trước đây, đồng ý qua lại, trẫm nguyện ý kết giao bằng hữu với người, coi người như huynh đệ.”

Phong Dịch nghe vậy liền cười lạnh, nói: “Huynh đệ? Người xứng sao?”

Đông Phương Diệu chẳng hề để ý cười cười, “Người không muốn, trẫm tự nhiên sẽ không miễn cưỡng người, nhưng quả tim này, người rốt cuộc có muốn hay không?”

Nói xong, hắn đem hắc một hóm lên giữa không trung.

“Phong Dịch, người nên suy nghĩ cho rõ ràng, cẩn thận, người chết thì cũng đã chết, người sống thì vẫn phải sống, chỉ có còn sống, người mới có thể chân chính vì đôi phương mà làm chút việc báo đáp. Năm đó mẫu thân người bởi vì ngày sinh tháng đẻ hợp với Sở lão tướng quân mà đã tải giá tiền vào trong tướng quân phủ, nhưng mà những ngày ở trong Sở phủ đó, nàng chẳng những không được hưởng quả một ngày phúc, còn khắp nơi bị sở thái quân phái người tới làm khó dễ. Cho dù về sau sinh hạ Sở Tử Nặc, nhưng do những khổ sở, tủi cực mà nàng đã phải chịu trước kia, lại làm cho nàng mắc phải một thân đầy bệnh tật. Thân là con, người có thể trơ mắt nhìn mẫu thân của chính mình lúc tuổi già vẫn phải tiếp tục chịu nỗi đau do bệnh tật, ốm đau giày vò hay sao?”

Lời nói này không nhẹ không nặng, lại vừa khéo đâm trúng phải tử huyệt của Phong Dịch.

Mẫu thân bị bệnh đã nhiều năm nằm trên giường không dậy nổi, mỗi ngày đều phải dựa vào đủ loại thuốc mới duy trì được sinh mệnh, làm con, hắn xem ở trong mắt, đau ở trong lòng, nhưng chỉ đành trơ mắt mà xem, vì bất lực mà cam chịu.

Danh y ở khắp thiên hạ này, hắn đều đã đi tìm, nhưng toàn bộ mọi người đều chỉ nói với hắn một câu, “Trừ phi có kỳ tích xuất hiện, bằng không mẫu thân chỉ có thể lẳng lẳng chờ chết.”

Hắn không cam lòng, rất không cam lòng. Bởi vậy hắn đã trăm phương nghìn kế, đi khắp thiên hạ tiếp tục tìm kiếm lương y, danh dược.

Trái tim của thần thú trên Tuyết Hắc Sơn, hắn quả thật là đã từng nghe nói qua.

Nghe nói được liệu này là được liệu ở trên thế gian này khó mà cầu được, nó chính là thần vật, hắn cũng đã từng phái người tìm kiếm khắp mọi nơi, nhưng đều là bất vô âm tín, không chỗ nào lấy được.

Nhưng, hắn thật không nghĩ tới, Đông Phương Diệu cư nhiên lại dùng nó làm điều kiện để trao đổi với hắn, điều này làm cho trong lòng hắn cực kỳ bất mãn, nhưng lại cố tình không thể ra nửa câu cự tuyệt.

Thấy được sự do dự từ trong đáy mắt hắn, Đông Phương Diệu thừa dịp ‘rèn sắt ngay khi còn nóng’, nói: “Hiện thời, thứ duy nhất có thể cứu mẫu thân người thoát khỏi cảnh ốm đau, chỉ có quả tim này mà thôi. Phong Dịch, trẫm tin tưởng người là một người thông minh, biết lựa chọn như thế nào mới là lựa chọn có lợi nhất đối với người.”

Phong Dịch thấy bộ dáng đắc thắng của Đông Phương Diệu, trong lòng thực sự rất tức tối, khó chịu.

Đông Phương Diệu chết tiệt này, cũng khó trách lúc trước Tử Nặc không phải đối thủ của hắn, hắn thật sự là quá giáo hoạt, rất biết sáng tạo cơ hội cho

chính mình.

Nhưng là, nếu cứ đáp ứng dễ dàng như vậy, hắc lại không cam lòng.

Trái lo phải nghĩ một phen, hắc đột nhiên túm lấy Tần Tố Quyết ở một bên bắt đến phía trước, đưa lỗ tai qua, cố ý bày ra tư thế vô cùng thân thiết, điều này làm cho Đông Phương Diệu nguyên bản vẫn còn đang rất bình tĩnh bỗng tức giận vô cùng, ngay cả trong mắt cũng như muốn phun ra lửa.

“Phong Dịch, trẫm sẽ ném hộp này qua cho ngươi, ngươi nếu không tiếp, để nó rơi xuống biển, trẫm cũng không thể tìm cái thứ hai cho ngươi đâu.....”

Nói xong, hắc mộc hòm kia liền bị hắc ném lên giữa không trung.

Ngay trước lúc rơi xuống biển, Phong Dịch nhanh chóng phi thân một cái, vươn cánh tay ra, đem hắc mộc hòm thiếu chút nữa thì rơi xuống biển kia cầm chắc ở trong tay.

Đông Phương Diệu cũng không thèm để ý tới hắc, thả người nhảy xuống, nhảy lên trên thuyền của hắc, một tay ôm lấy nữ nhân đang ngẩn ngơ kia vào trong lòng, nhìn lên lên xuống xuống kiểm tra một hồi, sau khi chứng minh được nàng vô sự, trái tim của hắc cuối cùng mới tạm thả lỏng.

Mà hình tượng Phong Dịch lúc này, ngược lại lại có chút chật vật, bị nước biển thấm ướt toàn thân, tuy rằng không lạnh, nhưng ở trước mặt nhiều thuộc hạ như vậy mà hắc lại bị biến thành ướt như chuột lột thế này, thật là mất mặt mà. Vì vậy, hắc từ thẹn quá mà hòa thành giận. Hắc oán hận trừng mắt nhìn hai người đang ôm nhau thân mật ở trên sàn tàu, hét lớn: *“Đông Phương Diệu! Ngươi không sợ ta sẽ nuốt lời, đợi ta cứu được nương của ta xong, sẽ tiếp tục châm ngòi, làm cho Huyền Cương tấn công Bắc Nhạc của ngươi hay sao?”*

“Nếu ngươi thực sự nuốt lời, trẫm sẽ dẫn trăm vạn đại quân Bắc Nhạc cùng chờ ngày đó đến, bất quá.....” Hắc vung tay lên, chỉ về hướng mọi người, *“Thuộc hạ của ngươi đều là nhân chứng của chúng ta nha, vạn nhất mà ngươi nuốt lời, vậy thì danh hào Hải vương của Phong Dịch ngươi, sợ là muốn biến thành trò cười lớn nhất trong thiên hạ này.”*

Đông Phương Diệu cười đắc ý, nói tiếp: *“Nếu ngươi không để ý đến việc làm trò cười cho thiên hạ này, vậy thì cứ việc đến xâm phạm Bắc Nhạc ta. Nhưng mà, nếu ngươi nghĩ thông suốt hết thảy, trẫm có thể mở ra vài bên cảng giúp ngươi tiến hành mậu dịch một cách thuận lợi, mặt khác, thuế kim của hiệu buôn bắc thủy trại ở Bắc Nhạc đều giảm ba phần, thế nào?”* Hắc ôm Tần Tố Quyết trở lại trên quan thuyền, hướng Phong Dịch nói tiếp: *“Người ta sẽ mang đi, về phần quả tim kia, đợi cho trẫm trở lại hoàng cung sau, tự nhiên sẽ phái người đem bí phương chế biến đưa lại đây cho ngươi, nay xin từ biệt, sau này sẽ còn gặp lại.”*

Dứt lời, liền sai người khai thuyền, oanh oanh liệt liệt rời đi Bắc Hải.

Phong Dịch tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đông Phương Diệu chết tiệt, ngươi cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ không khách khí đối với ngươi đâu, đợi tới lúc Bắc Nhạc của ngươi, từ cao đến thấp đều nghèo rớt mồng tơi, ta xem ngươi còn kiêu ngạo được không? Còn gì mà dân phú binh cường nữa chứ, hừ!

Đợi tới lúc quan thuyền chậm rãi hướng phía Bắc Nhạc chạy đi, khi đã vào trong khoang thuyền, Đông Phương Diệu lập tức thay đổi thái độ, thần sắc vừa mới ung dung, tự nhiên liền bị đổi thành khẩn trương hề hề nói: *“Tố Quyết, Phong Dịch đáng chết kia có làm gì nàng hay không?”*

“Không có.”

“Kia, hắc vừa mới đột nhiên dựa sát vào nàng như vậy, rốt cuộc là để làm gì?”

Đây mới là chuyện mà đáy lòng hắc để ý nhất đi.

Bất cứ một người nam nhân nào, cũng đều không thể chấp nhận được việc nữ nhân âu yếm của mình bị người khác ôm ấp ngay trước mắt mình a.

Thấy hắc lại ở trước mặt nàng lộ ra tính trẻ con, Tần Tố Quyết không nhịn được cười nói: *“Hắc cái gì cũng chưa làm, chính là ở bên tai ta nói một câu mà thôi.”*

“Nói cái gì?”

“Hắc nói, trước kia hắc quả thực có ý định giết ta, nhưng hắc biết nếu giết ta, đại sư huynh ở dưới cửu tuyền nhất định sẽ không tha thứ cho hắc, mà sợ đi hắc cố ý tiếp cận ta, mục đích cuối cùng cũng chỉ là muốn làm cho chàng phần nộ mà thôi.” Nói tới đây, nàng nhẹ nhàng cười, *“Hắc còn nói, nếu lúc này chàng không chủ động tiến đến Bắc Hải đoạt người, hắc sẽ đem ta giam ở tại chỗ này, làm áp trại phu nhân của hắc.....”*

Vừa dứt lời, chỉ thấy Đông Phương Diệu tức giận đến mặt đều đen.

“Nàng là của ta, từ hôm nay trở đi nếu có bất kì tên nào không muốn sống dám cùng ta đoạt nàng, ta liền chặt đầu của hắc đem làm cầu đá.”

Nghe vậy, Tần Tố Quyết nhẹ nhàng đắm nhẹ hắc một cái. *“Chàng còn dám nói? Lúc trước là ai đã đáp ứng ta, để cho ta tự mình giải quyết chuyện này? Chàng thân là Bắc Nhạc hoàng đế, ngay cả một người cũng không mang theo đã liền chạy đến Bắc Hải này, nếu thực sự có việc ngoài ý muốn.....”*

“Ai nói ta một người cũng không mang? Ta có dẫn theo bốn thị vệ đấy nhé!” (=)))

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn một cái, “Chàng còn dám ngụy biện?”

Làm hoàng đế mà hắn chỉ dẫn theo có bốn thị vệ như vậy có khác gì việc một người cũng chưa mang? Nếu Phong Dịch thật muốn gây bất lợi cho hắn, thì kết cục chính là phi thường nghiêm trọng.

Đông Phương Diệu tiếp tục biện minh, “Chính nàng cũng đã từng nói, nếu lúc này ta không đến đoạt lại nàng, Phong Dịch đáng chết kia sẽ đem nàng cướp đi làm áp trại phu nhân của hắn, hưởng hồ.....” Hắn cười đắc ý, “Ta nói rồi, con người của ta chưa bao giờ đánh trận mà không nắm chắc, nếu không có lợi thế, ta sẽ không hành động thiếu suy nghĩ đâu.”

“Nói đến điều này.....” Về mặt nàng hoang mang, “Truyền thuyết về quả tim thần thú kia, trước kia ta cũng đã từng nghe qua, đó thật sự là thần vật, là vật mà thế gian khó cầu nha, làm sao ngươi có được vậy?”

“Ách.....” Đông Phương Diệu bị hỏi một trận nghẹn lời.

Này... Muốn hắn nói như thế nào đây?

Hắc báo đảm lìa, kỳ thực là bảo bối do lão Tam thiên tân vạn khổ, hao hết tâm trí mới lấy được, bởi vì thế tử lão Tam là Dung Tiểu Mãn đối với việc luyện được thập phân mưu cầu danh lợi, luôn tâm tâm niệm niệm muốn một ngày kia có thể lấy được quả tim thần thú, để luyện ra thiên hạ kì được.

Kết quả là lão Tam vừa mới lấy được thứ này đến tay, đang chuẩn bị đem đến nhỉnh nọt cho thế tử vui vẻ thì đã bị hắn hạ ra một đạo thánh chỉ buộc phải nhượng lại, làm cho hắn không thể không công hiến ra, việc này khiến cho lão Tam tức giận đến sôi lên.

Cho nên lần này hồi cung sau, hắn còn phải suy nghĩ chút biện pháp để trấn an con thịnh nộ của út đệ mới được.

Lúc Đông Phương Diệu mang theo Tần Tố Quyết trở lại hoàng cung Bắc Nhạc không lâu sau, liền nhận được thư cầu hòa mà Huyền Cương đại vương phái người đưa tới.

Nội dung đại ý là, thất vương tử Tra Hằng vừa tự cho mình là vĩ đại, vừa tự cho mình là đúng, vì cố gắng biểu hiện nên mới lén lút làm ra rất nhiều chuyện hồ đồ.

Huyền Cương cũng không muốn cùng Bắc Nhạc đối địch, vậy mà lúc này lại mang đến cho Bắc Nhạc đủ loại phiền toái, Huyền Cương cảm giác rất áy náy, gửi đến lời xin lỗi sâu sắc nhất, vì biểu đạt thành ý, còn đưa tới không ít vật phẩm bồi thường.

Kỳ thực, sở dĩ Huyền Cương sẽ hạ mình như vậy, một mặt là do Phong Dịch cự tuyệt vì Huyền Cương mà khai thông đường biển, về phương diện khác, là do từ trước tới nay thương nhân của Huyền Cương vẫn luôn làm ăn buôn bán ở Bắc Nhạc, bởi vì chịu sự ảnh hưởng của việc lần này, đã tạo ra tổn thất to lớn đối với cả thương nhân và quốc khố.

Huyền Cương là một quốc gia không thể tự cung tự cấp, mọi nhu cầu cuộc sống của nhân dân cơ hồ toàn là dựa vào mậu dịch, nếu không có thương nhân ở giữa bù đắp lẫn nhau, sẽ làm cho cuộc sống của người dân khôn khổ tới không thể nói nổi.

Bên trong Huyền Cương bởi vì việc này mà tiếng oán than dậy trời đất, vương thất tự nhiên cũng phải chịu ảnh hưởng không ít.

Vì trấn an dân tâm, cũng vì không muốn chọc giận Bắc Nhạc, Huyền Cương chỉ có thể chủ động cầu hòa.

Mà thất vương tử Tra Hằng vì việc này mà bị biếm làm thứ dân, bị sung quân đến nơi âm hàn, từ nay cùng vương tộc sẽ không có bất cứ quan hệ nào nữa.

Một hồi kiếp nạn cứ như vậy được bình định.

Ở trong lòng dân chúng Bắc Nhạc, lần kiếp nạn này tựa hồ cũng không mang đến bất kì ảnh hưởng nào cho họ.

Nhưng Đông Phương Diệu lại biết, an bình mà thiên hạ hiện thời đang duy trì, tất cả đều là do thế tử của hắn đã dùng chính tính mệnh của nàng để đổi lấy. Vì vậy, hắn sẽ dốc sức để bảo vệ nàng.

.....

Đức Trinh Đế, tại vị tổng cộng năm mươi chín năm, cả cuộc đời ngài chưa bao giờ ruộng bỏ lời thề năm đó khi đăng cơ, chỉ cưới một mình Tần Tố Quyết làm hậu, chân chính tạo nên kì tích trong lịch sử của Bắc Nhạc.

Hắn cùng với hoàng hậu, tổng cộng sinh được bốn người con trai, ba người con gái, sau khi trăm tuổi, truyền lại ngôi vị cho thứ tử Đông Phương Chính, cũng chính là vị hoàng đế nổi tiếng si tình, được xưng tụng là Vĩnh Thịnh đế trong lịch sử của Bắc Nhạc.

Thời gian Đông Phương Diệu tại vị, từng nhiều lần mang hoàng hậu cải trang đến dân gian vi hành, vì dân chúng Bắc Nhạc mà làm không ít chuyện.

Không quá vài năm, nhất đế nhất hậu đã vì dân trừ hại vô số, mỹ danh truyền khắp thiên hạ, làm dân chúng vỗ tay khen ngợi không ngớt.

Mà Bắc Hải thủy trại vương: Phong Dịch, khi nghe thấy lời đồn như vậy, thập phần bất mãn, cho nên luôn luôn nhân cơ hội chạy tới hoàng cung Bắc Nhạc ‘giúp’ hoàng hậu nương nương tìm phiền toái.

Thăng đến về sau, khi hấn rốt cục tìm được chân mệnh thiên nữ của chính mình sau, trận tai nạn này mới được tính là giải trừ triệt để.....

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Đế Bản Bạc Hạnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.